

Tình Yêu Đến Muộn

Kẹo Bông Gòn

Mục Lục

Chương 1: Uchiha Itachi Tái Xuất

Chương 2: Ánh Sáng

Chương 3: Dịu Dàng U? Không Hề

Chương 4: Góc Tối Trong Tim Anh (1)

Chương 5: Góc Tối Trong Tim Anh (2)

Chương 6: Mất Tích

Chương 7: Ra Khỏi Đây (1)

Chương 8: Ra Khỏi Đây (2)

Chương 9: Thấy Chưa! Tôi Đã Nói Rồi Mà!

Chương 10: Chuyến Đi Làng Lá

Chương 11: Nến, Hoa Hồng, Tango Và Nụ Hôn

Chương 12: Byakugan Và Sharingan

Chương 13: Ita-Kun Bị Bơ

Chương 14: Đến Nhà Rui-Kun

Chương 15: Thư Của Tsunade Sama

Chương 16: Hinata ! Xin Hãy Tin Tớ

Chương 17: Bí Mật Của Ann Willy-Itachi Lên Đường

Chương 18: Itachi Vắng Nhà

Chương 19: Chàng Trai Bên Ngoài Cửa Sổ

Chương 20: Câu Hỏi Của Itachi

Chương 21: Bình Minh Trên Làng Lá

Chương 1: Uchiha Itachi Tái Xuất

– Cô là ai?

Thật, quả không hổ danh là Uchiha Itachi! Sao anh biết cô là nữ? Mắt anh còn bị bịt kín kia mà, mà đừng nói đến Sharingan, mắt anh vẫn chưa được phục hồi.

– Anh hay nhỉ? Không nhìn thấy gì mà biết tôi là con gái nhỉ! Quả là Itachi! Lợi hại lắm!

– Đừng để tôi nói lại lần nữa!

– Được rồi, được rồi, anh có biết bây giờ một con muỗi anh cũng không đập được hay không hả?

Anh muốn đứng dậy, nhưng ngủ quá lâu kèm theo vết thương khá nặng nên không thể làm gì hơn ngoài việc té xỉu, mặt dù, thuốc đã chữa những vết thương và chúng không nghiêm trọng nữa, nhưng anh phải tiếp tục tĩnh dưỡng. Đó là bắt buộc. Ann đỡ được anh khi anh xém nữa là ngã xuống nền. Nhưng chẳng nghe thấy lời cảm ơn! Quả là Uchiha, lạnh lùng vô đối!

– Thấy chưa, đã nói là đừng có cậy mạnh, anh vừa tỉnh lại sau khi ngủ một giấc hơn mười ngày rồi đó biết chưa hả?

– Tôi đang ở đâu?

– Nhà tôi.

–

– Này, anh...sao tự nhiên hết thắc mắc nữa vậy.

– Tôi hỏi cô sẽ trả lời sao?

– Đương nhiên, này giờ có câu nào là tôi không trả lời đâu!

– Cô là ai?

– Tôi, ân nhân cứu mạng của anh!

– Cô....cứu tôi?

– Phải, và tôi là Ann Willy.

– Vậy còn Sasuke?

– Cậu ấy không sao, cậu ấy đã cấy mắt của anh, và giờ cậu ấy chắc cũng đang tĩnh dưỡng để thích nghi với đôi mắt!

– Cô....

Giọng anh nghẹn lại. Một phần vì căng thẳng, một phần vì suy nghĩ.

– Hy vọng Sasuke sẽ trở về làng. Và còn cô gái này, tại sao lại biết mình, và làm sao cô ta biết Sasuke sẽ cấy đôi mắt của mình! Tóm lại, cô gái này là ai? Ann Willy, mình chưa bao giờ nghe cái tên này cả

– Này...

Ann gọi khi thấy Itachi im lặng và ra vẻ trầm tư. Cô biết, không dễ để

chấp nhận việc này, nhưng...

– Đây, tôi không có ý hù dọa anh, nhưng mà anh biết đó, tôi...

– Tại sao lại cứu tôi? Làm cách nào mà cô có thể? Tôi hầu như là không có thuốc chữa?

– Chỉ là hầu như thôi, đâu phải không có! Tôi chữa được này.

– Vậy tại sao?

– Không tại sao cả-Ann nhăn mũi-tôi không thích nhìn người chết thế thôi. Nói tóm lại, tôi không có ý định hại anh, khi anh khỏe lại tôi sẽ đi, nên nếu muốn tránh xa tôi, thì anh tốt nhất nên nghĩ ngơi cho tốt. giờ tôi phải ra ngoài, anh nghỉ đi.

Anh nghe tiếng bước chân dần về phía cửa, chợt, bước chân dừng lại, và giọng cô vọng vào:

– Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện chạy trốn, nói cho anh biết, xung quanh đây có kết giới, làm ơn ở yên trong nhà dùm tôi, lát tôi sẽ về.

– Cô là ninja?

– Không hẳn!

Cô bỏ lại hai tiếng thế rồi bước ra ngoài và đóng cửa lại, Itachi nghe tiếng cô lách cách khóa cửa nhà và giọng cô ngâm nga một thứ ngôn ngữ gì đó anh không hiểu.

Chậm chậm để mình nằm xuống giường, đầu óc thả lỏng, và chưa đầy hai phút sau, anh lại tiếp tục ngủ. Có lẽ vết thương của anh thật sự rất nặng, có lẽ anh cũng chẳng thể nào qua khỏi, có lẽ đây là giấc ngủ quý giá nhất đời anh, không mộng mị, không máu, không nước mắt. Anh quá mệt mỏi, anh thật sự rất mệt mỏi.

Lần thứ hai anh tỉnh lại có lẽ trời đã tối, anh không phân biệt được ngày và đêm tối, trước mắt anh bây giờ chỉ một màu đen, tối tăm, mờ mịt, như tương lai của anh, quá khứ của anh. Nhưng anh có thể nghe tiếng côn trùng kêu vang, và mùi thơm thức ăn len lỏi trong không khí.

Đã bao lâu rồi anh không có cảm giác yên bình thế này, anh cũng không nhớ nổi nữa. Trong cái đêm trăng định mệnh ấy, cái đêm mà tay anh nhuốm đầy máu của cả gia tộc. anh đã không còn biết đến bình yên là gì. Lúc nào cũng giết chóc, cũng máu và máu. Bao lâu rồi anh không có cái gọi là nhà, không có chân chính một ngôi nhà thuộc về mình, căn phòng thuộc về mình, chiếc giường thuộc về mình.

Anh nhớ làng, nhớ Sasuke, nhớ khoảng sân trước nhà ngày xưa Sasuke thường hay quần lầy anh đòi anh luyện tập cùng.

Anh về làng một lần duy nhất sau ngàn ấy năm, nhưng không phải để

thăm hỏi, để chào đón, mà để chiến đấu. Lần đó anh có lẽ đã làm Kakashi bị trọng thương, anh không muốn động thủ với đồng đội, nhưng để bảo vệ làng, anh chấp nhận hết, tất cả.

Anh không biết người con gái đó cứu anh vì cái gì, anh cũng không thể nghĩ ra lý do nào hay ho. Nếu anh không còn Sarangan, anh cũng không có gì là đặc biệt nữa, cũng không thể giúp được gì nữa cả, chẳng thể bảo vệ làng, nhưng anh tin chắc Sasuke sẽ làm điều đó thay anh, cậu ấy và Naruto. Anh bây giờ chẳng khác gì phế nhân, vì sao cô ấy lại cứu anh? Và như thế nào?

Dòng suy nghĩ của anh không kéo dài được lâu, cô gái ấy đã xuất hiện và gọi ý ới đâu ngoài hành lang.

– Canh nóng canh nóng! Tránh đường! Tránh đường! Uôi, nóng chết, này, anh tỉnh chưa hả?

– Cô ồn ào quá!

– Ấy tôi phải đánh thức anh mà! Nè ăn một chút đi, anh vừa tỉnh dậy, không ăn cơm được đâu, đây là canh xương bò, uống một chút trước đi.

Ann ngồi xuống cạnh giường, múc một muỗng canh, thổi qua một lượt rồi đưa đến miệng anh. Itachi bối rối, cũng phải thôi, trước giờ làm gì có chuyện này chứ! Đút canh cho Uchiha Itachi, tốt thôi, bạn có thể làm thế nếu bạn muốn bị hỏa thuật của anh ta nướng chín!

– Nào, nhanh nào!

Ann giục,

Itachi miễn cưỡng há miệng và ném thử một ít nước canh. Nói thật, cảm nhận về mùi vị của anh không tốt cho lắm, hầu như anh chẳng thấy nó có vị gì cả, nhưng anh vẫn cố uống cho hết. Anh không biết vì sao anh có loại xúc động như vậy. Có lẽ lâu lắm rồi, ngoài mẹ anh ra, chẳng ai dịu dàng đút anh ăn như thế. Anh cũng chẳng phải thằng ngốc, anh không cố cậy mạnh, và như cô nói, đến con muỗi anh cũng đập không được. Và nếu anh không ăn, anh tin rằng cô gái này sẽ đè anh ra để đổ thừa canh ấy vào miệng anh mất.

– Thế nào? Ngon không?

– Không có vị gì hết!

– Hà? tôi thấy cũng ngon lắm mà!

– Không phải, là tôi không có vị giác.

– À... anh yên tâm đi, vài ngày là hết à, tại anh mới dậy nên vậy thôi. Nào uống thêm cái này nữa nào.

Ann cho anh uống thêm một giọt nước thuốc nữa.

– Giờ để tôi thay băng mắt cho anh.

Itachi vẫn không nói gì, anh cảm nhận cô nhẹ nhàng gỡ từng vòng băng

quần quanh đôi mắt mình. Cô lẩm bẩm gì đó anh nghe không rõ, cái gì lâu? Cô đang chờ cái gì? Cái gì thêm hai giọt nữa? Ý cô ấy là gì?

– Không sao rồi, mọi thứ tiếng triển rất tốt, nhưng có điều hơi chậm chút xíu, chắc ngày mai sẽ xong thôi.

– Cái gì xong?

– Bí mật. Rồi anh sẽ biết! Giờ thì đi ngủ đi.

Ann bước xuống giường, cầm cái chén thả vào bồn rửa chén, sau đó quay lại dọn cái ổ cho mình.

Itachi nghe tiếng sột soạt, anh biết cô lấy mền gối, anh không hỏi, có lẽ cô ngủ ở một căn phòng khác. Nhưng anh không hề nghe tiếng bước chân cô ra khỏi phòng. Cô ngủ trong này sao, còn cái giường khác ư? Hẳn là căn phòng rất rộng, giường của anh rất to rồi, thêm một cái nữa sao? Anh hẳn là sống trong một ngôi nhà thật to, và cô, chắc chắn có rất nhiều tiền, nếu không sao lại nhặt anh về nuôi thế này.

Anh ép bản thân thôi không suy nghĩ về cô, về Sasuke hay về Akatsuki nữa. anh đã chết một lần, những điều đó là quá khứ hết rồi, anh tin có Sasuke và Naruto, Làng Lá sẽ bình yên vô sự. nhưng còn cô, Ann Willy, Anh không thể nào hiểu nổi, không thể nào gạt bỏ hai chữ vì sao. Anh cứ mãi đấu tranh tư tưởng cho đến khi cơn mệt mỏi mơ hồ ập đến và kéo anh chìm sâu vào giấc ngủ. Anh cảm nhận có thứ gì đó cựa quậy trong mắt mình, vẫn là màn đêm mà, anh buông tha cho suy nghĩ và thả mình trôi theo màn đen ấy.

Anh bị đánh thức bởi mùi thức ăn và tiếng nhạc ồn ào, thỉnh thoảng anh lại nghe thấy tiếng cô chen vào hát vài câu rồi im lặng, rồi lại ngâm nga, có vẻ cô rất thích ngâm nga những giai điệu kỳ quặc như thế.

– Này, anh dậy rồi à. Đây, đánh răng ăn sáng nào?

Ann dúi vào tay Itachi cái bài chải đã được bôi kem, mùi bạc hà thơm ngan ngát. Rồi khi anh vừa xong, một chiếc khăn được đưa tới, chính xác từng giây, Itachi biết rằng cô luôn ở bên cạnh quan sát mình, điều đó làm cho anh không thoải mái chút nào cả.

– Này, ăn thử xem, hôm nay là súp khoai tây đó nha!

Ann đút một thìa súp cho Itachi, gương mặt anh vẫn vậy, ăn nhưng không có biểu cảm, không một chút nào, Ann thiết tình không ưa thể loại lạnh tanh như băng vạn năm thế này chút nào. Thật không hiểu vì sao cô...

– Thôi được rồi, anh không cần thể hiện vẻ mặt như vậy.

– Tôi làm sao?

– Anh còn hỏi?

Ann tức giận, nhìn chăm chăm Itachi, cô đã tốn công như thế còn không

nói một tiếng cảm ơn, thật là tức chết cô mất thôi.

– Sasuke rất thích cà chua, nó thường đòi mẹ làm súp cà chua cho nó.

– Nói với tôi chuyện đó làm gì, tốt nhất là anh nên nói anh thích cái gì có phải hơn không, ít ra tôi sẽ nấu cho anh món anh thích.

Itachi sửng sốt, anh không nghĩ cô sẽ nói như vậy, nhưng, có người con gái nào đã từng nói với anh câu đó? Anh cố gắng lục lại trong ký ức. không có, quả thật không có...

– Cảm ơn cô.

– Hôm nay nói cảm ơn có phải là trễ quá hay không hả? Tôi không thích nhận lời cảm ơn suông!

– Vậy cô muốn gì?

– Trúng chiêu Sharingan. Anh làm cái đó cho tôi!

–

– Thế nào?

– Cô biết tôi không còn Sharingan mà.

– Ai nói không còn, là tạm thời không có, để tôi kiểm tra xem, ngồi yên nào.

Ann nhẹ nhàng tháo những lớp băng quấn, và lần này...

– Anh mở mắt ra xem, thử xem!

Itachi từ từ hé mắt, một luồng ánh sáng chói lòa làm anh nhắm ngay trở lại.

– Thử lần nữa nào, từ từ thôi nào.

Giọng cô vang lên lần nữa, nhỏ nhỏ, êm êm, chui vào lỗ tai anh. Kỳ quái, làm sao anh thấy ánh sáng, làm sao anh có thể, mắt của anh...nhưng trước mắt quả thật là ánh sáng, khi anh mở mắt ra, anh nhìn thấy, quả thật nhìn thấy, màu nắng vàng, màu tường trắng xóa, màu chiếc bàn gỗ màu nâu nhạt, và người con gái đang ngồi trước mặt anh. Cô mỉm cười, nhẹ nhàng, phần khích, pha lẫn nét gì đó tinh nghịch.

– Có thể bây giờ anh không thể sử dụng Sharingan được, nhưng nó sẽ trở lại một ngày nào đó, sớm thôi.

–

Anh không biết phải nói gì, cô gái nhỏ trước mặt vẫn nhìn anh cười, mái tóc đen nhánh xõa tung ngang vai.

– Uchiha Itachi, mừng anh tái xuất!

Chương 2: Ánh Sáng

Itachi vẫn chưa quen với ánh sáng chói lòa ngoài phòng. Một vài vạt nắng nhẹ chiếu vào, in trên mái tóc đen của cô gái, nó làm anh hoa mắt.

– Anh đừng có cố quá! Từ từ thôi, đừng cố nhìn ra ngoài, xem xung quanh là tốt rồi.

Giọng cô lại vang lên, nhẹ nhàng, mềm mại. Itachi thử mở mắt ra lần nữa, anh nhìn một lượt khắp căn phòng. Phải nói thế nào nhỉ, nó làm anh ngạc nhiên. Căn phòng quá bé, chiếc giường của anh gần như là chiếm hết diện tích, cái bàn nhỏ và hai cái ghế nằm khiêm tốn một góc. Vậy đêm qua, cô ngủ ở đâu? Một vấn đề nữa xuất hiện trong đầu anh. Đạo này có quá nhiều vấn đề anh không hiểu nổi.

– Cô....

– Sao?

Cô mở to đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào anh, nó làm anh cảm thấy thú vị. Có bao nhiêu người can đảm nhìn thẳng vào mắt anh, có lẽ là không ai cả? Hoặc là có, và những kẻ đó đều đã chết dưới tay anh...

– Cô, nếu không muốn chết thì đừng có nhìn tôi như vậy?

Anh bật Sharingan, đôi mắt màu đen nhanh chóng chuyển sang màu đỏ với một loại hoa văn khác lạ. Nhưng chỉ một chót, mắt anh nhói lên và Sharingan của anh biến mất. Một dòng máu chảy ra.

– Anh bị điên hả? Cái con người ngu dốt này!

Ann hét lên, vốn dĩ cô tưởng anh ta sẽ nói mấy câu đại loại như tôi sẽ giết cô hay gì gì đó. Ai ngờ cái tên ngu ngốc đó bật Sharingan lên chứ!

– Tôi chỉ muốn thử...

– Thử cái đầu anh! Anh quả là biết chọc tức người khác!

Lửa giận ngút trời, Ann lần bầu kiểm tra lại mắt của anh, cô không rành việc này lắm, nhưng máu đã không còn chảy ra nữa, có lẽ nước thuốc vẫn đang chữa cho anh.

– Anh liệu hồn anh với tôi! Tôi mà còn thấy anh chơi ngu thêm lần nữa là chết với tôi. Giờ leo lên giường nằm nghỉ cho tôi! Cần vận động.

Ann thu thập chén đĩa trên bàn rồi đi ra ngoài, trước khi bước hẳn ra khỏi phòng, còn không quên bỏ lại cho anh một cái nắm đấm đe dọa.

Itachi nhìn cô gái đến khi bóng cô khuất hẳn sau cánh cửa. Anh không biết cô đã cho anh uống cái thứ gì trong mấy ngày anh bất tỉnh, có điều anh đảm bảo trăm phần trăm là thứ nước đó làm cho đầu anh đặc quánh thành một khối hồ và chẳng còn suy nghĩ được chuyện gì hết!

Có rất nhiều chuyện anh không hiểu, nhưng suy nghĩ thế nào cũng không

ra. Anh không cảm nhận thấy Chakra, nhưng cô có thể dựng kết giới mà? Cũng có thể cô đã yêu cầu một niaja thực thụ làm việc đó. Lúc anh hỏi cô có phải ninja hay không, cô cũng đâu phủ nhận? Vậy việc này là sao?

Mệt mỏi với mớ suy nghĩ của chính mình. Itachi thả mình xuống chiếc giường ấm áp, nó thật mềm mại và ấm áp, vô cùng ấm áp.

– Này, dậy! Ăn trưa này!

– ...

Ann bung thức anh vào phòng, và Itachi vẫn đang ngủ trên giường, cô biết anh thật sự rất mệt, cô cũng không đành lòng đánh thức anh dậy, nhưng anh thật sự cần ăn trưa. Nếu muốn sức khỏe hồi phục nhanh hơn, anh ta cần ăn thật nhiều và vận động hợp lý.

– Hôm nay anh có thể ăn cháo! Vài ngày nữa, tôi có thể nấu cơm cho anh ăn.

– Để tôi tự làm.

Anh đoạt chiếc muỗng trong tay cô, khi cô định cầm nó và múc một muỗng cháo cho anh.

– Tôi đã có thể nhìn thấy.

– Ừ, thì tùy anh đây.

– Cảm ơn cô.

– Tôi nói rồi, đừng cảm ơn suông!

–

– Anh yên tâm đi, Sharingan của anh nhất định sẽ trở lại. Tôi đảm bảo mà!

– Vì sao cô cứu tôi?

– Vì tôi thích anh.

Ann tỉnh bơ trả lời, mặt không đỏ, tim không đập mạnh, cứ như là một điều hiển nhiên nó như thế. Itachi lại không giống vậy, anh tin rằng tim mình hụt mất một nhịp khi câu nói của cô chui vào lỗ tai anh, và anh thề, anh mất khoảng một phút để tiêu hóa vấn đề đó trước khi có thể tìm về âm thanh của mình.

– Cô nói cái gì?

Tuy nhiên, cái câu đầu tiên sau khi tìm về lại được âm thanh lại chẳng ra hồn ra vía gì hết! Thật sự anh nghĩ, không biết mình bị mắc chứng bệnh quái quỷ gì sau khi tỉnh lại thế này? Anh trở nên ngơ ngẩn trước cô, không thể suy nghĩ trước cô, và anh bị sốc nặng trước cô.

Đó là những điều chưa từng xảy ra trước đây.

– Anh không nghe hả? Vậy thôi, lời hay ý đẹp không nói lại hai lần!

–

– Ôi trời ơi, anh làm ơn đi! Cái biểu cảm đó là sao? Nè nè, dù gì thì tôi cũng vừa mới nói thích anh đấy nhé!

– Cô muốn tôi thế nào?

Ann giờ hai tay đầu hàng và lùi dần về phía cửa.

– Tôi chịu thua, quả thật không nên trông mong gì ở cái tảng băng vạn năm như anh! Xu hướng bây giờ thay đổi rồi, hoạt bát và ấm áp như Naruto coi bộ được yêu thích hơn à! Cẩn thận không thôi anh ế chắc!

Tảng băng vạn năm? Ế? Cô ấy đang nói anh à? Sao mà mấy cái danh từ như cách xa anh vạn dặm vậy? Nguyên tố Chakra của anh là hỏa, và anh chẳng có liên hệ gì với băng cả! Mà khoan, cô ấy nói Naruto?

– Cô biết Naruto?

– Biết, cậu ấy nổi tiếng quá mà? Trận đánh với Pain ấy!

– À...

– Anh sao thế?

– Hy vọng Sasuke tìm thấy ánh sáng.

Anh bỏ lại một câu không đầu không đuôi, nhưng Ann biết anh đang nói đến chuyện gì. Anh quả thật rất thương yêu em trai mình. Cô biết những ngày ở đây, anh vẫn luôn nhìn nhin cô. Anh hợp tác với cô, vì anh biết cô quả thật không có ý định hại anh, và anh muốn bình phục, anh muốn tìm Sasuke. Cô biết, ngay khi Sharingan của anh khôi phục lại, anh sẽ đi. Và khi đó, cô sẽ quay về thế giới của mình. Nhưng...

Chương 3: Dịu Dàng U? Không Hề

Đã gần một tháng từ ngày anh tỉnh dậy, trong những ngày này, cô luôn luôn kèm cặp anh 24/24, một bước cũng không rời.

Những ngày đầu tiên, cô dìu anh đi dạo quanh căn hộ, từng chút một, không quá nhanh cũng không quá chậm, để cho anh có thể vận động. Cô nấu những món ăn khác nhau, và kỳ thật, anh chưa phải ăn lại món nào hai lần cả. Anh dám cá cô trăm phần trăm đích thị là tiểu thư con nhà danh giá nào đó, nếu không, thì chẳng ai có tiền trả tất cả chi phí mà không phải làm một việc gì hết ngoài việc theo đuôi chăm sóc một tên bệnh tật đầy người như anh.

Suốt hơn một tháng, điều duy nhất cô làm là chăm sóc anh. Đúng vậy, cô bắt anh ăn đúng giờ, ngủ đúng giấc, làm vận động theo thời gian cô chỉ định. Bất cứ khi nào anh phản kháng, ngay tắp lự, cô sẽ trưng ra bộ mặt đe dọa kiểu như: anh có ngon thì thử cãi lời tôi xem sao. Nhưng với anh, bộ mặt đó chẳng khác nào Sasuke làm nũng với anh hồi bé.

– “làm nũng sao?”- Itachi giật mình, đáng lẽ ra anh không nên có cái suy nghĩ đó. Vì sao ư. Vì cô gái kia mà biết làm nũng thì trời sập mất. cô ta, không dịu dàng thùy mị gì đâu nhé, không hề.

Vài ngày trước, khi anh bắt đầu luyện tập thể lực trở lại, một cú trượt chân trong khi di chuyển đã làm anh ngã từ trên một cành cây xuống, vết thương không nặng, nhưng cô nhất định bắt anh nằm trên giường.

– Không vận động vận điếc gì hết cho đến khi cái chân của anh khỏi hẳn!

– Tôi không sao.

– Không sao cái đầu anh! Anh có bao giờ biết xót cho thân thể của mình hay không hả?

–

– Chết tiệt...anh không xót nhưng tôi thì có đấy!

Ann lẩm bẩm, rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe thấy. Anh biết mà, nếu cứ ở chung với cô nàng này, sớm muộn gì anh cũng sẽ bị bệnh tim mất thôi, bây giờ thì nó đang hoàn toàn mất kiểm soát và đập loạn xạ trong lồng ngực của anh đây này.

– Nghỉ ngơi đi, đừng có bước xuống giường biết chưa hả, đồ lì lợm!

Ann ra ngoài để chuẩn bị bữa tối. Trong khi anh vẫn ngẩn ngơ vì câu nói ngọt ngào của cô. “Cô ta xót? Nhưng vì sao?”, anh không thể giải thích được, vậy đó, khả năng phân tích và vận dụng đầu óc của anh là vô hại trước cô!

Anh thử bỏ một chân xuống giường, anh biết giờ này cô đang xào nấu bữa tối. Anh muốn nhìn mặt trời lặn, nó có cái gì đó làm anh thấy rất thu hút, nhưng khi cái chân thứ hai chưa kịp chạm đất, giọng nói người nào đó vang

lên lạnh tanh.

– Anh muốn ngắm mặt trời nhỉ?

Ngay khi anh chưa kịp trả lời, cô bước đến gần bên cạnh anh, và cười. Đúng vậy, cười, nhưng thật là một nụ cười nguy hiểm. Anh biết cô tức giận.

– Tôi sẽ cho anh coi mặt trời, một mớ mặt trời luôn!

Nói rồi, cô thẳng chân cho anh một cú đá vào đúng ngay chỗ đau của mình! Và quả thật một mớ mặt trời hiện ra trước mắt. Cơn đau làm anh muốn té xỉu, anh biết anh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng cũng chẳng muốn mất mặt, anh chịu đựng không kêu thành tiếng.

– Thế nào? Mặt trời đẹp ha!

– Cô...sẽgiết ...chết tôi trước khi tôi... hồi phục..

Giọng anh đứt quãng, Cô không hề cố giấu nụ cười đắc thắng của mình.

– Yên tâm, tôi có thể lại cứu anh lần nữa! khi nào còn ở đây tôi sẽ không để anh chết!

–

– Thôi được rồi, anh không cần lờm tôi như thế!

– Tôi chỉ bị bong gân nhẹ thôi.

– Tôi biết, nhưng anh thì khác, anh cần thời gian, anh không hoàn toàn hồi phục, anh biết điều đó mà! Tôi biết anh muốn nhanh chóng tìm Sasuke, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Cô ấy dường như luôn biết anh nghĩ gì và cần gì, điều đó khiến anh cảm thấy không an toàn. Anh không biết rốt cuộc cô biết được những gì, về anh.

– Cô vừa ở bên ngoài về à?

– Ừ, có một số việc ấy mà.

– Tôi không nghe tiếng cô ra khỏi cửa?

– Tôi có bước chân của mèo!

Cô nói dối, anh biết! Cô chưa bao giờ có cái thứ gọi là bước chân của mèo cả? Cô không có tố chất làm ninja, hay chính xác hơn, cô không thể làm ninja. Cô quá ồn ào! Cô không biết cách che giấu bản thân. Nhưng làm thế nào mà cô nhìn te tua toát ra, người đầy gió bụi thế kia!

– Đây, anh lại nghĩ cái gì nữa vậy hả?

– Không có gì.

– Không có mới lạ!

– Tin hay không tùy cô.

– Uchiha các anh thường lạnh ngắt và vô vị thế hả? Cậu em của anh cũng thế! Lúc nào cũng tỏ vẻ nguy hiểm!

–

– Anh không bình luận chuyện này à?

– Tôi không muốn bình phẩm em trai tôi với một người không hề hiểu nó!

– Vậy à? Vậy có lẽ tôi nên bình phẩm anh thay vì Sasuke nhỉ?

– Ý cô là sao?

– Thì tôi hiểu anh hơn hiểu Sasuke chứ sao! Đồ đầu đất! hahahahaha

Ann bắt đầu cười lớn và từ từ đứng dậy khỏi cái ghế cạnh giường của anh.

– Thì ra anh không thông minh như tôi tưởng!

Vậy đó, một cô gái lúc nào cũng làm bầm chửi rửa anh, đánh anh không thương tiếc, chọc anh đến khi anh mất hết bình tĩnh và nuốt mất luôn lưỡi của chính mình! Có thể là một cô gái dịu dàng sao? Không hề nhé!

Nhưng cái cách mà cô chăm sóc anh, thay băng vết thương cho anh, không phải rất nhẹ nhàng hay sao?

Chương 4: Góc Tối Trong Tim Anh (1)

Itachi từ từ tỉnh dậy, anh không vội mở mắt ra ngay, anh nằm đó và lắng nghe nhịp sống bình lặng xung quanh mình. Âm thanh của sự sinh hoạt buổi sáng dường như đã trở nên quá đỗi thân thuộc. Ba tháng, mỗi buổi sáng anh đều tỉnh dậy cùng với những âm thanh đó, khi mơ hồ, khi rõ rệt.

Có một cái gì đó mềm mại cọ cọ vào ngực anh. Anh mở mắt. Và anh phát hiện mình đang ôm một cô gái. Cô gái với mái tóc đen ánh, lúc nào cũng để xõa tung ngang vai. Cô gái với gương mặt nhỏ, xinh xắn, và một chút đáng yêu đang vùi đầu vào lồng ngực vững chắc của anh và khe khẽ hô hấp.

Anh giật mình. Không biết từ khi nào cô đã lặn vào lòng anh, không biết từ khi nào anh đã ôm lấy cô. Rõ ràng tối hôm qua, giữa hai người còn có một cái gối ôm.

Bởi vì cô sợ, không phải cô sợ anh sẽ không an phận với cô. Mà cô sợ, cô sẽ “không an phận với anh”, sẽ lại đụng trúng vết thương trên người anh. Mặc dù anh cam đoan là mình không còn bất kỳ vết thương nào để cô có thể đụng trúng.

– Nhờ ơn cô mà bây giờ tôi mập lên ít nhất bảy cân, và cũng chẳng còn vết thương nào cho cô đụng phải nữa đâu!

– Không được! lỡ đâu tôi lại đập anh xuống giường! Hoặc làm gì đó bảy bạ rồi sao? Khi tôi ngủ, tôi không có kiểm soát được mình đâu! Mất mặt lắm!

– Rồi rồi, tùy cô! Nhưng....

– Nhưng gì?

– Công việc, cô cần ngủ ngon, cô dạo này trông không được khỏe.

– Anh đang quan tâm tôi đấy à?

–

– Không sao, đừng lo, tôi vẫn ổn, tôi có làm việc gì đâu mà công với chả việc.

– Đừng giấu nữa, tôi biết rồi.

– Anh biết, mà chuyện gì?

– Nhà hàng.

Ann khựng lại, anh ta biết từ khi nào? Rõ ràng sẽ dẫn anh ta đi dạo phố, nhưng tuyệt đối tránh xa chỗ cô làm việc mà, sao anh ta có thể biết. Ann vẫn chưa hết ngạc nhiên, thì anh ta lại bồi thêm một câu gây sốc không kém.

– Không phải chỉ mình cô biết phân thân thuật.

– Anh....từ khi nào anh....

– Hôm qua, tôi đã đi theo cô khi cô ra khỏi nhà.

– Tôi hoàn toàn không biết.

- Nếu cô biết, tôi đã không là Uchiha.
- Xi, Uchiha thì sao? Với tôi thì anh chỉ là một tên lì lợm và đầu đất!
-
- Này, tôi đùa xiu thôi mà! Làm gì nghiêm trọng thế hả?
- Không, cảm ơn cô. Tôi...
- Anh tưởng tôi là tiểu thư con nhà giàu chứ gì? Suốt ngày vô công rồi nghề bám riết lấy anh!
- Vì sao?
- Cái gì vì sao?
- Tất cả.
- Cái đầu thông minh của anh đi đâu mất rồi?
-
- Itachi biết bản thân không thể cãi lại cô, đành ngậm buồn bực kéo cô đẩy lên giường rồi quăng cái gối ôm cho cô.
- Tôi sẽ ngủ trên sàn. Cô nằm đó đi.
- Không được, anh là bệnh nhân mà.
- Tôi không biết cô đã cho tôi uống thứ thuốc gì, nhưng ngoại trừ sharingan thì mọi thứ khôi phục hoàn toàn rồi. Cô không cần lo cho tôi.

Chương 5: Góc Tối Trong Tim Anh (2)

– Không được, không được. Lỡ đâu anh mà bệnh nữa thì lại mệt chết tôi!

– Tôi quen rồi.

Anh đắp gọn và thông thả ngã người xuống nền gỗ cứng, cảm giác lạnh lạnh thấm vào da thịt anh.

– Rồi, tùy anh đó.

Cô ôm gối nằm xuống và quay lưng về phía anh. Anh nhắm mắt lại, cảm nhận không khí đang dần lắng xuống. Đêm đen luôn là một thứ gì đó rất gần gũi với anh, nhưng cũng rất đáng sợ. Đêm và những giấc mơ. Chúng luôn quấy rầy anh, bám theo anh. Những ngày qua, anh luôn luôn có thể yên giấc, bởi vì cơ thể của anh đã quá sức suy kiệt, anh không còn sức để có thể mộng mị, và còn bởi vì cô, Ann Willy, cô gái nhỏ kỳ lạ đó. Bất cứ khi nào anh trôi dần vào hắc ám, anh sẽ lại nhớ ra cô, nhớ cô tươi cười, nhớ cô giận dữ, nhớ cô nhẹ nhàng chăm sóc, nhớ cô hung ác về mặt đe dọa anh phải nghe lời, và rồi cô dịu dàng kéo anh ra khỏi bóng tối ấy. Sự hiện diện của cô như một liều thuốc giúp anh có thể ngủ ngon. Anh thật ghét bản thân mình như vậy, anh nhận thấy mình đã quá lệ thuộc vào cô. Đáng lẽ ra, anh nên nghi ngờ cô mới phải, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ đến điều đó. Khi nhìn vào cặp mắt trong veo của cô. Ngay giây phút anh nhìn thấy ánh sáng, thứ anh nhìn thấy đầu tiên, là ánh mắt cô, trong trẻo đầy ấm áp.

Cơn buồn ngủ lặng lẽ đến, anh thả lỏng người, để sự mệt mỏi cuốn anh vào một màu đen tĩnh lặng. Anh cần nghỉ ngơi.

Anh không biết trôi qua bao lâu, màu đen trong mắt anh không còn tĩnh lặng nữa, anh thấy những gợn sóng xuất hiện, và rồi những ảo ảnh ập đến.

Anh thấy anh đứng giữa ngôi nhà hoang phế, xung quanh anh, thi thể của những người anh gọi là anh, là em, là đồng đội chết cao thành núi, máu chảy len lỏi qua chân anh, ấm và tanh nồng. Anh biết đây là mơ, chỉ là mơ, anh muốn tỉnh lại nhưng anh không thể. Anh thấy ánh mắt phần hận của cha, giọt nước mắt đau thương của mẹ, anh thấy thanh gươm của anh xuyên qua tim của họ, máu vương vãi trên gương mặt anh, bàn tay anh...

– Itachi... Vì sao? Con.... Vì sao lại phản bội ta, phản bội gia tộc ta.. vì sao?

– Cha! con xin lỗi, con ...xin lỗi... Cha ơi....

– Ta sẽ...không ...tha thứ..cho con...Itachi...ta...

Bóng cha anh khuất dần, anh thấy một giọt nước mắt từ khóe mi ông khi ông biến mất.

– Cha....

Là mơ thôi, cha sẽ không trách anh, sẽ không, cha sẽ tha thứ cho anh, nhất định tha thứ cho anh.

Mọi thứ lại thay đổi, anh thấy mẹ với gương mặt hiền từ, bà cho anh một cái ôm thật chắc. Bà khóc, anh biết, bà luôn khóc vì anh.

– Hãy chăm sóc cho Sasuke.

– Mẹ ơi!

Rồi anh nhìn thấy Sasuke, đứa em trai bé bỏng của anh, nó đang nhìn anh với ánh mắt sợ sệt và căm hờn. Anh muốn ôm lấy nó, nhưng nó lùi bước. anh càng tiến tới, nó càng lùi ra xa anh hơn. Anh không muốn.

– Sasuke, đừng đi, chờ anh!

Không một ai trả lời anh, Sasuke vẫn chạy về phía trước, cho đến khi khuất sâu vào bóng tối, Anh không thể nhìn thấy nó nữa.

– Không, Sasuke...Không....

Bóng tối bao trùm lấy anh, siết chặt anh. Anh không tài nào thở nổi, anh mệt mỏi, anh đau đớn. Ngay khi anh quyết định từ bỏ tất cả, mặc cho cảm giác cảm giác đau đớn nhấn chìm anh, anh nghe có ai đó đang gọi mình. Không phải là tên anh, nhưng anh biết người đó gọi anh. Người đó chưa bao giờ gọi tên anh.

Ann trở mình trên chiếc giường ấm áp, một âm thanh khó chịu nào đó kéo cô ra khỏi giấc ngủ. Tiếng khóc! Ai đang khóc? Tim Ann giật thót, cô không dám nhích nhích. Cô sợ.

– Đây, Đây, anh dậy đi, anh có nghe thấy gì không?

Im lặng, tiếng khóc vẫn không ngừng, nhỏ nhỏ, đau thương.

Ann nuốt nước bọt, lấy hết can đảm xoay người ngồi dậy.

– Đây!

Cô đến bên cạnh anh, và cảnh tượng trước mắt làm cô hoảng hốt.

Itachi hai mắt nhắm nghiền, tay anh túm chặt ngực áo và nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

– Cha, con xin lỗi...Con xin ...lỗi, ...cha ơi...

Tiếng anh đứt quãng, Ann biết anh mơ thấy điều gì.

– Đây, tỉnh lại, đây, là mơ thôi, đây!

– Mẹ ơi!.....

– Đây, anh tỉnh dậy mau, chỉ là mơ thôi, không sao hết, mở mắt ra xem nào!

– Sasuke, đừng đi, chờ anh!

– Sasuke không sao cả, không sao cả! Đây, anh mau tỉnh lại cho tôi!

– Không, Sasuke...không!

– Này, anh đừng dọa tôi mà! Này, anh dậy đi mà!

Ann đưa tay nắm lấy đôi tay lạnh buốt của anh, ra sức kéo anh dậy.

Người đó đang gọi anh, anh muốn tỉnh lại, anh không muốn chìm trong bóng tối nữa, anh đấu tranh, anh vùng vẫy, cho đến khi một đôi bàn tay nhỏ bé, mềm mại và ấm áp kéo anh khỏi màn đêm đặc quánh.

Anh mở mắt. Anh thấy cô ấy ngồi bên cạnh anh, nắm tay anh và khóc.

– Cái đồ chết tiệt này, anh dọa chết tôi rồi! huhuhuhu...anh.. đồ chết tiệt... tôi gọi hoài mà anh không chịu tỉnh lại....huhuhu..

–

Anh chẳng biết phải nói gì, anh trước giờ hoàn toàn không có kinh nghiệm dỗ dành con gái.

Ann tiếp tục ngồi đó và khóc già, cô cũng chẳng muốn khóc lóc thảm thương như thế, nhưng quả thật anh dọa cô rút nửa cái mạng.

Itachi chỉ biết nhìn cô rơi nước mắt, anh không biết là con người có nhiều nước mắt đến thế. Chúng nó cứ thi nhau rơi xuống, đôi mắt cô đỏ mọng lên vì khóc, cái mũi nhỏ xinh cũng đỏ ửng. Anh đưa tay lau những giọt nước mắt trên má cô, và ngoài sự dự đoán của anh, cô thôi không khóc nữa. Cô đỡ anh đứng dậy, dìu anh đến bên giường, để anh nằm xuống và kéo cái chăn cho anh.

– Cô....

– Nằm yên đó đi.

Ann nhẹ nói, và ra khỏi phòng.

Itachi đưa mắt lên nhìn trần nhà, một dải các ngôi sao tỏa ra ánh sáng dịu dịu, mấy hôm trước cô đã đem chúng về, kỳ công dán chúng lên trần nhà, cô muốn trước khi ngủ, anh có thể nhìn thấy chúng. Cô nói, anh là một ngôi sao, mà sao thì phải tỏa sáng, cô nhất định sẽ làm anh tỏa sáng.

Anh không biết rốt cuộc cô thấy anh có điểm nào giống một ngôi sao, nhưng có một điểm anh nhận ra là quả thật cô rất hâm mộ anh. Cách cô nhìn anh mỗi lần anh luyện tập, mỗi lần anh dùng nhẫn thuật, mắt cô sẽ sáng lên, long lanh một lạ thường, đó không phải là ánh mắt ganh tỵ anh từng nhìn thấy hay ánh mắt sùng bái một cách mù quáng, đó chỉ là đơn thuần hâm mộ.

– Này!

Anh quay sang, cô đang bước vào phòng với một cái chén gì đó đang bốc khói. anh ngửi thấy mùi thơm của sữa và bạc hà.

–

– Anh uống cái này đi, rồi ngủ.

– Cô nấu cho tôi à?

– Không cho anh thì còn cho ai nữa. Uống đi không nó nguội mất!

Itachi nhận cái chén từ tay cô, mùi bạc hà làm anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu. Chất lỏng ấm nóng mang vị ngọt dịu nhẹ trượt dài trong cổ họng, nó làm anh thư giãn và bình tâm trở lại. Ngóng nhìn cô, chợt cảm thấy đau lòng. Ngoại trừ mẹ anh ra, cô là người đầu tiên chăm sóc quan tâm anh như thế! Nhưng anh là gì với cô? Đường như chẳng là gì cả! Cô luôn vì anh mà vất vả, hà cớ gì cô phải tự làm khổ bản thân như thế? Còn anh chẳng làm được gì cho cô. Dù muốn dù không anh cũng chỉ là một tên bạt nhận.

– Này! giờ anh ngủ đi.

Giọng cô lại cất lên, cắt đứt mọi suy nghĩ của anh. Cô đón lấy cái chén trên tay anh, thả nó xuống chiếc bàn gỗ cạnh giường.

– Tôi....

Anh không biết mình muốn nói cái gì, nói cái gì đó để có thể giữ cô ở lại. Anh nhận thấy, dường như mình chẳng còn là Itachi trước kia nữa rồi, liệu rằng anh đã đánh mất chính anh ở nơi nào đó rồi chẳng?

– Anh yên tâm ngủ đi, tôi sẽ ở đây.

Cô vỗ vỗ phần giường bên cạnh anh và thả mình xuống.

Đặt tay lên ngực anh và vỗ những nhịp đều đặn, cô ngòng nhìn anh.

– Ai cũng có những góc tối trong tim, những nỗi đau, hối tiếc trong quá khứ. Nhưng chúng ta đang sống trong hiện tại và sẽ là tương lai, không phải quá khứ. Đừng để quá khứ kéo bước chân anh trở lại. Niềm đau còn đó, để chúng ta biết rằng chúng ta vẫn sống. Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi mà!

-.....

Tay cô vẫn cứ đều đều từng nhịp gõ trên ngực anh, nhẹ nhàng an ủi anh. Cô hiểu biết về anh nhiều hơn anh tưởng tượng rất nhiều lần. Anh không bao giờ ngờ tới, một ngày, mình lại hiện ra trần trụi trước một cô gái như vậy.

– Ngủ đi.

Nhẹ nhàng hai chữ xuyên qua màn đêm tăm tối, chui vào tai anh, ấm nhỉ ngọt tâm.

Anh yên tâm nhắm mắt lại, nhịp vỗ của tay cô vẫn đều đều trên ngực trái. Bên cạnh cô mọi hắc ám dường như bị cự ngoài ngàn dặm. Anh an ổn ngủ một giấc đến bình minh.

Góc tối trong tim anh, anh vĩnh viễn không thể nào xóa bỏ nó. Anh sẽ giữ nó như một minh chứng cho phần đời anh từng sống. Giữ bóng tối trong tim để có động lực tìm kiếm ánh mặt trời.

Chương 6: Mất Tích

Như thường lệ, Ann mở mắt khi đồng hồ điểm 5 giờ sáng. Xung quanh chột lạnh. Không mở mắt ra xem, nhưng Ann biết Itachi đã xuống khỏi giường.

Từ sau lần anh gặp ác mộng đó, Ann luôn luôn ngủ cùng anh, và thật lạ là anh có thể yên giấc đến hừng đông. Nhiều khi giật mình tỉnh lại giữa đêm, Ann luôn thấy anh an ổn ngủ, gương mặt thả lỏng và vô tư, đôi tay ôm lấy cô. Cô biết mỗi tối, cô sẽ lăn đến bên cạnh anh và rúc vào ngực anh. Có lẽ điều đó không hay ho chút nào. Nhưng Ann không thể từ bỏ cái lý do “mất ý thức nên làm liều” đó. Và lại, Itachi sẽ luôn tỉnh dậy trước cô, cẩn thận leo xuống giường để không làm cô thức giấc. Cô biết, anh không muốn làm cô thấy “mất mặt”. Vì vậy cho nên, cô cứ tiếp tục giả bộ ngủ, tiếp tục hằng đêm lăn đến bên người anh, tiếp tục mỗi buổi sáng thức dậy trong vòng tay anh.

Cô luyện tiếc hơi ấm của anh.

Cô biết là không nên, cô không thuộc về thế giới này. Một ngày nào đó cô sẽ phải quay về với hiện thực. Nhưng cô không thể kiềm chế bản thân mình. Cô muốn bên cạnh anh. Ann biết mình quả thật không có chút tiền đồ nào cả. Nhưng cô quả thật luyện tiếc anh.

– “Chỉ một chút là tốt rồi” Ann nghĩ.

Vác một mớ lộn độn những suy nghĩ vẩn vơ, Ann vệ sinh cá nhân, nấu vội thức ăn cho buổi sáng và chuẩn bị đi làm. Khi cô chuẩn bị ra khỏi nhà, cũng là lúc anh trở lại. Hiện tại mặc dù vẫn chưa thể sử dụng Sharingan nhưng sức khỏe của anh đã hoàn toàn hồi phục. Ann có thể yên tâm để anh ở nhà mà không cần phân thân của cô canh chừng nữa.

– Tôi sẽ đưa cô đi làm. Chờ tôi một lát.

– Không cần, tôi tự đi được mà. Anh cứ ở nhà đi!

Anh chẳng để tâm đến lời cô nói, chỉ lẳng lặng vào nhà và lát sau anh xuất hiện với cái áo choàng Akatsuki cũ của anh.

– Anh điên hay sao mà mặc cái đó hả? Ủa mà tôi nhớ đã thủ tiêu nó rồi mà.

– Phải, cô đã quăng nó vào thùng chứa đồ cũ.

– Vậy anh lôi nó ra làm gì?

– Tôi không thể mặc thứ này ra phố.

Anh chỉ vào bộ đồ anh đang mặc trên người. Nói sao nhỉ? Ngớ ngẩn hết chỗ nói. Một cái áo T-Shirt rộng thùng thình màu xanh nhạt và chiếc quần vải màu đen cũng rộng thùng thình. Cái áo T-Shirt vốn là Ann mua cho bố mình, nhưng chưa kịp tặng thì đã bị cuốn đến đây. Chiếc quần là Ann mua vội ngoài

chợ. Lúc ấy cô Cũng không để ý lắm đến thẩm mỹ. Bây giờ để ý mới thấy nó thật sự quá ngớ ngẩn. Ann không hiểu vì sao Anh ta vẫn có thể mặc nó.

– Ôi trời, bây giờ tôi mới để ý tới cái khiêu thời trang không giống ai của tôi! Lạy hồn, sao anh vẫn còn mặc nó vậy? Tôi có mua cho anh vài bộ Yukata rồi mà!

– Nó thuận tiện cho việc tập luyện của tôi.

Anh ngó lại bộ quần áo trên người, thản nhiên đáp.

– Đi thôi, không cô sẽ trễ giờ.

– Này!

– ...

Ann kéo tay anh vào nhà, vừa đi vừa nói.

– Đừng mặt cái áo choàng đó nữa, anh không còn là Itachi của Akatsuki nữa, người đó chết rồi. Nếu anh muốn thuộc một tổ chức nào đó, thì tổ chức đó phải là Fanclub của Ann Willy biết chưa hả? Vậy nên, áo choàng của anh phải là do tôi thiết kế, Này, mặc cái này.

Ann đưa cho anh một cái áo choàng khác, màu xanh biển với một hình một chiếc quạt tròn – là gia huy của Uchiha-nơi ngực trái.

– Cái này...

– Tôi đặt may cho anh á, tính tuần sau mới đưa anh! Thôi lỡ rồi, đưa trước á!

–

– Thôi được rồi, tôi biết anh cảm động đến rớt nước mắt rồi, đi thôi, tôi trễ giờ mất.

Cô biết anh đang nhìn mình, cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh. Nó gần như là thiêu đốt cô. Cô biết, mình đã là nhiều việc khiến anh rất sốc, nhưng mà...cứ mỗi lần như vậy, ánh mắt anh nhìn cô rất mãnh liệt, như có lửa! Và cô thì lưu luyện hơi âm từ anh cơ mà.

– Chiều hãy chờ tôi, tôi sẽ tới đón cô.

– Đón tôi á! Thôi mà! Khởi mắt công.

– Đạo gần đây tự dưng có nhiều người mất tích.

– Thì sao?

Ann giả ngu.

– Sẽ không an toàn nếu cô về một mình.

– À...Anh lo cho tôi à!

– Chỉ là tôi không muốn phải cất công tìm kiếm cô.

– Anh sợ sẽ không tìm ra tôi sao?

– Tôi không còn Sharingan.

– Không phải không còn, là chưa thể sử dụng thôi! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả?

– Không có Sharingan thì không phải là Uchiha.

– Vậy anh đổi họ đi, nếu anh nghĩ anh không còn là Uchiha, vậy anh cứ đổi họ đi. Tôi cho anh mượn họ của tôi này! Willy Itachi, thế nào?

– Cô...

– Tôi làm sao?

–

Ann dừng lại trước cửa nhà hàng, một vài nhân viên nhìn cô với vẻ mặt hớn hờ. Cô biết, lát nữa cô phải trả lời hà mớ câu hỏi về sự xuất hiện của anh. Dĩ nhiên rồi, nếu bên cạnh bạn bỗng nhiên xuất hiện một chàng trai anh tuấn, bạn sẽ nhận không ít ánh mắt ngưỡng mộ, và cả ghen tỵ nữa.

– Tôi vào đây. Anh về đi. Tập luyện vừa vừa thôi. Đừng có quá sức, anh vừa mới khỏe lại thôi đó.

– Tối tôi sẽ đón cô về, chờ tôi.

– Tôi....này.....

Itachi biến mất trong một làn khói trước khi Ann kịp nói hết câu.

– Ann!

Ann ngán ngẫm quay lại. Biết ngay mà, hội nhiều chuyện đã chính thức thành lập.

– Người đó là ai vậy? Bạn trai của cậu à? Hai người quen nhau bao lâu rồi?

– Bạn trai cậu thật là phong độ

– Và đẹp trai nữa chứ?

–

Hàng mớ câu hỏi dội xuống, Ann chẳng biết nên trả lời ai trước ai sau nữa.

– Các cậu, các cậu, bình tĩnh! Anh ấy không phải bạn trai mình, chỉ là một người bạn thôi! Các cậu đừng có suy diễn nữa!

– Các cô! Không định đi làm việc à!

Một giọng nam trầm cất lên. Cả bọn lập tức biến hết, ai về việc nấy.

Đó là Rui. Quản lý nhà hàng.

– Ann, dạo này nhìn sắc mặt em không tốt lắm. Cố gắng nghỉ ngơi nhiều một chút. Hôm nay, em về sớm đi, em đã làm thêm giờ liên tục trong một tuần rồi.

– Nếu được vậy thì cảm ơn anh!

– Ừ. Cố nghỉ cho khỏe.

Ann cười, cúi người cảm ơn trước khi anh ta rời khỏi. Rui là một quản lý rất có năng lực, anh cũng rất thân thiện và vui tính, anh được rất nhiều người yêu mến, cả cấp trên và cấp dưới. Mỗi lần nói chuyện với anh, anh đều sẽ chọc cho Ann cười, chẳng giống như ai kia.

Nhắc đến ai kia, Ann vô thức lại nở nụ cười. Nếu chiều nay cô về sớm! thái độ anh ta sẽ thế nào ấy nhỉ?

Chắc có lẽ vẫn sẽ bất động thanh sắc, gương mặt lạnh lùng vô cảm như thường ngày vậy thôi.

Ann cố xua đi những suy nghĩ về anh để tập trung vào công việc, nhưng hình như chẳng thành công là mấy. Cho đến khi Ann xách túi ra về, những hình ảnh về anh cứ xẹt qua xẹt lại trong đầu, Chắc Ann sẽ phát khùng với mớ sao xẹt ấy, nếu như cô không nghe thấy tiếng khóc và kêu cứu của một cô bé.

– Này, các người làm gì hả? Thả con bé ra!

Ba tên bịt mặt quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hằn lên sự độc ác và thâm hiểm.

– Bắt luôn con bé đó!

Một người trong số chúng lên tiếng. Hai tên còn lại gật đầu. Chúng tiến lên vây quanh Ann. Ann lùi về phía sau một bước, nhanh chóng kết ấn.

– Taju kage bushin no jusu

– Mày là ninja. Thú vị rồi đây.

Hàng trăm ảnh phân thân của Ann hiện lên vào nhảy vào túm chặt lấy ba tên ấy. Ann nhanh chóng chạy đến chỗ con bé và cố tách cô bé ra khỏi tên cầm đầu trước khi mấy phân thân của cô bị đánh bại. Cô biết cô không thể cầm cự được lâu. Cô không hề biết võ.

– Hê hê, không ngờ nó cũng giỏi ấy nhỉ! Số lượng ấn tượng lắm nhóc. Nhưng mà!

Tên cầm đầu bất ngờ vung tay, các phân thân của cô đều bị đẩy ra xa, bản thể của cô và con bé bật vào vách tường. Ann vội ôm lấy cô bé và ra sức chạy về phía trước.

– Nhóc em chạy trước đi! Chị sẽ cản bọn họ. Hãy tìm người tới giúp.

– Chị...

– Đi nhanh!

Ann đẩy cô bé chạy đi, còn mình thì tiếp tục triệu tập thêm thật nhiều phân thân nữa giúp cô cản đường. Nhưng lần này, tất cả các phân thân của cô không thể là gì được bọn chúng. Một luồng sáng lóe lên và tất cả phân thân của cô biến mất.

Cô hoảng sợ! Cô không biết chuyện gì xảy ra, Cô muốn làm một cái gì đó

khác, nhưng chết tiệt, cô không hề biết cách kết ấn thế nào! Có chiếc nhẫn cũng như không! Chiếc nhẫn! Đúng rồi ha!

– Đại ca, con nhỏ đó biến mất rồi!

– Tụi bây tìm đi, để ý kỹ xuanh quanh.

Ann nhanh chóng tàng hình và núp vào một góc khuất của con hẻm, Ann không dám đi ra. Đất ở đây là đất cát, nếu cô đi ra bây giờ, khả năng chúng phát hiện là rất cao!

– Đại ca!

– Được, tụi bây tránh ra!

Tên cầm đầu kết ấn và lăm bằm cái gì đó trước khi hấn đập tay xuống đất và nhảy ra xa.

Trong chốc lát, đất dưới chân Ann vỡ vụn, rạn nứt, Ann bị rơi xuống một cái hố sâu hoắm. Con đầu điên người làm thuật tàn hình của Ann bị phá vỡ. Cô cố vùng vẫy khỏi đám đất đá, nhưng vài giây sau, ba tên bắt cóc đã đứng trước mặt cô. Điều sau cùng cô nhìn thấy là cánh tay chúng giơ lên, và sau đó cô không còn biết gì nữa hết.

Không biết trải qua bao lâu, Ann từ từ tỉnh lại bởi cơn đau buốt ở lưng và chân. Có lẽ khi cô ngã xuống một viên đá đã đè lên chân cô.

Mở mắt ra nhìn xung quanh. Cô thấy mình đang ở trong một hang động ảm thấp và nhộp nháp. Tiếng khóc thút thít của trẻ con, tiếng kêu gào của người lớn, tiếng cười man rợ...tất cả hợp vào nhau thành một thứ âm thanh kinh dị. Nó làm thần kinh của Ann căng ra, tim đập nhanh hơn và cô biết giờ đây mình nhất định là đang tái mét.

Làm sao để ra khỏi đây? Đó là điều duy nhất Ann nghĩ đến trong lúc này. Chân cô đang bị thương, di chuyển đối với cô bây giờ là một việc vô cùng khó khăn. Mặc dù cô có chiếc nhẫn nhưng cô cũng không thể nào thực hiện nhẫn thuật nếu không biết ấn thuật. Chết tiệt là mấy cái ấn thuật là thứ không được miêu tả một cách cụ thể, và thứ cô nhìn thấy là những động tác quá nhanh. Mà chưa kể đến hai thứ đó thì cô cũng đã quên hết chúng từ lâu! Cô không còn là con nít, và cô cần nhớ những thứ khác quan trọng hơn chứ không phải là nhẫn thuật-thứ phi hiện thực ở thế giới của cô.

Ann một lần nữa cô nâng mình ngồi dậy, cô đã bị nhốt trong một chiếc lồng sắt, bên cạnh cô, những đứa bé sợ hãi ngồi nép và một góc cùng nhau. Chúng không dám mở khóc lớn, cũng không dám mở mắt nhìn xung quanh. Chúng nép vào nhau, những đôi vai nhỏ run lên vì sợ hãi.

– Này em!

Ann khẽ gọi một cậu bé gần mình nhất. Cậu bé khẽ giật mình, nín khóc,

nhưng không quay lại.

– Nay em, không sao mà, chị không phải người xấu.

Cậu bé cũng không quay lại.

– Em, nếu em nói cho chị biết chuyện gì đang xảy ra, chị có thể đưa em ra khỏi đây, chị cũng không muốn ở lại chỗ này.

Thằng bé đưa đôi mắt sợ hãi nhìn Ann, một chút rụt rè, nó hỏi nhỏ:

– Chị...cũng bị bắt vào đây à?

– Ừ, và chị muốn ra khỏi đây.

Nó lắc đầu, nước mắt lại rơi.

– Không có đường ra đâu chị. Mọi người sẽ chết hết! Họ sẽ giết hết chúng ta!

– Tại sao?

– Em không biết...

– Em phải nói với chị thì chị mới có thể nghĩ cách ra khỏi đây!

– Em sợ...

Ann cố gắng chồm người tới và ôm thằng bé vào lòng.

– Không sao, em đừng sợ, chị sẽ giúp em ra khỏi đây, tin chị đi!

– Làm sao được khi mà chị cũng bị bắt?

– Sẽ có người tới tìm chị, anh ấy rất lợi hại, anh ấy sẽ đánh bại bọn chúng và mang chúng ta ra khỏi đây. Giờ em hãy nói chị biết, tại sao bọn chúng lại bắt chúng ta.

– Bọn chúng chỉ bắt trẻ con, nhưng những người lớn đã cố bảo vệ chúng em, vì vậy họ cũng bị bắt. Bọn chúng tìm cho họ một thứ thuốc kỳ lạ, họ biến thành những cái xác không hồn và nghe theo lời chúng, làm việc cho chúng, tiếp tục bắt nhiều trẻ em hơn nữa.

– Bọn chúng cần trẻ em để làm gì?

– Em không biết chính xác lắm, nhưng hình như để cứu sống một con quái vật và sai khiến nó. Bọn họ cần tim và mắt của trẻ em. Bọn họ sẽ....sẽ....em đã thấy bọn họ...

– Đủ rồi, đủ rồi, em không cần nói nữa!

Ann ôm thằng bé vào lòng. Đó là chuyện kinh khủng cỡ nào đối với một đứa trẻ. Cái lũ người tàn ác này! Nếu có thể, Ann thật muốn giết sạch bọn chúng. Nhưng Ann không thể.

– Tình cảm quá nhỉ? Mà biết không, chính lòng tốt đã hại chết mày đó cưng à. Chúng tao vốn chẳng định bắt mày, nhưng mày, đã cứu con nhỏ đó! Giờ là thằng nhóc này à! Thật là cảm động quá!

– Ông sẽ làm gì thằng bé? Không được đụng vào nó!

Ann ôm chặt thằng bé không buông.

– Á à, ồ còn không mang nổi mình ồ mà còn muốn cứu người à? Hay nhỉ?

– Buông ra, buông thằng bé ra.

Hắn ta túm lấy thằng bé, túm luôn cả Ann và lôi đi xềnh xệch.

– Để tao cho mày xem tao sẽ làm gì nó! Mày không cứu được nó nữa đâu! Hahaha chuẩn bị chết đi nhóc con! Còn mày! Tao sẽ giữ lại mày cho tới khi tao chán! Hahahaha.

Hắn lôi 2 người họ vào một căn phòng rộng lớn, khô ráo nhưng ngập tràn mùi máu. Tanh tươi.

Hắn quăng Ann và thằng bé trước một cái bàn lớn. Trên bàn, một đứa bé trai đang vùng vẫy cố thoát khỏi những sợi dây trói, nhưng không thể.

– Xem nhé, cưng.

Hắn nở nụ cười man rợ trước khi móc đôi mắt của thằng bé đó ra.

Tim Ann như ngừng đập, thằng bé gào khóc, hắn cười đến ngạt ngào. gương mặt hắn âm lãnh, tiếng cười tựa như quỷ satan trong địa ngục.

– Và còn cái này!

Hắn chọc thay vào lồng ngực thằng bé, moi ra trái tim vẫn còn đang đập. Máu văng lên gương mặt tục tũn của hắn. Ann muốn ói ra, Cô không còn can đảm để có thể đứng vững, cô quy xuống, một cảm giác đau nhói đến tận cùng lan ra toàn thân. Ann siết chặt đứa bé đang run lên vì sợ hãi trong lòng mình. Khi tên ác ma đó kéo lê cái xác đến trước mặt cô và giành lấy đứa bé trong lòng cô! Cô vung một nắm đấm vào mặt hắn. Hắn chụp lấy tay cô và cười lớn!

– Hahahahaha! Ahahaha! Ahhahaha! Giờ mà mày vẫn còn sức cơ à! Ta tưởng đã xỉu đi vì sợ rồi chứ!

– Tôi nguyện rửa ông! Ác ma! Ông nhất định sẽ chết không tử tế! ông nhất định sẽ chết không tử tế! Ông sẽ bị lửa của Địa ngục thiêu cháy!

– Lửa địa ngục! ahahahaha! Ta là chúa tể của địa ngục rồi! Người không làm gì được ta đâu! Hãy phục tùng ta, ta sẽ để mày sống, ít nhất đến khi ta chán!

– Không đời nào!

– Ahahaha! Được thôi, thằng bé này, mày không bảo vệ nó được đâu!

Hắn giành thằng bé ra khỏi tay Ann và kéo nó đến chiếc bàn ghế rỗng.

– Chị ơi! Cứu em...huhuhuhu cứu em với! huhuhuhu.

– Không! Thả cậu bé ra! Không! Không!...

Ann hét lên! Cô không biết phải làm gì, đầu óc cô trống rỗng. Tiếng cười

man dại của ác ma lại vang lên khi hắn từ từ đưa tay mình đến trước con mắt của thằng bé!

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ann nhắm mắt lại và hét lên. Cô không dám nhìn, cô không có can đảm đó! Cô đã hứa cô sẽ bảo vệ nó. Cô làm không được.

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Như thường lệ, Ann mở mắt khi đồng hồ điểm 5 giờ sáng. Xung quanh chợt lạnh. Không mở mắt ra xem, nhưng Ann biết Itachi đã xuống khỏi giường.

Từ sau lần anh gặp ác mộng đó, Ann luôn luôn ngủ cùng anh, và thật lạ là anh có thể yên giấc đến hừng đông. Nhiều khi giật mình tỉnh lại giữa đêm, Ann luôn thấy anh an ổn ngủ, gương mặt thả lỏng và vô tư, đôi tay ôm lấy cô. Cô biết mỗi tối, cô sẽ lăn đến bên cạnh anh và rúc vào ngực anh. Có lẽ điều đó không hay ho chút nào. Nhưng Ann không thể từ bỏ cái lý do “mất ý thức nên làm liều” đó. Và lại, Itachi sẽ luôn tỉnh dậy trước cô, cẩn thận leo xuống giường để không làm cô thức giấc. Cô biết, anh không muốn làm cô thấy “mất mặt”. Vì vậy cho nên, cô cứ tiếp tục giả bộ ngủ, tiếp tục hằng đêm lăn đến bên người anh, tiếp tục mỗi buổi sáng thức dậy trong vòng tay anh.

Cô luyện tiếc hơi ấm của anh.

Cô biết là không nên, cô không thuộc về thế giới này. Một ngày nào đó cô sẽ phải quay về với hiện thực. Nhưng cô không thể kiềm chế bản thân mình. Cô muốn bên cạnh anh. Ann biết mình quả thật không có chút tiền đồ nào cả. Nhưng cô quả thật luyện tiếc anh.

–“Chỉ một chút là tốt rồi” Ann nghĩ.

Vác một mớ lộn độn những suy nghĩ vẩn vơ, Ann vệ sinh cá nhân, nấu vội thức ăn cho buổi sáng và chuẩn bị đi làm. Khi cô chuẩn bị ra khỏi nhà, cũng là lúc anh trở lại. Hiện tại mặc dù vẫn chưa thể sử dụng Sharingan nhưng sức khỏe của anh đã hoàn toàn hồi phục. Ann có thể yên tâm để anh ở nhà mà không cần phân thân của cô canh chừng nữa.

– Tôi sẽ đưa cô đi làm. Chờ tôi một lát.

– Không cần, tôi tự đi được mà. Anh cứ ở nhà đi!

Anh chẳng để tâm đến lời cô nói, chỉ lẳng lặng vào nhà và lát sau anh xuất hiện với cái áo choàng Akatsuki cũ của anh.

– Anh điên hay sao mà mặc cái đó hả? Ủa mà tôi nhớ đã thủ tiêu nó rồi mà.

– Phải, cô đã quăng nó vào thùng chứa đồ cũ.

– Vậy anh lôi nó ra làm gì?

– Tôi không thể mặc thứ này ra phố.

Anh chỉ vào bộ đồ anh đang mặc trên người. Nói sao nhỉ? Ngớ ngẩn hết chỗ nói. Một cái áo T-Shirt rộng thùng thình màu xanh nhạt và chiếc quần vải màu đen cũng rộng thùng thình. Cái áo T-Shirt vốn là Ann mua cho bố mình, nhưng chưa kịp tặng thì đã bị cuốn đến đây. Chiếc quần là Ann mua vội ngoài chợ. Lúc ấy cô Cũng không để ý lắm đến thẩm mỹ. Bây giờ để ý mới thấy nó thật sự quá ngớ ngẩn. Ann không hiểu vì sao Anh ta vẫn có thể mặc nó.

– Ôi trời, bây giờ tôi mới để ý tới cái kiểu thời trang không giống ai của tôi! Lạy hồn, sao anh vẫn còn mặc nó vậy? Tôi có mua cho anh vài bộ Yukata rồi mà!

– Nó thuận tiện cho việc tập luyện của tôi.

Anh ngó lại bộ quần áo trên người, thản nhiên đáp.

– Đi thôi, không cô sẽ trễ giờ.

– Đây!

– ...

Ann kéo tay anh vào nhà, vừa đi vừa nói.

– Đừng mặc cái áo choàng đó nữa, anh không còn là Itachi của Akatsuki nữa, người đó chết rồi. Nếu anh muốn thuộc một tổ chức nào đó, thì tổ chức đó phải là FANCLUB của Ann Willy biết chưa hả? Vậy nên, áo choàng của anh phải là do tôi thiết kế, Đây, mặc cái này.

Ann đưa cho anh một cái áo choàng khác, màu xanh biển với một hình một chiếc quạt tròn – là gia huy của Uchiha-nơi ngực trái.

– Cái này...

– Tôi đặt may cho anh á, tính tuần sau mới đưa anh! Thôi lỡ rồi, đưa trước á!

–

– Thôi được rồi, tôi biết anh cảm động đến rớt nước mắt rồi, đi thôi, tôi trễ giờ mất.

Cô biết anh đang nhìn mình, cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh. Nó gần như là thiêu đốt cô. Cô biết, mình đã là nhiều việc khiến anh rất sốc, nhưng mà...cứ mỗi lần như vậy, ánh mắt anh nhìn cô rất mãnh liệt, như có lửa! Và cô thì lưu luyến hơi ám từ anh cơ mà.

– Chiều hãy chờ tôi, tôi sẽ tới đón cô.

– Đón tôi á! Thôi mà! Khởi mắt công.

– Đạo gần đây tự dưng có nhiều người mất tích.

– Thì sao?

Ann giả ngu.

– Sẽ không an toàn nếu cô về một mình.

- À...Anh lo cho tôi à!
- Chỉ là tôi không muốn phải vất vả tìm kiếm cô.
- Anh sợ sẽ không tìm ra tôi sao?
- Tôi không còn Sharingan.
- Không phải không còn, là chưa thể sử dụng thôi! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả?
- Không có Sharingan thì không phải là Uchiha.
- Vậy anh đổi họ đi, nếu anh nghĩ anh không còn là Uchiha, vậy anh cứ đổi họ đi. Tôi cho anh mượn họ của tôi này! Willy Itachi, thế nào?
- Cô...
- Tôi làm sao?
-

Ann dừng lại trước cửa nhà hàng, một vài nhân viên nhìn cô với vẻ mặt hờn hờ. Cô biết, lát nữa cô phải trả lời hà mớ câu hỏi về sự xuất hiện của anh. Dĩ nhiên rồi, nếu bên cạnh bạn bỗng nhiên xuất hiện một chàng trai anh tuấn, bạn sẽ nhận không ít ánh mắt ngưỡng mộ, và cả ghen tỵ nữa.

– Tôi vào đây. Anh về đi. Tập luyện vừa vừa thôi. Đừng có quá sức, anh vừa mới khỏe lại thôi đó.

– Tôi sẽ đón cô về, chờ tôi.

– Tôi....này.....

Itachi biến mất trong một làn khói trước khi Ann kịp nói hết câu.

– Ann!

Ann ngán ngẫm quay lại. Biết ngay mà, hội nhiều chuyện đã chính thức thành lập.

– Người đó là ai vậy? Bạn trai của cậu à? Hai người quen nhau bao lâu rồi?

– Bạn trai cậu thật là phong độ

– Và đẹp trai nữa chứ?

–

Hàng mớ câu hỏi dội xuống, Ann chẳng biết nên trả lời ai trước ai sau nữa.

– Các cậu, các cậu, bình tĩnh! Anh ấy không phải bạn trai mình, chỉ là một người bạn thôi! Các cậu đừng có suy diễn nữa!

– Các cô! Không định đi làm việc à!

Một giọng nam trầm cất lên. Cả bọn lập tức biến hết, ai về việc nấy.

Đó là Rui. Quản lý nhà hàng.

– Ann, dạo này nhìn sắc mặt em không tốt lắm. Cố gắng nghỉ ngơi nhiều

một chút. Hôm nay, em về sớm đi, em đã làm thêm giờ liên tục trong một tuần rồi.

– Nếu được vậy thì cảm ơn anh!

– Ủ. Cố nghỉ cho khỏe.

Ann cười, cúi người cảm ơn trước khi anh ta rời khỏi. Rui là một quản lý rất có năng lực, anh cũng rất thân thiện và vui tính, anh được rất nhiều người yêu mến, cả cấp trên và cấp dưới. Mỗi lần nói chuyện với anh, anh đều sẽ chọc cho Ann cười, chẳng giống như ai kia.

Nhắc đến ai kia, Ann vô thức lại nở nụ cười. Nếu chiều nay cô về sớm! thái độ anh ta sẽ thế nào ấy nhỉ?

Chắc có lẽ vẫn sẽ bất động thanh sắc, gương mặt lạnh lùng vô cảm như thường ngày vậy thôi.

Ann cố xua đi những suy nghĩ về anh để tập trung vào công việc, nhưng hình như chẳng thành công là mấy. Cho đến khi Ann xách túi ra về, những hình ảnh về anh cứ xẹt qua xẹt lại trong đầu, Chắc Ann sẽ phát khùng với mớ sao xẹt ấy, nếu như cô không nghe thấy tiếng khóc và kêu cứu của một cô bé.

– Đây, các người làm gì hả? Thả con bé ra!

Ba tên bịt mặt quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hằn lên sự độc ác và thâm hiểm.

– Bắt luôn con bé đó!

Một người trong số chúng lên tiếng. Hai tên còn lại gật đầu. Chúng tiến lên vây quanh Ann. Ann lùi về phía sau một bước, nhanh chóng kết án.

– Taju kage bushin no jusu

– Đây là ninja. Thú vị rồi đây.

Hàng trăm ảnh phân thân của Ann hiện lên vào nhảy vào túm chặt lấy ba tên ấy. Ann nhanh chóng chạy đến chỗ con bé và cố tách cô bé ra khỏi tên cầm đầu trước khi mấy phân thân của cô bị đánh bại. Cô biết cô không thể cầm cự được lâu. Cô không hề biết võ.

– Hê hê, không ngờ nó cũng giỏi ấy nhỉ! Số lượng ấn tượng lắm nhóc. Nhưng mà!

Tên cầm đầu bất ngờ vung tay, các phân thân của cô đều bị đẩy ra xa, bản thể của cô và con bé bật vào vách tường. Ann vội ôm lấy cô bé và ra sức chạy về phía trước.

– Nhóc em chạy trước đi! Chị sẽ cản bọn họ. Hãy tìm người tới giúp.

– Chị...

– Đi nhanh!

Ann đẩy cô bé chạy đi, còn mình thì tiếp tục triệu tập thêm thật nhiều

phân thân nữa giúp cô cản đường. Nhưng lần này, tất cả các phân thân của cô không thể là gì được bọn chúng. Một luồng sáng lóe lên và tất cả phân thân của cô biến mất.

Cô hoảng sợ! Cô không biết chuyện gì xảy ra, Cô muốn làm một cái gì đó khác, nhưng chết tiệt, cô không hề biết cách kết ấn thế nào! Có chiếc nhẫn cũng như không! Chiếc nhẫn! Đúng rồi ha!

– Đại ca, con nhỏ đó biến mất rồi!

– Tụi bây tìm đi, để ý kỹ xuanh quanh.

Ann nhanh chóng tàng hình và núp vào một góc khuất của con hẻm, Ann không dám đi ra. Đất ở đây là đất cát, nếu cô đi ra bây giờ, khả năng chúng phát hiện là rất cao!

– Đại ca!

– Được, tụi bây tránh ra!

Tên cầm đầu kết ấn và lăm bằm cái gì đó trước khi hấn đập tay xuống đất và nhảy ra xa.

Trong chốc lát, đất dưới chân Ann vỡ vụn, rạn nứt, Ann bị rơi xuống một cái hố sâu hoắm. Con đầu điếng người làm thuật tàn hình của Ann bị phá vỡ. Cô cố vùng vẫy khỏi đám đất đá, nhưng vài giây sau, ba tên bắt cóc đã đứng trước mặt cô. Điều sau cùng cô nhìn thấy là cánh tay chúng giơ lên, và sau đó cô không còn biết gì nữa hết.

Không biết trải qua bao lâu, Ann từ từ tỉnh lại bởi cơn đau buốt ở lưng và chân. Có lẽ khi cô ngã xuống một viên đá đã đè lên chân cô.

Mở mắt ra nhìn xung quanh. Cô thấy mình đang ở trong một hang động ảm thấp và nhóp nhép. Tiếng khóc thút thít của trẻ con, tiếng kêu gào của người lớn, tiếng cười man rợ...tất cả hợp vào nhau thành một thứ âm thanh kinh dị. Nó làm thân kinh của Ann căng ra, tim đập nhanh hơn và cô biết giờ đây mình nhất định là đang tái mét.

Làm sao để ra khỏi đây? Đó là điều duy nhất Ann nghĩ đến trong lúc này. Chân cô đang bị thương, di chuyển đối với cô bây giờ là một việc vô cùng khó khăn. Mặc dù cô có chiếc nhẫn nhưng cô cũng không thể nào thực hiện nhẫn thuật nếu không biết ấn thuật. Chết tiệt là mấy cái ấn thuật là thứ không được miêu tả một cách cụ thể, và thứ cô nhìn thấy là những động tác quá nhanh. Mà chưa kể đến hai thứ đó thì cô cũng đã quên hết chúng từ lâu! Cô không còn là con nít, và cô cần nhớ những thứ khác quan trọng hơn chứ không phải là nhẫn thuật-thứ phi hiện thực ở thế giới của cô.

Ann một lần nữa cô nâng mình ngồi dậy, cô đã bị nhốt trong một chiếc lồng sắt, bên cạnh cô, những đứa bé sợ hãi ngồi nép và một góc cùng nhau.

Chúng không dám mở khóc lớn, cũng không dám mở mắt nhìn xung quanh. Chúng nép vào nhau, những đôi vai nhỏ run lên vì sợ hãi.

– Này em!

Ann khẽ gọi một cậu bé gần mình nhất. Cậu bé khẽ giật mình, nín khóc, nhưng không quay lại.

– Này em, không sao mà, chị không phải người xấu.

Cậu bé cũng không quay lại.

– Em, nếu em nói cho chị biết chuyện gì đang xảy ra, chị có thể đưa em ra khỏi đây, chị cũng không muốn ở lại chỗ này.

Thằng bé đưa đôi mắt sợ hãi nhìn Ann, một chút rụt rè, nó hỏi nhỏ:

– Chị...cũng bị bắt vào đây à?

– Ừ, và chị muốn ra khỏi đây.

Nó lắc đầu, nước mắt lại rơi.

– Không có đường ra đâu chị. Mọi người sẽ chết hết! Họ sẽ giết hết chúng ta!

– Tại sao?

– Em không biết...

– Em phải nói với chị thì chị mới có thể nghĩ cách ra khỏi đây!

– Em sợ...

Ann cố gắng chồm người tới và ôm thằng bé vào lòng.

– Không sao, em đừng sợ, chị sẽ giúp em ra khỏi đây, tin chị đi!

– Làm sao được khi mà chị cũng bị bắt?

– Sẽ có người tới tìm chị, anh ấy rất lợi hại, anh ấy sẽ đánh bại bọn chúng và mang chúng ta ra khỏi đây. Giờ em hãy nói chị biết, tại sao bọn chúng lại bắt chúng ta.

– Bọn chúng chỉ bắt trẻ con, nhưng những người lớn đã cố bảo vệ chúng em, vì vậy họ cũng bị bắt. Bọn chúng tiêm cho họ một thứ thuốc kỳ lạ, họ biến thành những cái xác không hồn và nghe theo lời chúng, làm việc cho chúng, tiếp tục bắt nhiều trẻ em hơn nữa.

– Bọn chúng cần trẻ em để làm gì?

– Em không biết chính xác lắm, nhưng hình như để cứu sống một con quái vật và sai khiến nó. Bọn họ cần tim và mắt của trẻ em. Bọn họ sẽ....sẽ....em đã thấy bọn họ...

– Đủ rồi, đủ rồi, em không cần nói nữa!

Ann ôm thằng bé vào lòng. Đó là chuyện kinh khủng cỡ nào đối với một đứa trẻ. Cái lũ người tàn ác này! Nếu có thể, Ann thật muốn giết sạch bọn chúng. Nhưng Ann không thể.

– Tình cảm quá nhỉ? Mà biết không, chính lòng tốt đã hại chết mày đó cưng à. Chúng tao vốn chẳng định bắt mày, nhưng mày, đã cứu con nhỏ đó! Giờ là thằng nhóc này à! Thật là cảm động quá!

– Ông sẽ làm gì thằng bé? Không được đụng vào nó!

Ann ôm chặt thằng bé không buông.

– Á à, ồ còn không mang nỗi mình ồ mà còn muốn cứu người à? Hay nhỉ?

– Buông ra, buông thằng bé ra.

Hắn ta túm lấy thằng bé, túm luôn cả Ann và lôi đi xềnh xệch.

– Để tao cho mày xem tao sẽ làm gì nó! Mày không cứu được nó nữa đâu! Hahaha chuẩn bị chết đi nhóc con! Còn mày! Tao sẽ giữ lại mày cho tới khi tao chán! Hahahaha.

Hắn lôi 2 người họ vào một căn phòng rộng lớn, khô ráo nhưng ngập tràn mùi máu. Tanh tươi.

Hắn quăng Ann và thằng bé trước một cái bàn lớn. Trên bàn, một đứa bé trai đang vùng vẫy cố thoát khỏi những sợi dây trói, nhưng không thể.

– Xem nhé, cưng.

Hắn nở nụ cười man rợ trước khi móc đôi mắt của thằng bé đó ra.

Tim Ann như ngừng đập, thằng bé gào khóc, hắn cười đến ngất nghẻo. Gương mặt hắn âm lãnh, tiếng cười tựa như quỷ satan trong địa ngục.

– Và còn cái này!

Hắn chọc thay vào lồng ngực thằng bé, moi ra trái tim vẫn còn đang đập. Máu văng lên gương mặt tục tũn của hắn. Ann muốn ói ra, Cô không còn can đảm để có thể đứng vững, cô quỵ xuống, một cảm giác đau nhói đến tận cùng lan ra toàn thân. Ann siết chặt đứa bé đang run lên vì sợ hãi trong lòng mình. Khi tên ác ma đó kéo lê cái xác đến trước mặt cô và giành lấy đứa bé trong lòng cô! Cô vung một nắm đấm vào mặt hắn. Hắn chụp lấy tay cô và cười lớn!

– Hahahahaha! Ahahaha! Ahhahaha! Giờ mà mày vẫn còn sức cơ à! Ta tưởng đã xỉu đi vì sợ rồi chứ!

– Tôi nguyện rửa ông! Ác ma! Ông nhất định sẽ chết không tử tế! ông nhất định sẽ chết không tử tế! Ông sẽ bị lửa của Địa ngục thiêu cháy!

– Lửa địa ngục! ahahahaha! Ta là chúa tể của địa ngục rồi! Người không làm gì được ta đâu! Hãy phục tùng ta, ta sẽ để mày sống, ít nhất đến khi ta chán!

– Không đời nào!

– Ahahaha! Được thôi, thằng bé này, mày không bảo vệ nó được đâu!

Hắn giành thằng bé ra khỏi tay Ann và kéo nó đến chiếc bàn ghê rợn ấy.

– Chị ơi! Cứu em...huhuhuhu cứu em với! huhuhuhu.

– Không! Thả cậu bé ra! Không! Không!...

Ann hét lên! Cô không biết phải làm gì, đầu óc cô trống rỗng. Tiếng cười man dại của ác ma lại vang lên khi hắn từ từ đưa tay mình đến trước con mắt của thằng bé!

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ann nhắm mắt lại và hét lên. Cô không dám nhìn, cô không có can đảm đó! Cô đã hứa cô sẽ bảo vệ nó. Cô làm không được.

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chương 7: Ra Khỏi Đây (1)

Sáu giờ tối, Itachi tựa lưng vào một góc tường của nhà hàng. Đáng lẽ ra giờ này cô ấy đã tan làm rồi mới đúng chứ! Nhưng anh vẫn không nhìn thấy cô đâu cả. Hoặc cũng có thể cô ấy phải làm thêm giờ. Anh tự nhủ với bản thân, cố gắng át đi những cảm xúc hỗn độn, những mối lo sợ không tên trong lòng. Không hiểu sao, anh linh cảm không tốt mấy đối với việc cô không có ở đây vào giờ này. Thậm chí anh còn không thấy bóng cô lảng vảng trong nhà hàng.

Tám giờ, nhà hàng bắt đầu thưa thớt khách. Đây chỉ là một thị trấn nhỏ, không mấy ngạc nhiên khi mà các hàng quán ở đây không bao giờ mở cửa quá mười giờ tối.

Chín giờ, nhà hàng hầu như chẳng còn ai, và mọi người cũng đã bắt đầu dọn dẹp.

Mười giờ. Nhà hàng chính thức đóng cửa. Nhân viên bắt đầu ra về. Nhưng không có Ann.

Thật kỳ lạ.

Trước khi Itachi có ý định lên vào đó tìm người, một giọng nam trầm vang lên.

– Anh đang tìm ai hay sao?

Itachi đánh giá người trước mắt. Hắn ta cao ráo, đôi mắt màu nâu nhạt, cái mũi cao thẳng, thoát nhìn vô cùng tuấn tú.

– Tôi là quản lý ở đây, tôi có thể giúp gì cho anh?

Quản lý, chẳng lẽ cái tên mà Ann tối ngày khen ngợi là giỏi giang và vui vẻ cái gì gì đó!

– Anh là Rui?

– Anh biết tôi sao?

– Tôi có một người bạn làm ở đây. Tôi đến đón cô ấy. Cô ấy là Ann.

– Ann? Cô ấy đã về từ lúc 4h chiều.

– 4h chiều?

– Đúng vậy, tôi đã để cô ấy về sớm. Cô ấy quá mệt mỏi.

– Chết tiệt.

Itachi rửa mặt một tiếng. Anh chẳng muốn dây dưa với cái tên Rui trước mặt, nhưng anh cần biết Ann đã làm gì. Anh có một dự cảm không lành.

– Cô ấy không về nhà. Gần đây ở đây thường xuyên có người mất tích. Tôi muốn biết, trước khi về, cô ấy có nói gì với anh hoặc có thái độ gì hay không?

– Cô ấy bảo, nếu cô ấy về sớm, không biết ai kia sẽ phản ứng thế nào.

– Ai kia sao?

Itachi nhíu mày.

– Đúng vậy.

Có lẽ người đó là anh. Itachi biết mình lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh nhạt với cô. Điều đó làm cô không thoải mái, nhưng quả thật anh không phải là người giỏi biểu hiện cảm xúc.

– Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng cô ấy không về nhà.

– Tôi nghĩ cô ấy đi đâu đó cho thoải mái thôi. Có thể cô ấy ở suối nước nóng. Đạo này cô ấy quá mệt mỏi, tôi có đề nghị cô ấy thử đến đó thư giãn.

– ...

Itachi không nói gì, anh lẳng lặng để lại Rui với cái nhìn khó hiểu sau lưng. Anh rời khỏi đó và bắt đầu tập trung suy nghĩ. Chết thật, anh không biết cô sẽ đi đâu những khi cô rảnh rỗi, hoặc buồn. nhưng thời gian của cô làm gì có hai từ rảnh rỗi, cô đã dành hết nó cho anh rồi. Ưu tiên hàng đầu của cô luôn là anh. Vậy nên không có bất kỳ lý do gì để cô đến suối nước nóng một mình mà không rủ anh cùng đi. Tuy có hơi ảo tưởng, nhưng anh cam đoan là như vậy. Trừ phi, cô bị người ta ép đi. Ép đi, bắt đi! Những từ đó không ngừng xuất hiện trong đầu anh.

Linh cảm của một ninja cho anh biết có chuyện không hay xảy ra. Hơn nữa đạo gần đây có một luồng Chakra kỳ lạ lớn vồn xung quanh ngôi làng. Và thỉnh thoảng anh tin rằng mình đã nghe thấy tiếng la hét từ khu rừng vọng ra. Bản năng cho anh cảnh báo, rằng có chuyện không mấy hay ho xảy đến. Anh biết bản thân phải cẩn thận, nhưng còn cô. Ngày ngày vui vẻ quần lầy anh, nổi giận với anh, cứ vô tư ngêu ngao hát khi đi làm, khi về nhà. Anh không hiểu, vì sao cô lại là một Ninja.

Một tiếng khóc thút thít nhỏ làm anh khựng lại. Là trẻ con.

– Không ai tin mình, không ai tin mình! Huuhuhuh, sẽ không ai cứu chị ấy! huhuhuhu.

– Chị ấy sao?

Itachi lăm bắm trước khi đi đến trước mặt cô bé.

– Em vừa nói chị ấy? Chị ấy là ai? Tại sao em lại khóc.

Con bé ngược nhìn Itachi, gương mặt lạnh lùng làm nó phát run, nhưng nó cần người giúp đỡ.

– Chị ấy, tóc đen ngang vai, chị ấy rất xinh. Chị ấy cứu em, chị ấy bị bắt cóc! Nhưng không ai tin em hết! huhuhuhu...

– Nào đừng khóc! Kể tôi nghe, tôi sẽ giúp em.

Con bé giương đôi mắt đầy nước nhìn Itachi. Nó hấp hấp cái mũi.

– Thật?

– Thật.

Con bé kể cho anh nghe câu chuyện và theo yêu cầu của anh, nó dẫn anh đến hiện trường của vụ bắt cóc.

Đất xung quanh gần như bị phá nát, một cái hố sâu hoắm ở giữa khoảng đất ấy.

– Được rồi, em về nhà đi. Chuyện này tôi sẽ lo.

–

Cô bé tần ngần không chịu dời bước. Itachi nheo mắt. Nó lui một bước, nhưng vẫn không chịu rời đi.

– Em nên về nhà đi.

– Em không dám về.

– Tại sao?

– Bọn người đó đã bắt anh trai và ba mẹ em. Em không dám về nhà.

–

Quả thật Itachi không có tâm trạng để quan tâm tới bất kỳ ai khác ngoài Ann. Nhưng con bé với đôi mắt ngấn nước nhìn anh. Anh không chắc mình có thể làm nỡ con bé. Nhưng anh không thể cứ thế mà dẫn nó theo. Thậm chí anh còn không biết mình sắp đối mặt với cái gì.

– Theo tôi.

Itachi đơn giản nói, anh chưa bao giờ là người nhiều lời. Con bé sợ sệt theo sau anh, anh đang rất nóng lòng, nhưng anh không giục con bé. Anh tin Ann có thể chống đỡ được. Cô gái ấy là một cô gái kiên cường.

– Em biết bọn họ bắt mọi người đi đâu không?

– Khu rừng, họ đưa mọi người tới khu rừng.

– Em còn biết gì nữa không?

– Bọn họ là Ninja.

Itachi ngừng lại trước cửa nhà mình, mở cửa và đẩy cô bé vào trong.

– Có đồ ăn tối ở nhà bếp. Ăn tối xong và đi ngủ đi. Nhớ tuyệt đối ở trong nhà, không được phép bước ra ngoài.

– Còn anh?

– Tôi sẽ đi cứu người.

– Cho em theo với.

– Em chỉ làm vương chân tôi.

–

– Đừng sợ, ở đây có kết giới, không ai vào được đâu.

Anh biến mất trong một làn khói trước sự ngỡ ngàng của con bé. Nó

không biết ruốc cuộc là mình lâm vào tình cảnh như thế nào, nhưng nó biết, nó gặp được người tốt.

Theo lời con bé, Itachi đi vào khu rừng. Luôn không khí lạnh lẽo mang theo hơi máu khiến thần kinh anh ngay tắp lự tập trung cao độ.

Đi theo nguồn Chakra kỳ lạ mà anh cảm nhận được, anh đến một căn cứ, nhìn có vẻ giống với căn cứ của Akatsuki. Có rất nhiều lính canh hai bên lối vào. Băng bảo vệ trán của bọn chúng là của làng Đá.

Itachi thận trọng sử dụng một phân thân đánh lạc hướng của bọn chúng. Anh không muốn kinh động bọn chúng. Anh không biết thực lực bọn chúng ra sao, và anh trăm ngàn lần không bao giờ khinh địch.

Một con đường u tối và tanh tưởi. Nó gọi cho anh những ký ức không tốt đẹp, điều đó gần như làm anh mất bình tĩnh.

Xuyên qua hành lang dài ảm thấp với ánh đuốc chập chờn. Anh thấy những chiếc lồng sắt. Bọn họ nhốt những đứa trẻ vào một chỗ, và người lớn vào một chỗ. Những tiếng khóc xen lẫn tiếng kêu gào làm anh thật sự không chịu đựng nổi. Bọn người ác độc này.

Phân thân của anh đã giải quyết hết đám người canh cổng ngoài kia. Anh không nghĩ, mọi việc lại dễ dàng đến thế.

Anh tiến đến những chiếc lồng, bẻ khóa.

– Mau ra khỏi đây, tôi sẽ dẫn đường.

– Cậu là ai?

– Đừng nhiều lời. Ra khỏi đây rồi nói.

Anh tạo thêm một phân thân, dẫn bọn họ ra khỏi căn hầm. Trước khi anh đưa bọn trẻ ra ngoài, một đứa bé nói với anh.

– Anh tới tìm chị ấy đúng không?

– Chị ấy?

– Chị ấy đã nói sẽ có người tới tìm chị ấy, anh ấy rất lợi hại, anh ấy sẽ cứu mọi người.

– Cô ấy ở đâu?

– Chị ấy bị bắt đi rồi!

– Ở đâu?

– Căn phòng phía bên trái.

– Cảm ơn cậu! Giờ cùng mọi người ra khỏi đây. Dù có chuyện gì vẫn cứ chạy biết chưa!

Itachi nhanh chóng không tiếng động tiếng về phía trước. Từ trong căn phòng ấy vọng ra giọng của Ann.

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Chết tiệt!

Anh rửa mặt tiếng, cái ý nghĩ anh đã đến trễ khiến anh không thể nào chịu nổi. Tốc độ nhanh hơn, anh vọt vào trong phòng và cảnh tượng trước mắt làm anh như muốn bùng nổ.

Ann quỳ rạp trên đất, túm chặt ngực áo không ngừng hét lên, khắp người cô vết thương chồng chất.

– Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Đừng làm hại thằng bé!! Không!!!

Ngay khi tên ác ma đó muốn móc ra đôi mắt của đứa trẻ, một thanh kunai bay đến ghim thẳng vào cổ tay hắn. Bỏ thằng bé xuống kèm một tiếng rống man dại. Hắn đưa mắt nhìn ra cửa.

– Người là kẻ nào?

– Ta? Uchiha Itachi.

Ann vội ôm chặt thằng bé khi nó nhào vào lòng cô, cô chỉ kịp định thần khi nghe cái tên Uchiha Itachi vang lên.

Ngẩn đầu nhìn, anh đứng phía trước cô, vững chãi. Cô mỉm cười, cô biết rằng mình sẽ an toàn.

– Anh tìm được tôi rồi.

–

Anh không đáp, mắt vẫn chăm chăm nhìn phía trước. Tên này, hắn ta không dễ đối phó. Kinh nghiệm cho anh biết điều đó, nhất là khi anh không còn Sharingan.

– Dẫn thằng bé ra ngoài.

Thằng bé dìu Ann đứng dậy, Cô khó nhọc cất bước.

– Chân cô bị thương!

Vẫn không quay đầu lại, anh lên tiếng. Đồng thời tạo thêm một phân thân tới đỡ cô.

– Hai người thôi diễn trò trước mắt ta đi. Uchiha Itachi, người đó đã chết rồi. người đừng ở đây mà giả thần giả quỷ! Kẻ nào cản đường ta, kẻ đó phải chết.

– Đi ngay.

Itachi nói với cô trước khi lao vào tên bắt cóc bắt đầu một cuộc chiến thật sự.

– Tôi sẽ đưa hai người ra ngoài, đi thôi.

– Tôi biết anh nhất định sẽ tìm được tôi.

–

– Nay thấy không nhóc, chị nói rồi mà, anh ấy sẽ cứu chúng ta, anh ấy lợi hại lắm!

Ann đưa mắt nhìn cậu bé bên cạnh mình, cậu bé vẫn chưa hết hoảng sợ. nhưng vẫn ngược mắt nhìn Itachi nói lời cảm ơn.

– Cảm ơn anh!

Itachi thấy ngượng trước sự chân thành của thằng bé.

– Cô thôi nhiều lời đi.

– Anh không công tôi được à?

– Cô không thấy tôi còn đánh nhau kịch liệt trong kia à?

– Anh sẽ thắng thôi, trong vòng ba nốt nhạc.

–

– Anh không tin mình sẽ thắng sao?

– Tôi không biết, tên đó khá lợi hại.

– Vây.....

– Ra khỏi đây nhanh lên, tôi phải đưa cô an toàn trở ra.

– Được rồi, tới đây là thoát rồi.

Ann nhìn phía trước, chỉ cần đi hết một đoạn đường rừng nữa sẽ tới thị trấn.

– Thấy chưa! Tôi nói rồi mà, ủa mà sao anh vẫn chưa trở lại?

–

– Anh không cần phải tra hỏi gì bọn chúng đâu!

– Sao cô không nghĩ tôi không đánh lại hử?

– Nói anh đánh không lại hử, mọi người trong thế giới của tôi đều cười đấy!

– Thế giới của cô?

– Ừ... thì không có gì...

– vậy là sao?

– Anh tò mò từ hồi nào vậy hả? nói chung là anh đánh không lại hử là chuyện không thể nào xảy ra.

– Tôi không phải...

Anh biến mất khi chưa nói hết câu, Ann giật mình, Anh sẽ không tự ý giải thuật khi chưa đưa cô về tới nhà. Nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra.

– Em mau về trước, gần ngay ngoài bìa khu rừng có một căn nhà gỗ nhỏ, có hàng rào màu trắng. hãy vào đó, chỉ cần ở trong vạch sơn trắng, em sẽ an toàn.

– Còn chị?

– Chị tìm anh ấy!

– Chị cẩn thận nha.

– Chị biết rồi, em đi mau.

Quên luôn việc tạo một phân thân hộ tống thằng bé, Ann chạy vội về căn hầm lúc này.

Chương 8: Ra Khỏi Đây (2)

Itachi lao vào đối thủ với một tốc độ kinh người. Hắn ta nhảy sang một bên để tránh đòn tấn công của anh. Hắn vẫn không đánh trả anh, như vẫn đang dò xét thực lực của anh.

– Người không phải Uchiha Itachi, nếu thật sự là hắn ta, ta tin rằng mình đã nghe ngay từ lúc nhìn thấy người ngay cạnh cửa.

–

Itachi không trả lời, anh biết, một Uchiha không có Sharingan là chuyện hầu như không thể.

Một loạt kunai bay tới chỗ anh, Itachi phóng người lên cao, niệm ấn, một quả cầu lửa không lồ bay tới.

– Hỏa độn, Đại hỏa cầu chi thuật.

– Thủy độn, thủy long.

Ngay lúc đó, một con rồng nước xuất hiện và dường như làm tắt ngấm ngọn lửa của anh.

– Cái quái gì!

– Hê hê, người chọc nhăm người rồi, giờ thì hỏi hận chưa?

– Người nghĩ vậy sao?

Ngay khi Itachi dứt lời, một màn nước trải dài sau lưng anh và bắt đầu biến thành từng mũi tên nhỏ, bay tới tập về phía đối thủ.

– Người có thể dùng thủy thuật?

– Ta nghĩ vậy.

– Chết tiệt.

Hắn rửa mặt trước khi các mũi tên bắt đầu ghim vào người hắn. Itachi vòng ra phía sau và tặng hắn một đấm. Hắn bật vào tường, một dòng máu nhỏ ra khi hắn giương miệng cười.

– Chưa xong đâu nhóc con.

–

Một thanh kunai được phóng ra, cắt ngang cổ của hắn. Tuy nhiên nó chưa đủ độ sắc để có thể lấy mạng hắn.

– Triệu hồi chi thuật.

Con quái với một cái đầu góm ghiếc đầy mắt, cơ thể nó như được bao bọc bởi một lớp màn nhầy nhụa, nhấp nháp tựa như máu. Hơi thở tanh tưởi kèm với một thứ chakra mạnh mẽ và nguy hiểm.

Itachi nhảy ra xa con quái vật và bắt đầu phân tích tình huống trước mắt. Đối thủ của anh có thể sử dụng thổ thuật và thủy thuật. Sẽ tốt hơn nếu anh có thể dùng lôi thuật. Và con quái trước mắt, nó làm anh thấy bất an.

Con quái bắt đầu chuyển động trên những cái chân nhỏ xíu, Nó chấn ở phía trước hẳn, đối diện với anh.

– Lên thôi, bé cưng, cho tên Uchiha dỏm ấy biết thế nào là sức mạnh thực sự.

Con quái thu mình lại, và giải phóng những thứ nhầy nhụa trên cơ thể. Chúng bay vào không trung và tạo ra hiệu ứng như một vụ nổ dây chuyền. Itachi né tránh những vụ nổ và những mảnh vụn đất đá. Nhưng chúng quá nhiều. không gian chật hẹp trong căn hầm không đủ để cho con quái vùng vẫy. Nếu cứ trong tình trạng, căn hầm sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Itachi phóng mình lên cao, tích tụ chakra và tạo ra một màn mưa lửa. Những ngọn lửa của anh tắt ngấm khi vừa chạm vào thân thể của con quái. Đối thủ của anh nhếch nhếch cười nửa miệng chế giễu.

– Vô ích thôi nhóc.

Con quái rống lên một tiếng và từ những con mắt của nó, ánh sáng chói lóa có thể cắt lìa mọi thứ nó chiếu vào phát ra, tất cả hướng vào Itachi. Itachi cố gắng tránh những luồng sáng, đồng thời dùng hỏa thuật cố gắng tấn công đối thủ của mình. Nếu anh có cơ hội để hạ tên đó, thuật triệu hồi sẽ được giải.

– Ngươi không có cơ hội chạm tới ta đâu. Kết thúc đi.

– Ngươi không cần nhiều lời.

Con quái dừng chuyển động, nó thu mình lại và thổi ra một đám khói màu đỏ tanh tưởi.

Itachi nín thở ngay lập tức, nhưng không hiểu sao cơ thể anh vẫn lâm vào trạng thái tê liệt. Anh cảm thấy sức lực của mình đang bị rút dần. Vận một lớp chackra bao quanh cơ thể trước khi anh hoàn toàn đổ ụp xuống. Anh nhìn trong làn khói, đối thủ của anh đang ung dung bước tới.

Thuật phân thân của anh đã bị giải, Ann và cậu bé gần như đã ra khỏi khu rừng. anh thầm thở phào nhẹ nhõm khi biết điều ấy. Và cầu mong sao cho người con gái ngu ngốc kia không quay lại đây để tìm anh.

– Hết nhúc nhích rồi nhé. Ngươi biết không, ta đã tốn rất nhiều thời gian và công sức để có thể cứu bé cưng của ta ra khỏi tay bọn trưởng lão làng Đá. Đáng lẽ ra bé cưng của ta không bị hồi sinh trong hình dạng xấu xí với một tỷ ti sức lực thế này! Chỉ vì ngươi,. Tên nhiều chuyện. vậy nên, ta sẽ lấy mắt và tim của ngươi làm bữa tối cho bé cưng của ta.

– Ngươi tưởng ta chỉ nằm yên đây mà không làm gì hay sao?

Hắn giơ tay chọc vào lồng ngực của anh, nhưng đó chỉ là thể thân.

– Cái đêch!

– Grigoko, con quái vật được mệnh danh là cỗ máy giết chóc đã bị các

trưởng lão làng Đá phong ấn lại từ sau đại chiến nhẫn giả lần 3, bởi vì họ không thể kiểm soát được nó, và không thể sử dụng nó như một vũ khí. Người tưởng, người có thể sao?

– Người....

Máu bắt đầu rỉ ra từ miệng hắn, một vết đâm từ phía sau làm hắn không trở tay kịp.

– Từ khi nào người...

– Tuyệt đối không được để kẻ địch vòng ra phía sau mình. Hãy nhớ lấy.

Thanh kunai ghim thẳng vào tim hắn. Sự không cam lòng vẫn còn in hằn trong mắt hắn khi hắn ngã xuống. Grigoko không thể tiếp tục tồn tại khi người triệu hồi nó đã chết, bởi vì nó chưa đạt tới trạng thái toàn chân thể. Itachi không còn đủ sức để đánh nhau với nó, anh chỉ đành nhìn nó rống lên thảm thiết và tan vào hư vô. Nó sẽ vẫn tồn tại ở một nơi nào đó. Chỉ hy vọng, sẽ không có người nào hóa giải phong ấn và triệu hồi nó lên một lần nữa.

Itachi cố nâng thân mình đứng dậy để ra khỏi căn hầm. Anh đã tiêu tốn quá nhiều sức lực trong việc vận chakra bảo vệ cơ thể trước làn khói độc của Grigoko và sử dụng thuật thể thân. Khói độc của con quái làm rối loạn dòng chảy chakra trong cơ thể anh, nếu anh không vận một lớp chakra quanh mình, anh tin rằng mình không bao giờ có thể dùng chakra được nữa.

Nhưng cô ấy sẽ chữa được cho anh. Bất chợt anh mỉm cười. Không biết vì sao trong tình huống dầu sôi lửa bỏng thế này mà anh còn có thể nghĩ đến cô gái ấy.

Anh không thể chịu đựng thêm được nữa, sức lực của anh đã bị rút đi quá nhiều, ảnh hưởng từ làn khói độc vẫn còn. Trước mắt chợt gần đầy điểm đen, anh ngã xuống, trên một cái gì đó mềm mại và ấm ấm.

Ann chạy đến căn hầm, một tiếng rống man dại vang lên, cô hét hoảng.

– Cầu mong anh đừng có chuyện gì, làm ơn!

Ann tiếp tục nhanh hơn và khi tới trước cửa căn hầm, Ann thấy anh đang từng bước khập khiễng đi ra. Ann chạy vội tới và tiếp được anh khi anh ngã xỉu.

– Cảm ơn trời phật!

Ann cố dìu anh đi tới một khoảng rừng thưa gần đó, cô không thể dìu anh đi xa hơn. Chân của cô cũng đang biểu tình và cô không thể bắt nó làm việc khi mà nó còn đang mang thương tích thế kia.

– Nay!

Ann thử gọi, cô cũng chẳng hy vọng gì anh tỉnh lại. nhưng....

– Cô quay lại à?

- Anh biến mất, tôi không nghĩ là anh giải thuật.
- Cô cũng không nên quay lại, sẽ nguy hiểm.
- Tôi mặc kệ, tôi không thể bỏ anh một mình.

Nước mắt rơi, tự dưng Ann lại khóc.

Itachi chạm hai ngón tay của mình lên trán cô và khẽ thì thầm.

- Ngốc quá, tôi đâu có chết.
- Huhuhuhuhu...

Ann không đáp, cứ thế khóc, cứ thế vòng tay ôm lấy anh, thật chặt.

–

Itachi gần như hóa đá trước hành động của cô. Anh cảm thấy tay chân mình dường như đang đi nghỉ mát. Anh chẳng thể nào điều khiển chúng nó nữa. Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng. Rạo rực, ấm áp, vui sướng và một chút gì đó đau. Vì cô luôn khóc vì anh. Đôi mắt anh bật sáng, Sharingan của anh trở lại. Vì cô. Vì những cảm giác hỗn độn của anh dành cho cô.

– Ra khỏi đây thôi.

Anh đưa tay vuốt lại tóc của Ann và kéo cô lên lưng mình.

- Anh....
- Không phải muốn tôi cống sao?
- Thật?
- Thôi tôi đổi ý rồi.
- Không mà!

Ann nhảy tót lên lưng anh, ôm cổ anh thật chặt khúc khích cười. Anh mang cô xuyên qua rừng già u tối, lạnh lẽo. Yên vị trên lưng anh, cô thấy mọi thứ thật yên bình.

Anh thật sự đã mệt gần chết, nhưng anh không muốn buông cô xuống. Một cảm giác hạnh phúc khi gần cô. Nó cho anh biết rằng mình vẫn còn đang sống, trong vòng tay cô ôm chặt.

Chương 9: Thấy Chưa! Tôi Đã Nói Rồi Mà!

Ann thấy thằng nhóc ngồi thu lu trước cửa nhà cô khi cô vừa về tới cổng. Nó nhào vào lòng cô và khóc nức nở.

– Không sao rồi nhóc ạ!

– Vào nhà đi, còn một con bé nữa.

Itachi mở cửa, một bóng dáng nhỏ xíu bay tới, ôm lấy Ann líu tíu reo lên.

– Chị về rồi!

– Ừ, chị về rồi. Sao em lại ở đây?

– Anh ấy đưa em tới....

Cô bé chưa kịp hết câu, nó sững lại khi thấy cậu bé đứng phía sau lưng anh! Mắt nó chột long lanh nước.

– Anh hai! Huhuhuhuhu! Anh hai!

– Mina!

Hai đứa trẻ ôm chầm lấy nhau. Ann thật sự không còn biết nói như thế nào nữa. Hai lần cô cố gắng lo chuyện bao đồng, lại vô tình cứu trùng hai anh em một nhà. Không biết nên nói, hai anh em họ có phúc, hay là cô gặp họa.

– Thôi mọi chuyện vậy là tốt rồi, dẫn hai đứa về nhà nhé. Đi nào!

Ann dợm bước ra cửa, nhưng một đôi tay đã ôm ngang eo cô, kéo cô trở lại.

– Tôi sẽ làm.

– Đây...

– Cô cần nghỉ ngơi.

–

Itachi đẩy Ann vào nhà tắm.

– Tắm và ngủ một chút đi, tôi sẽ làm bữa tối. Còn hai đứa...

Anh quay sang nói với hai đứa trẻ.

– Tôi sẽ đưa hai đứa về nhà.

Hai đứa trẻ gật đầu, chúng cảm ơn anh và Ann một lần nữa khi Itachi tạo một phân thân và bắt đầu đẩy chúng ra phía cửa.

Anh nhìn bóng chúng khuất sau ngả rẽ chính dẫn vào trung tâm của ngôi làng. Khẽ nén một tiếng thở dài, anh quay vào phòng bếp và bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Anh hy vọng trong số những người lớn được anh cứu thoát, sẽ có ba mẹ của bọn trẻ. Nếu không, anh thật không tưởng tượng nổi chúng nó sẽ sống như thế nào.

Anh thôi không suy nghĩ về chúng nữa, anh có thể biết được tình hình khi phân thân của anh giải thuật. Còn giờ, anh phải nấu cái gì cho bữa tối?

+++++

Ann ngoan ngoãn vào tắm sạch sẽ và leo lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Chỉ vồn vện có mười mấy giờ, vậy mà cô cứ tưởng đã trải qua mấy tháng. Sức lực hầu như không còn. Ngả người xuống chiếc giường ấm áp, Ann khẽ thở một hơi, và chỉ vài phút sau, cô chìm sâu vào giấc ngủ. Cho đến khi có người gọi cô dậy và mùi trứng rán thơm lừng xộc vào mũi.

– Ann!

–

Ann mở mắt, vẫn là anh với gương mặt lạnh lùng ngàn năm không thay đổi. Ann thật sự bất mãn vì điều đó vô cùng.

– Này, anh không cười với tôi một cái được à?

– Cầm lấy.

– Này....

Anh đưa cho cô cái đĩa và nhắc chân của cô lên, chuyên chú kiểm tra vết thương.

– Không sao, chỉ là trật khớp.

–

– Không cần nhìn tôi, nhìn bữa tối của cô ấy.

– Ừ

Ann nhoen cười và bắt đầu tập trung vào bữa tối của mình. Giờ để ý mới thấy, một cái trứng ốp la hoàn hảo và một ít bánh mì đã được trét sẵn bơ.

– Này! Cái này....

– Thế nào?

– Anh.....

– Không phải muốn tôi nấu cái này sao?

– Anh thật sự...để tôi xem nào?

Không cần anh cho phép, Ann bỏ cái đĩa qua một bên, ôm lấy mặt anh, ngó nghiêng nhìn vào đôi mắt đen của anh. Gương mặt cô gần ngay trong gang tấc, và điều đó làm anh thấy bối rối. Cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng thường trực, anh lạnh giọng.

– Buông tôi ra.

– Cho tôi nhìn một chút thì có sao? Này này! Anh bật nó lên thử xem!

– Cô nhiều chuyện quá!

– Tôi muốn xem, thật sự thì nó như thế nào? Này, một chút thôi, đi mà, năn nỉ mà, đi mà! Năn nỉ mà...

Cô nắm tay anh lay lay, mắt mở to nhìn anh đầy háo hức, miệng không ngừng âm ỷ năn nỉ anh, hay nói chính xác hơn cô đang cố hành hạ tinh thần của anh bởi thứ âm thanh mềm nhẹ đến không ngờ ấy. Từ khi nào thì cô ta có

cái giọng nói ngọt ngào chết người đó. Anh quả thật đầu hàng, anh sẽ điên mất nếu cô cứ lải nhải thế này bên tai anh.

Một cái chột mắt và đôi mắt chuyển sang màu đỏ với một loại hoa văn kỳ lạ.

– Wow! Đẹp quá!

– Đẹp sao?

Anh thiếu chút nữa bật cười trước cái vẻ háo hức đến không ngờ của cô. Thường thì ai sẽ chăm chú ngó vào đôi mắt Sharingan với cái vẻ thích thú và không chút đề phòng như vậy? Không ai cả. Trừ những thằng ngu hoặc là chán sống. Nhưng anh tin, cô không ngu ngốc, cũng không chán sống.

– Này, nó có hồn hơn thứ tôi từng thấy! Đẹp thật đấy! này, cái gọi là Susanno gì đó đó á? Cho tôi xem cái đó với!

– Cô từng thấy Sharingan rồi sao?

– Ờ thì có..nhưng mà... thôi mà, đừng có nói chuyện đó nữa! Cho tôi xem cái ông thần Susano của anh đi, nó màu đỏ phải không? Của Sasuke là màu xanh tím á!

– Sasuke? Cô nói cái gì vậy?

– Ờ thì không có gì!

– Không có gì là sao?

Anh nghiêm giọng. Anh biết cô gái này không có ý định hại anh, nhưng mục đích thật sự của cô, anh vẫn không tài nào đoán ra được.

– Cô, thật ra cô là ai?

– Tôi? Anh hỏi ngộ! tôi là Ann Willy chứ ai?

– Đừng có bẻ cong ý của tôi!

– Này, anh thấy chưa, tôi đã nói là chúng nó sẽ trở lại mà! Tôi là lợi hại nhất đấy nhé!

Ann lảng sang chuyện khác, cố ý chăm chú vào bữa tối đơn giản của mình và phớt lờ ánh nhìn như muốn xẻ cô ra coi thật ra cô là cái thứ gì.

– Công nhận anh chiên trứng ngon thiệt!

Ann cười tươi rói, vừa nhồm nhoàm món trứng chiên có hình đôi mắt Sharingan của anh vừa nói. Cô biết cô là người may mắn nhất rồi. được Itachi chiên trứng cho ăn nhé! (cái này mình lấy ý tưởng từ một tập ova, có tập Itachi chiên trứng cho Sasuke và trên mấy cái trứng toàn là hình Sharingan)

Không ngờ anh còn nhớ chuyện đó, Ann nghĩ anh đã quên từ lâu. Lúc đó nói, cũng chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ đến anh lại đem lời nói đó ghi nhớ ở trong lòng. Ann biết anh vẫn không hoàn toàn tin tưởng cô, cô đã nói hớ rất nhiều thứ trước mặt anh. Nhưng cô quả thật quá phấn khích. Khi cô

thấy Sharingan của anh trở lại, cô thật sự rất muốn ôm anh một cái thật to để ăn mừng, hay thậm chí là hôn anh!

– Ôi trời, mình đang nghĩ cái gì vậy nè.

Ann mơ màng nhìn miếng trứng trên đĩa, tâm trạng trôi đi một xứ nào không rõ tên. Cô hoài nghi, cô đã đánh mất sự tự kiểm soát bản thân ở một nơi nào đó mất rồi.

– Cô làm sao vậy?

– Không sao, tôi chỉ...ờ...suy nghĩ một chút.

– Về cái gì?

– Về nhà.

– Ý cô là sao?

– Ờ thì tôi đi lâu quá không về nhà, nên tôi sợ mọi người lo lắng.

– Tôi sẽ đưa cô về.

– Anh đưa tôi về?

– Ừ.

Ann nhìn anh, rõ ràng cô biết ngày này sẽ tới. Nếu lúc này cô thật háo hức vì Sharingan của anh trở lại, thì giờ đây, cô thật sự mong nó tốt nhất lâu phục hồi một chút. Tuy có phần ích kỷ, nhưng như vậy, cô có thể ở bên cạnh anh lâu hơn một chút.

– Chờ chân cô khỏi, tôi sẽ đưa cô trở về.

– Tôi không sao.

– Cô, đừng cố gượng ép bản thân mình. Cô có nhà để về, tại sao lại lang thang chung với một bạt nhún như tôi.

– Anh im đi! Anh không phải một bạt nhún!

– Tôi đúng là như vậy! Tội phạm cấp S, kẻ tàn sát cả gia tộc, phản bội làng.

– Anh, tôi đã nói anh im đi rồi mà!

– Lần sau nếu cô cứu người, làm ơn nhìn kỹ xem kẻ đó là ai rồi hãy cứu!

Ann gần từng tiếng, nhưng có vẻ chẳng ăn nhằm với chuyện bảo anh hãy ngâm miệng lại.

Ann không biết vì lý do gì, buổi tối đáng lẽ ra phải vui vẻ để chúc mừng anh mới phải, nhưng cuối cùng câu chuyện về “nhà” lại làm mọi thứ thành ra thế này.

– Ba mẹ bọn trẻ có ở nhà chứ?

Ann thốt ra một câu không liên quan gì đến chủ đề câu chuyện đang nói, cũng chẳng có đầu có đuôi. Nhưng anh biết, cô hỏi về chuyện gì.

– Ừ, bọn họ an toàn.

– Tốt, tôi mệt, tôi muốn ngủ, anh dọn chúng giùm tôi nhé.

Ann bỏ dở bữa ăn, thật tình cô cũng chẳng no, nhưng hoàn toàn không có tâm trạng để ăn tiếp. Cô nằm xuống, cẩn thận dùng chăn bao bọc bản thân rồi nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy anh lúc này.

Itachi thấy thái độ cô thay đổi, anh không biết rốt cuộc mình đã nói cái gì sai. Mọi chuyện anh nói đều là sự thật. Nhưng cô không bằng lòng. Vì sao? Một ngàn không trăm linh một cái vì sao bay xung quanh anh, chiếm lấy toàn bộ sự chú ý của anh. Anh không biết mình thu dọn chén đĩa ra sao và làm thế nào về phòng, leo lên giường ngủ. Anh chỉ nhận biết việc mình yên vị trên giường khi nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng vang lên bên tai. Cô nằm quay lưng lại phía anh. Chuyện này trước giờ chưa bao giờ xảy ra. Mỗi tối, cô sẽ trùm chăn kín mít, chỉ chừa ra mỗi cái đầu, quay mặt lại đối diện anh, mỉm cười với anh và chúc anh ngủ ngon. Giữa đêm, cô sẽ đá tung cái chăn xuống cuối giường và chui vào lòng anh như một con mèo nhỏ.

– Tóm lại là cô đang nổi giận vì cái gì?

– Còn không biết! đầu óc anh thông minh lắm mà! Hừ!

– Vì sao?

– Vì sao cái đầu anh! Vì anh không biết trân trọng bản thân! Vì anh không biết sống vì mình, vì anh là một người ngu si đần độn lúc nào cũng nhận hết đau khổ về mình!

– Vì sao cô cứu tôi?

– Vì tôi không muốn anh chết! Hừ! Tôi thậm chí đã muốn bay sang nhật khùng bố bác Kishi thần thánh vì bác ấy đã để anh chết, và Neji nữa chứ!

– Vì sao lại hiểu tôi đến thế?

– Vì tôi đã dõi theo cuộc đời của anh! Từ khi anh sinh ra! Ngốc ẹ! Tôi biết hết việc anh làm!

– Vì sao lại từ bỏ gia đình vì tôi?

– Tự nhiên tôi bị hút tới đây thì biết làm thế nào được!

– Vì sao quan tâm tâm tôi?

– Bởi vì...

– Vì sao lo lắng cho tôi?

– Bởi vì tôi....

– Vì sao khóc vì tôi, cười vì tôi, nổi giận cũng vì tôi, làm tất cả mọi việc vì tôi, vì sao không một lời oán trách?

– Bởi vì tôi...thích anh. Này đồ đầu đất, tôi từng nói rồi mà!

– Vì sao không sợ một người như tôi, vì sao vẫn ở cạnh tôi cho dù tôi lạnh lùng vô cảm?

– Bởi vì tôiyêu anh.

Ann cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình. Cô lặng yên lắng nghe câu hỏi của anh. Cô vốn biết anh có rất nhiều vấn đề thắc mắc. Nhưng rất ít khi anh đề cập chúng với cô. Vì cô cũng sẽ không trả lời mà. Cô biết cô thiếu anh một lời giải thích. Nhưng bây giờ, chưa phải lúc. Ban đầu cô chỉ muốn cứu anh, cô tiếc cho tài năng của anh, tiếc cho sự hy sinh của anh, cô thương tiếc cho cuộc đời anh. Nhưng dần dần bên cạnh anh, cô không còn luyến tiếc cuộc đời anh, tài năng của anh hay sự hy sinh của anh. Cô bắt đầu luyến tiếc hơi ấm của anh, luyến tiếc ánh mắt anh, luyến tiếc luôn cả sự lạnh lùng bất cần của anh. Phát hiện ra tình cảm của chính mình, cô cũng bị dọa sợ. Cô biết cô và anh không thể, nhưng vẫn không thể nào ngăn mình trầm luân trong tình cảm với anh. Cô không thể, cô đã vứt bỏ hết lý trí ra một bên, cô chỉ muốn trong giây phút này, cô có thể gần bên cạnh anh. Cô không cần tốn thời gian cho việc giận hờn linh tinh. Khóe mắt cay cay, cô cố kìm nén giọt nước mắt chảy xuống. Trở mình, đạp tám chân xuống cuối giường và lại chui vào lòng anh.

Itachi khẽ nhếch môi khi cô lại lặn đến trong ngực anh. Anh biết cô đã ngủ, cô sẽ luôn như thế khi cô ngủ say.

Cẩn thận nhặt lại cái chăn choàng nó lên người cô, anh ôm cô vào lòng, tựa đầu lên mái tóc mượt mà thoang thoảng mùi hoa nhài dễ chịu. Anh nhắm mắt lại, khẽ buông một tiếng thở dài.

Cô sẽ đi. Cô có nhà cần phải trở về.

– Tôi sẽ đưa cô về nhà.

– Anh thật sự mong tôi đi đến thế cơ à?

Itachi khẽ nói, siết chặt vòng tay mình hơn nữa, anh ôm người con gái kỳ lạ vào lòng. Một thứ cảm giác khó chịu dâng lên khi anh nghĩ đây có thể là lần cuối mình ôm cô. Rốt cuộc thì anh bị sao thế này?

(*) chữ in nghiêng là suy nghĩ của nhân vật.

Chương 10: Chuyến Đi Làng Lá

Itachi đã rời khỏi nhà từ rất sớm để luyện tập. Khoảng thời này thật sự rất khó khăn với anh. Nếu anh ra đường vào lúc có đông người qua lại, thế nào cũng có một số người nhận ra anh, rồi thì câu chuyện anh đã cứu những người bị bắt cóc ra sao sẽ được truyền miệng và đồn thổi đến mức không ngờ. Rồi thì anh sẽ nhận được hàng tá lời khen ngợi và cả sục sùi vì cảm động, rồi rất nhiều vật phẩm được đưa tặng anh, và quả thật anh không biết phải xử lý thế này trước tình cảnh hiện tại. Trước giờ anh có thể ứng phó với kẻ thù, nhưng với người hâm mộ thế này, anh không có biện pháp.

Ann thì khác, cô hoàn toàn vui vẻ chào hỏi trò chuyện với mọi người về anh, rằng anh lợi hại ra sao, rằng anh là người tốt như thế nào. Anh tự hỏi, cô đào đâu ra ở anh nhiều điểm tốt đến thế.

Anh nhớ cô từng nói anh là một ngôi sao và cô sẽ làm anh tỏa sáng, giờ thì quả thật nhờ phúc của cô, ở đây, người ta không biết đến Itachi là một tội phạm cấp S mà là một anh hùng xả thân vì đại nghĩa! Anh quả thật trở thành ngôi sao, một cách bất đắc dĩ.

Anh nhận thấy một điều là, anh tuyệt đối không được nhắc tới mấy chữ như là bạt nhận, phản bội hay tội phạm gì với cô. Cô rất nhạy cảm với những từ đó. Cô sẽ giận anh nguyên cả ngày, và anh tin, nếu cô có thể kiểm soát bản thân khi cô ngủ, cô cũng chẳng muốn tiến đến trong lòng anh.

Thở dài một hơi trước khi bước vào nhà, Itachi không muốn chung bộ mặt lạnh lùng ra với cô nữa, anh đang cố sửa chữa nó, nhưng có vẻ anh cần thời gian. Liệu anh còn bao nhiêu thời gian? Chân cô gần như đã bình phục, anh đã nói ngày mai anh sẽ đưa cô trở về nhà.

– Có vẻ không còn thời gian nữa rồi.

Cô không ở nhà.

– Tôi có việc cần làm, tôi đi rồi về, đừng đi đâu đấy! Chờ tôi.

Anh bỏ tấm giấy xuống. lặng nhìn quanh ngôi nhà, nó vắng lặng thấy rõ. Có vẻ anh nên tiếp tục luyện tập để át đi những suy nghĩ lung tung về cô.

– Cô định đi đâu vậy?

– AAA! Hai người làm tôi giật cả mình!

– Cô không phải người làng Lá?

– À vâng, tôi đến để tham quan!

– Tham quan?

– Phải tham quan! Và mua một ít bánh Dango.

– Thật có lỗi, chiến tranh đang diễn ra, chúng tôi cần phải thắt chặt an ninh.

– Đang có chiến tranh?

Ann bị hai người gác cổng chặn lại, tên họ là gì ấy nhỉ? Một anh chàng có vải băng ngang mũi nhìn cô dò xét trước khi trả lời câu hỏi của cô.

– Phải, các nhần giả đang phối hợp để chống lại kẻ địch.

– Vậy, Naruto, cậu ấy và mọi người đã xuất phát chưa?

– Cô biết Naruto sao?

– Biết chứ! Cậu ấy rất nổi tiếng, tôi chỉ muốn gặp thử cậu ấy một lần thôi mà. Đã đến đây mà không gặp được cậu ấy thì quả thật tôi tiếc chết mất!

– Cậu ấy ở trong làng, có lẽ sắp phải lên đường. Cô không phải ninja, tốt nhất nên cẩn thận một chút.

– Vâng, cảm ơn hai anh.

Ann cúi chào hai bạn họ và bước từng bước vào ngôi làng vốn quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ. bao nhiêu năm cái tên Làng Lá như gắn liền với cuộc đời cô. Quả thật, cảm giác thật khó tả.

Có một cái bóng đi chuyển phía sau Ann, cô chẳng hề hay biết, cô mãi quan sát khung cảnh hai bên, mãi tìm kiếm hiệu bánh Dango, và nếu may mắn, cô có thể gặp được Naruto!

Một cái shuriken lao về phía cô. Và keng, nó bị đánh bật ra bởi một thanh kunai.

Ann hoảng hốt giật mình quay đầu lại, trước mắt cô là một chàng trai cao ráo, mái tóc đen dài bay trong gió và một thân y phục màu trắng.

– Neji...

– Neji, chuyện gì vậy?

– Một ai đó đang cố gắng tấn công cô gái này.

– Lee, hướng sáu giờ. Naruto, cậu lo hai tên ở hướng mười một giờ.

– Đề đó mình!

– Tớ biết rồi-tebayo!

Ann ngơ ngác nhìn những chàng trai trước mắt tản ra để bắt bọn người đã đánh lén cô.

– Cô không sao chứ?

– A..cảm ơn..tôi không sao

Ann nhìn vào người con trai trước mắt. mái tóc đen dài và đôi mắt trắng và...

– Trời đất ơi! Đẹp trai dã man!

– Cô thật không sao chứ?

– À...tôi....ờm...không sao..cảm ơn cậu..cậu là?

Ann giả ngu, dĩ nhiên là cô biết, nhưng không thể nói nếu như không muốn bị nghi ngờ là người xấu hoặc là quân phiến loạn!

– Huynga Neji.

– Cảm ơn cậu, Neji-kun, còn đây?

– Tôi là Rock Lee.

Cậu con trai với đôi lông mày ấn tượng lên tiếng trong khi thả phịch một tên nhân giả đeo mặt nạ xuống.

– Uzumaki Naruto tebayo! Còn cậu là ai? Sao bị bọn này ám sát? Không có tớ là cậu tiêu rồi nhé!

– Naruto, là Neji đã đánh bay cái shuriken đó chứ đâu có phải cậu!

– Ặc...Lee, cậu không thể giữ cho tớ chút mặt mũi sao hả?

Cậu chàng màu tóc vàng hoe, đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh cười nhìn cô đầy vẻ khoái chí.

– Hình như cậu không phải người là Lá?

– À...ừ, tớ không phải, tớ chỉ tới tham quan và ờ, tớ nghĩ nếu may mắn thì có thể gặp được cậu Naruto.

– Gặp tớ á? Tại sao Tebayo?

– Cậu nổi tiếng từ sau trận chiến với Pain!

– À...hehehe...cũng không có gì...thật ra tớ cũng nghèo mất rồi nếu không có Hinata và mọi người!

– Mình cũng muốn gặp cô ấy!

Ann còn muốn huyền thuyên nhiều chuyện nữa, nhưng có người chen ngang làm cô ngậm miệng.

– Cậu đến làng Lá để tham quan và gặp Naruto thôi à?

– À thì...

Ann thấy ánh mắt nghi ngờ của Neji. Cậu ta không thoải mái và hỏi hột như Naruto hay Lee.

– Tớ có một người bạn, anh ấy từng sống ở làng Lá, nhưng mười mấy năm trước, ba mẹ anh ấy qua đời vì tai nạn, anh ấy ra đi với một người thân, mai là sinh nhật anh ấy, mình muốn mua bánh dango cho anh ấy. Cậu biết mùi vị quê nhà nó ngon cỡ nào mà!

– Tớ biết! Đón sinh nhật một mình thật sự là thảm họa! Tớ biết có tiệm bán bánh Dango ngon lắm! Tớ sẽ dẫn cậu đến đó!

Naruto hào hứng đưa lời đề nghị, cô biết, cậu thật sự biết cảm giác đón sinh nhật một mình nó như thế nào, cô có thể thấy sự thoáng buồn trong mắt cậu, nhưng nó nhanh chóng bị sự sôi nổi của cậu nhấn chìm. Đây, quả thật chính là Naruto, huyền thoại.

– Cảm ơn cậu.
– Naruto, cậu...
– Neji à, không sao đâu mà!
– Nhưng còn bọn này thì sao?
Lee giờ tay hời.
– Tớ sẽ đưa bọn chúng tới chỗ Bà già? Mà tớ cũng không hiểu vì sao chúng tấn công cậu?
– Tớ không biết, tớ không phải ninja cũng không có thù oán gì ai! Tớ sống ở một ngôi làng nhỏ gần đây, đó không phải là làng Ninja!
– Tớ sẽ nhờ Bà già xử lý chuyện này, dạo này an ninh không tốt lắm, cậu nên cẩn thận một chút.
– Cảm ơn cậu, Naruto-kun!
– Haha, không có gì tebayo!
Naruto tạo hai phân thân và lôi những tên đánh lén cô về phía toàn tháp Hokage. Ann thật sự cũng muốn gặp ngài Tsunade. Nhưng chắc là không được...
– Giờ tớ dẫn cậu mua bánh Dango nhé. Tớ sắp phải ra khỏi làng làm nhiệm vụ, tớ phải đi tìm một con bạch tuột! ơy, Thật khổ!
– Cậu mà cũng có lúc than khổ cơ à?
Neji chế giễu, Lee chỉ cười ở một bên.
– Neji, cậu không biết đâu, chỗ đó làm gì có Ramen cho tớ ăn, mà ramen ở đâu cũng không ngon bằng ở Ichi...
– Tớ biết rồi! cậu quả thật là chúa ghiền ramen!
Neji đánh gãy lời của Naruto, cậu chàng râu mèo méo xệch mặt, quay sang hỏi Ann một cách uể oải.
– Nhưng mà tên của cậu là gì vậy tebayo?
– Tớ là Ann Willy.
– Tên cậu lạ thật đó!
– ờ thì có hơi lạ một chút!
– Yup, được rồi, giờ chúng ta phải nhanh lên, không kéo anh Yamato lại làm cái mặt quỷ đó với tớ! tớ sợ chết khiếp. Đi nào!
Naruto hăng hái nhảy lên phía trước. Lee cũng không chịu thua.
– Đi nào, cháy hết mình vì tuổi trẻ, hãy xem ai là người tới đó trước tiên.
– Thôi nào Lee!
Neji lên tiếng can ngăn, nhưng có vẻ quá muộn. Một làn bụi đã tung mù mịt phía trước.
– Này lông mày sâu róm! Tớ sẽ không thua cậu đâu!

Nói rồi Naruto cũng tăng hết tốc lực chạy về phía trước. Ann há hốc mồm.

– Này, tôi còn ở đây kia mà!

– Cậu ta sẽ không nghe cậu đâu. Đi thôi, tôi sẽ dẫn đường.

Neji lên tiếng, rồi lẳng lẳng đi phía trước Ann. Một sự im lặng nặng nề bao trùm lên bầu không khí của hai người.

– Tới rồi đó!

– Nhanh vậy?

Ann thấy mình đứng trước một cửa hàng nhỏ nhỏ, Naruto và Lee đang âm ỹ cãi nhau xem ai là người tới đầu tiên.

– Là tớ! Baka! Tớ tới trước!

– Là tớ mới đúng, cậu không theo kịp sức mạnh tuổi trẻ của tớ đâu.

– Baka! Là cậu không theo kịp tớ thì có!

– Naruto, Đội trưởng Yamato tìm cậu? Anh ấy đang rất là tức giận!

Neji chen ngang và ngay lập tức Naruto xanh mặt.

– Cái gì? Vẫn chưa tới giờ mà!

– Tớ không biết!

– Ôi không! Tớ không muốn nhìn mặt của anh ấy lúc này đâu.

Ann cầm cười theo chân Neji và trong quán nhỏ. Naruto xụ mặt theo sau với một mớ biểu cảm kinh khủng trên mặt.

– Ann này, ở đây có nhiều loại lắm, cậu chọn thử xem!

– Cái nào ngon nhất?

– Cái nào cũng ngon!

– Vậy tớ lấy mỗi loại một phần.

– Quyết định sáng suốt đấy!

Ann lấy mỗi loại một phần. bác chủ quán nhanh nhẩu gói lại cho Ann thật cẩn thận.

– Các cậu ăn một ít nhé! Tớ sẽ mời!

– Thôi không cần đâu, tụi này phải đi rồi.

– Vậy ramen nhé! Tớ cũng chưa bao giờ ăn ramen ở làng Lá!

– Yup! Quyết định vậy đi, tớ sẽ dẫn cậu tới chỗ bán ramen ngon nhất làng Lá!

– Này Naruto, cậu vừa mới nói chúng ta phải đi!

Lee chen vào.

– Ramen xong rồi đi, sẽ lâu lắm tớ mới có thể ăn nó lần nữa!

– Đúng đấy naruto, lần sau hy vọng cậu sẽ ăn ramen với Sasuke!

Neji và Lee ngán ngẩm đi theo phía sau Naruto và cô. Lee chỉ hứng thú

với chuyện luyện tập, còn Neji, khá giống Itachi, điềm tĩnh, lạnh lùng.

– Cho một phần ramen đặc biệt!

Naruto hét toáng lên khi chưa vào tới trong cửa hàng. Bác chủ tiệm cho cậu ta một nụ cười títt mắt.

– Naruto à, không phải cháu sẽ đi làm nhiệm vụ sao?

– Vâng ạ, cháu sẽ đi ngay sau khi ăn xong món mì của bác!

– Được rồi, con gái, cho một phần đặc biệt và...

Lee nhìn sang Neji và Ann trước khi lên tiếng tiếp lời bác chủ tiệm.

– Và ba phần bình thường.

Quay sang Ann, Lee nhỏ giọng thăm thì.

– Cậu sẽ không muốn ăn phần đặc biệt đó đâu! Chỉ có Naruto mới kham nổi cái phần đó!

– Hai cậu to nhỏ cái gì đó hả?

Naruto nghiêng đầu sang bên cạnh và nheo mắt hỏi.

– Không có gì, không có gì!

Lee đáp lời, Naruto không thèm tranh cãi khi tô mì vĩ đại của cậu ấy được bung ra.

– Thấy chưa!

Lee lại quay sang Ann thì thăm.

– Ủ!

Quả thật may mắn vì nghe lời Lee, nếu không, đảm bảo Ann sẽ bội thực vì cái tô ramen vĩ đại ấy mất. thật sự nó rất là vĩ đại!

– Nào chiến thôi! Itadakimatsu! (hong biết viết đúng hong, có sai mấy bạn thông cảm nhen!) Naruto hăng hái đánh chén tô ramen có một không hai.

– Ôi cái mùi vị ramen này, hichic, không biết bao giờ tớ có thể nếm lại lần nữa! ôi...

Chợt.

– Chúng ta cần tới chỗ Bà già gấp!

– Cái gì? Sao cậu?

– Đi thôi, vừa đi vừa nói, cả cậu nữa Ann.

Ann thanh toán tiền, và vội vàng chạy theo ba người bọn họ.

– Có chuyện gì thế nhỉ, nhưng thôi kệ, gặp được Tsunade sama rồi này! Hehee!

– Tóm lại là có chuyện gì vậy Naruto?

Neji lên tiếng hỏi.

– Phân thân của tứ giải thuật, Bà già bảo chúng ta và Ann tới đó gấp. Đã biết lý do Ann bị phục kích.

- Vì sao?
- Vì cậu giống con gái của một thương gia giàu có nhất hỏa quốc.
- Cái gì?

Cả Ann, Neji và Lee đồng loạt hét lên.

- Chuyện đó không thể nào xảy ra được!
- Đúng vậy.

Lee tán thành ý kiến của Neji.

- Vì sao?
- Naruto thắc mắc!

- Vì cô ấy đã chết!

Lee và Neji đồng thanh.

- Chuyện này là thế nào? Ta cần biết chi tiết sự việc.

Trong văn phòng hokage, Tsunade sama ngồi sau chiếc bàn giấy chất một đống những giấy tờ cần phê duyệt.

– Cách đây bốn tháng, chúng tôi nhận nhiệm vụ điều tra việc mất tích của cô Rangi, con gái và là người thừa kế duy nhất của ngài Irashu Konda. Chúng tôi phát hiện xác của cô ấy dưới ngọn núi gần biên giới thủy quốc. Chúng tôi đã được yêu cầu là giữ kín chuyện này. Trong thư gửi cho ngài về kết quả của nhiệm vụ, nguyên nhân cái chết được ghi lại là do tai nạn và ngài Irashu không muốn truy cứu thêm về chuyện này nữa.

– Được rồi. Ibiki nói những tên này được một người trùm kín mặt thuê để giết con gái của Konda. Có vẻ cô gái đó không chết.

- Nhưng chúng tôi đã tận mắt chứng kiến chuyện đó.

- Đây là hình của cô gái đó.

Một tấm ảnh được đưa ra.

Ann tròn mắt nhìn người trong ảnh. Cô gái ấy quả thật giống cô như đúc. Từ ánh mắt, nụ cười.

– Đây là ảnh mới nhất của cô ấy. Konda đã chết mười ngày trước. Nếu không có người thừa kế như trong di chúc. Toàn bộ tài sản của ông ấy sẽ được chuyển giao cho em trai ông ta là Irashu Kunda. Ta nghĩ, người muốn giết Rangi là chính là hắn ta.

- Nhưng Rangi đã chết rồi mà!

Naruto thắc mắc.

– Có thể người nào đó trong gia đình đã nhìn thấy cô gái này? Người tên là gì?

- Ann willy thừa Hokage Sama.

- Có vẻ như ai đó trong gia đình đã nhìn thấy Ann và lầm tưởng cô ấy

chính là Rangi. Nếu không nhìn kỹ, có thể sẽ không nhận ra sự khác biệt.

– Tôi không có một ruồi bên cạnh lỗ tai.

– Chính xác, cho dù rất nhỏ, nhưng Ann không có.

– Vậy bọn họ nhìn nhầm, vậy thì có gì phải lo! Biết là nhầm, họ sẽ bỏ qua thôi!

– Baka Naruto! Người làm sao suy nghĩ đơn giản như thế. Một người đủ nhẫn tâm để giết anh ruột và cháu gái của mình để chiếm đoạt tài sản thì sẽ bỏ qua vì nhầm nhầm hay sao? Người không nghe câu, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót à?

– Vậy bây giờ làm thế nào?

– Người cứ làm việc của mình, ta sẽ lo việc này. Neji

Tsunade sama xoay người nhìn Neji và khẽ gật đầu.

– Đã biết, thưa hokage sama.

Neji bỏ lại một câu và bước ra khỏi văn phòng.

– Chuyện này là thế nào thưa ngài.

Ann hỏi lại lần nữa, cuối cùng thì bà ấy định sẽ làm gì.

– Tạm thời, có thể cô đang gặp nguy hiểm, ta sẽ phái một chuunin theo bảo vệ cô. Tốt nhất, cô không nên rời khỏi làng Lá!

– Không được.

Ann kháng nghị.

– Vì sao?

– Tôi không phải Rangi gì đó, tôi cũng không thể ở lại đây. Hơn nữa, còn có người chờ tôi trở về.

– Gia đình Irashu là một gia đình hùng mạnh về nguồn tài chính, ngay đến lãnh chúa Hỏa quốc còn phải nể họ vài phần. Để thâm tóm nguồn lực đó, Kunda sẽ không ngần ngại lấy đi cái mạng nhỏ của cô đâu!

– Nhưng tôi không phải.

– Nếu Kunda nắm trong tay khối tài sản khổng lồ đó, ta tin, mọi người dưới trướng của hắn sẽ lâm vào khổ cảnh. Bằng mọi giá, phải dành được tài sản đó từ tay Kunda và giao cho người cháu trai của Irashu Konda. Đó là Irashu Rui.

– Cái gì? Là Irashu Rui sao?

– Phải, cậu ta là con của người em út, chẳng may cha mẹ cậu ta đã chết khi cậu ta còn rất nhỏ, sau đó, cậu ta được người dì đem đi và nuôi dưỡng, cậu ta không có bất cứ liên lạc nào với Konda trong suốt hai mươi mấy năm qua, nhưng theo tin tức ta nhận được, Rui vẫn tham gia quản lý tài sản cho Konda, có vẻ như ông ấy không tin tưởng em trai mình từ lâu lắm rồi.

– Vậy bây giờ tên đó đang ở đâu?

Naruto buộc miệng hỏi, và nhanh chóng nhận được cái liếc mắt sắc lẹm của ngài hokage đệ ngũ.

– Người còn không mau cùng Yamato lên đường! hay là muốn ta quăng người ra từ cửa sổ?

– Thật ra ...

Tiếng gõ cửa vang lên.

– Vào đi!

– Chào ngài đệ ngũ. Naruto....

– Anh....Yama..to...

Naruto tái mét khi nhìn thấy gương mặt xệ xuống đầy ám ảnh của Yamato. Cậu ta lắp bắp.

– Ya..Ya..Yamato..taichou. Anh đừng có nhìn em như vậy!

– Tôi chờ cậu lâu rồi đó!

– Em biết... rồi..ta đi thôi...Ann chào cậu, cậu yên tâm Bà già sẽ giải quyết vấn đề, tớ vẫn chưa ăn xong ramen, lần sau gặp, cậu nhất định phải mời tớ lần nữa đó!

– Được rồi, Naruto, hẹn gặp lại cậu. Tạm biệt!

– Tạm biệt tebayo.

Naruto cùng với Yamato và Lee ra khỏi phòng. Chẳng mấy chốc, không khí chùng xuống thấy rõ.

– Người có gì muốn nói à?

– Thật ra tôi...

– Cứ nói.

– Itachi.

Tsunade ngược mắt nhìn Ann chăm chú. Ann biết bà là người quyết đoán và vô cùng sắc sảo. Nếu như người mà Ann tin tưởng, thì nhất định người đó là bà.

– Sao người biết Itachi.

– Tôi từng gặp cậu ấy

– Người nói người gặp Itachi?

– Đúng vậy.

– Thì sao?

Tỏ vẻ bất cần, bà nói tiếp.

– Chúng ta đang chuẩn bị cho chiến tranh, ta không có thời gian bận tâm đến tên bại nhẫn đó.

– Anh ấy không phải bại nhẫn!

- Anh ấy! người thân thiết với hắc ta vậy sao. Rốt cuộc người muốn gì!
- Xin nghe tôi nói.
- Được. Nhưng có lẽ người không biết, Itachi đã chết rồi.
- Tôi biết, nên tôi muốn nói với người, điều mà anh ấy che giấu cả đời.
- Người nói đi.

+++++

Ann nhìn sang cô gái đang đi bên cạnh mình. Mái tóc xanh đen như nhung óng ả, và cặp mắt màu ngọc trai xinh đẹp.

Là Hinata!

- Hinata chan!
- Sao vậy Ann –chan?
- Thật phiền cậu quá, lại phải để cậu đưa tớ về thế này!
- Không sao đâu. Đây là nhiệm vụ của tớ mà. Với lại bây giờ mọi người đều có việc làm, tớ cũng nên giúp một chút!
- Cậu thật sự rất mạnh đó Hinata à!
- Tớ...tớ..thật ra..
- Chỉ là cậu nhút nhát quá thôi!

Ann cười xòa, Hinata đi theo nở nụ cười, Hinata thật sự rất xinh đẹp.

- Còn một chút nữa là tới rồi, người bạn của mình anh ấy hơi ít nói, và hơi lạnh lùng một chút, Cậu đừng để bụng nhé. Thật ra anh ấy rất tốt bụng.
- ừm.. không sao đâu, anh Neji cũng như vậy, nhưng anh ấy cũng rất tốt bụng.

– Ừ, anh ấy từng cứu mình một mạng.

Ann khẽ cười, thế nên cô cũng sẽ cứu cậu một mạng!

Ann thật sự cảm ơn Tsunade sama vì đã sắp xếp cho Hinata đi cùng thế này. Cô nhất quyết không chịu ở lại làng vì ngày mai là sinh nhật của Itachi, cô muốn đem bánh Dango anh thích trở về.

- Ta sẽ kiểm tra những điều người vừa nói
- Tôi nói là sự thật.
- Ta biết, một phần trong câu chuyện của người là đúng, nhưng có những chuyện ta không kiểm chứng được. Người có biết Sasuke đã giết Danzo, đang thành lập một đội của riêng mình và gia nhập Akatsuki.
- Tôi biết.
- Vậy những gì Anh trai hắc làm cho hắc đều vô ích hay sao?
- Tôi không quan tâm Sasuke, người đó, cứ để Naruto chăm sóc cậu ấy. Tôi tin Naruto có thể đưa cậu ấy trở về.
- Thằng nhóc đó...

– Là một người đặc biệt, bà tin cậu ấy đúng không?

– Đúng vậy, và ta cũng đang thử tin người một lần.

– Cảm ơn người.

– Tạm thời người cứ ở lại đây. Ta sẽ cho Hinata bảo vệ người.

– Cảm ơn người, nhưng tôi không thể ở lại đây được, có một người chờ tôi trở về. Tôi đã đi một ngày rồi, nếu tôi không về người đó sẽ rất lo. Với lại, Rui, tôi nói là Irashu Rui anh ấy đang ở cùng ngôi làng với tôi và là quản lý của tôi. Tôi có thể thương lượng chuyện đó với anh ấy.

– Phải cẩn thận. ta không thể điều động thêm người vào lúc này. Một mình Hinata sẽ rất khó khăn để bảo vệ hai người cùng một lúc.

– Tôi sẽ chú ý.

– Tốt, ta sẽ cho Hinata theo người về Làng Gió.

– Cảm ơn ngài Tsunade sama.

Ann nhớ về lần trò chuyện cuối cùng của mình và Tsunade sama. Bà ấy là một người hiểu lý lẽ, sau sự kiện của Danzo, có lẽ bà ấy đã nhận ra được có nhiều chuyện bất thường trong ngôi làng.

– Tới rồi phải không Ann-chan?

Giọng Hinata mềm nhẹ cất lên, cắt ngang dòng tư tưởng của Ann. Đã tới lối vào làng. Chỉ cần băng qua vài con hẻm nhỏ nữa, sẽ đến căn hộ của cô. Lo lắng trước sự xuất hiện bất thường của Hinata, Ann không muốn Itachi giật mình trước sự xuất hiện của một Bạch nhãn. Với lại hôm nay..

– Hinata này, thật ra thì căn hộ của tớ rất nhỏ, nó chỉ có một phòng ngủ, nên có hơi bất tiện một chút... với lại hôm nay...

– Tớ biết rồi, là sinh nhật người đó. Tớ sẽ tìm một phòng nghỉ gần đây. Giữ lấy cái này, nếu gặp chuyện gì, lập tức bắn nó lên nhé!

Hinata đưa cho cô một cây pháo và dặn dò, trước khi chào tạm biệt cô ở ngã rẽ cạnh ngôi nhà.

– Cảm ơn cậu, Hinata.

– Không có gì, buổi tối vui vẻ nhé.

Hinata mỉm cười và khuất sau lối vào một căn nhà trọ gần đó.

– Tới nhà rồi! để xem anh ấy phản ứng thế nào?

Ann hí hửng đẩy cửa vào nhà, giọng vui vẻ.

– Tôi về rồi này!

Im lặng, không có ai trả lời, xung quanh tối om.

– Này!

Vẫn không có ai lên tiếng. Ann với tay mò công tắc đèn, lại chạm phải một thứ gì đó lạnh lạnh.

– Áaa

Ann hét lên, vừa lúc đó, ánh đèn bật sáng và trước mắt cô là chàng trai Uchiha trong bộ đồ yukata nâu sẫm, đôi mắt Sharingan đỏ rực làm Ann hoảng sợ.

– Anh khi không bật chúng nó lên làm gì? Anh làm tôi....

– Sợ sao?

– Tôi...

– Cô không phải nói nó đẹp sao? Bây giờ lại sợ?

– Anh nhìn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy đó!

– Thì sao? Tôi vốn là kẻ thích giết người mà! Nhất là người làm tôi phật ý!

– Anh, thôi ngay cái kiểu nói đó đi!

Ann bực bội, quay người bỏ đi. Anh kéo tay Ann lại và đẩy cô vào tường, không hề không chế lực đạo chút nào. Đầu Ann đập vào tường, và cô cảm thấy có chút choáng váng. Hộp bánh Dango trên tay cô rơi xuống.

Cô không nhìn anh lấy một lần, từ đầu tới cuối. Cô né tránh ánh mắt anh, cô sợ anh sao? Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Điều đó gần như làm anh muốn nổi điên! Đáng lẽ cô nên biết, anh sẽ không bao giờ làm hại cô. Ôi, bây giờ thì có đấy. Anh đẩy cô vào tường, và cô đập thẳng đầu mình vào bức tường cứng ngắc ấy. Cô choáng váng và nhìn cái thứ gì đó vừa rơi trên tay mình xuống. Anh không muốn đối xử với cô như vậy. Nhưng có trời mới biết, lúc nhìn thấy mảnh giấy cô để lại, anh đã hoảng hốt như thế nào, đã vậy còn đi hẩn một ngày một đêm. Phải, cô bỏ anh đi một ngày một đêm không về! Vừa về nhà đã lại hét toáng lên khi thấy anh, né tránh ánh mắt anh. Anh không chịu nổi. Nhưng làm cô choáng váng nhìn món đồ của mình rơi xuống thế này, làm cô đau thế này, anh cũng chẳng dễ chịu được chút nào. Rõ ràng người có lỗi là cô, sao người áy náy lại là anh thế này?

Chương 11: Nến, Hoa Hồng, Tango Và Nụ Hôn

– Bỏ tôi ra.

–

Vẫn không nhìn lấy anh một lần, Ann vùng tay khỏi anh, cúi người nhặt chiếc hộp rơi trên mặt đất. Cẩn thận đặt nó lên mặt bàn.

– Cô đã đi đâu?

– Không liên quan tới anh!

– Không liên quan tới tôi?

– Phải.

– Nếu như cô bị bắt, bị ám sát, bị...

– Cho dù tôi bị giết chết thì cũng không liên quan tới anh!

– Cô nói cái gì?

– Không phải anh là người rất thích giết người sao? Vậy thì mắc gì anh lo tôi có bị giết bị bắt gì hay không? Hả?

– Cô...

– Tôi thế nào?

Ann nổi quạu.

– Rốt cuộc thì anh nổi điên vì cái quỷ gì hả? Trốn trong nhà không thém bật đèn, còn bật Sharingan để hù ai hả? Sao? Nhìn cái gì? Muốn giết tôi à? Hay là dùng ảo thuật lên tôi? Này! Cứ tự nhiên! Này!

Ann nhón chân, ôm lấy mặt anh và nhìn sâu vào đôi mắt Sharingan đỏ rực.

– Nhất định phải kháng cự lại được việc anh ta thôi miên mình.

Iatchi quả muốn dùng ảo thuật để điều tra xem cô đã đi nơi quỷ quái nào tận một ngày một đêm. Nhưng anh không thể làm như vậy, đó là riêng tư của cô. Anh không muốn xâm phạm đời tư người khác, là cô lại càng không. Anh không muốn mình ngày càng trở nên kỳ lạ vì cô. Nhưng chết tiệt, đó là khả năng của anh! Vì sao anh không thể làm!

– Xin lỗi, cô nghỉ đi.

Ann ngơ ngác nhìn anh bỏ lại một câu rồi xoay người vào phòng ngủ.

– Thế quái nào đây? Ồ hay, hôm nay là sinh nhật anh ta cơ mà! Cái con người đó làm mình hồ đồ luôn rồi, làm cái gì mà anh ta nổi khùng vậy chứ? Lo lắng sao? Mình để lại lời nhắn rồi mà!

Ann nghiên người kiểm tra món Dango trong hộp, thật may, chúng không bị đổ ra ngoài. Cô xuống bếp, chuẩn bị một số thứ cần thiết trước khi vào phòng tắm tắm rửa. Cả ngày nay cô đã long nhong ngoài đường người đầy bụi bặm mất rồi.

Itachi trở mình trên giường. đã gần mười giờ tối, Anh không biết cô gái kia làm gì mà còn chưa trở về phòng ngủ.

– Không phải giận mình đấy chứ?

Không thể chịu đựng nổi, anh xuống giường đi vào phòng khách.

– Ann, tại sao cô...

– Này, ai mượn anh xuống vào giờ này vậy hả? Tôi có bảo anh xuống đâu!

Itachi bị cô cắt ngang lời nói, và hơn hết, phòng khách ngôi nhà đang được bày trí với một phong cách hết sức quái dị. Nến đặt dọc từ phòng ngủ dẫn đến chiếc bàn chính giữa phòng khách. Bong bóng gắn đầy trên những cánh cửa sổ. Một lọ hoa hồng to tướng đặt chính giữa bàn. Ann đang loay hoay đốt những ngọn nến ở gần chân bàn.

– Này, thôi anh ra rồi thì giúp một tay, đốt mấy cái nến này đi, còn có đoạn này là xong rồi.

Itachi đỡ cô đứng dậy, cô ngơ ngác nhìn.

– Đứng dậy đi, tôi làm.

Nói rồi, một dòng lửa nhỏ từ miệng anh bay ra, quét một lượt qua các ngọn nến. chúng bật sáng.

– Rồi đó. Mà cô đang làm cái gì vậy?

– A!

Ann kéo anh lại và nhân anh ngồi xuống một cái ghế. Cô xoay người đi vào khuất sau nhà bếp. Anh chẳng biết cô định làm gì. Định sẽ đi tìm cô. Nhưng mà..

– Mừng ngày sinh nhật Ita, mừng ngày sinh nhật Ita, mừng ngày ấy Ita sinh ra đời, hát vang cùng chúc mừng!

–

– Mừng sinh nhật hai mươi hai tuổi của anh...Itachi -kun!

– Sinh nhật....

– Ủ! Hôm nay là sinh nhật anh!

–

– Thôi nào, thôi nến đi!

Ann đặt chiếc bánh gato hình sharingan xuống bàn và bắt anh thổi nến. Anh miễn cưỡng làm theo. Bao nhiêu năm rồi anh không biết sinh nhật là gì. Bao nhiêu năm rồi, không có ai làm bánh cho anh thế này. Dù không hề mong muốn nhưng anh vẫn thấy khóe mắt cay xè. Lần đầu tiên, cô ấy gọi tên anh thân mật thế này Itachi -kun... Ngay khi anh đối xử với cô như vậy, cô vẫn một lòng quý mến anh

– Làm sao cô biết sinh nhật tôi?
– Này, anh có thể đừng hỏi mấy việc đó hay không? Tôi sẽ nói anh biết, nhưng không phải bây giờ. Còn bây giờ, chang chang chang chàng.....

– Gì đó?

– Mở ra xem đi.

– Là chiếc hộp lúc nãy cô ấy mang về.

Itachi từ từ mở nó ra, một mùi thơm quen thuộc len lỏi trong không khí, chui vào mũi anh. Anh cứng đờ.

– Thế nào?

– Làm sao cô...?

– Đừng có quan tâm, anh ăn thử đi!

Một cô vì bị người ta phục kích, phải ở lại Làng Lá một ngày một đêm, món Dango của cô cũng vì vậy mà tiêu tùng, hại cô phải mua lại một phần khác.

– Cái này...cô..đến Làng Lá sao?

– Ừ.

– Để mua cái này à?

– Ừ. Nhanh nếm thử một cái coi!

–

Itachi lặng ngẫm món Dango trên tay, hương vị quen thuộc rất lâu rồi anh không cảm nhận được. Đây là Dango ở làng, hương vị này, không nơi đâu có được.

Bỏ một miếng vào miệng, ký ức thơ bé tràn về. Ngày đó, mẹ sẽ luôn mua Dango để dỗ anh những khi anh dỗi, hoặc Sasuke sẽ dụ dỗ anh tập luyện với nó bằng những xâu Dango thơm lừng thế này. Chuyện đó đã rất lâu, rất lâu trước kia rồi. thậm chí cũng rất lâu rồi, anh không còn nhớ tới chúng nữa. Nhưng người con gái này...

– Cảm ơn cô!

– À..ừ...hờ hờ! Chưa hết đâu, còn nữa nè!

– Gì nữa?

– Anh xem sẽ biết.

Ann đưa anh chiếc hộp gỗ. Anh nhận lấy, mở nó ra. Anh nhìn thấy thanh gươm của mình sẫm một màu áo mới. Màu xanh biển và gia huy Uchiha nằm một góc kín đáo gần chuôi gươm.

– Thế nào?

– Màu xanh biển...

– Ừ, tiếp màu với cái áo choàng của anh, đáng lẽ định đưa anh một lần,

nhưng đã đưa trước cho anh áo choàng rồi, vậy nên...ờ...anh biết đó, anh cầm kiếm rất ư là oai!

– Cảm ơn...tôi...

Ann không biết phải phản ứng thế nào. Itachi đang ôm cô! Thật sự đang ôm cô. Khi cô hoàn toàn tỉnh táo chứ không phải khi cô ngủ say. Vòng tay anh ấy lúc nào cũng ấm áp và thật vững chãi. Nhưng đôi mắt với anh trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo thế này, Ann vẫn có một chút không quen.

– ờ...thì...ờ thì...không có gì...anh vui là được rồi!

–

Ý thức được mình đang làm chuyện gì, Anh vậy buông cô ra, một vết hồng xuất hiện trên má cô, nó làm anh càng thêm bối rối. Thôi xong, rốt cuộc là anh làm sao thế này. Anh, thật sự rất muốn ôm lấy cô. Ngay khi cô vừa xuất hiện ở trước mặt anh sau một ngày biệt tăm biệt tích. Anh đã rất muốn ôm cô vào lòng. Nhưng anh cố áp chế cơn xúc động đó lại. Vì sao? Anh cũng không hiểu. Khi thấy cô như vậy háo hức chờ mong anh ném thử món dango mà cô mang về. Anh không thể nào làm lơ cô được, cô còn thay cả vỏ gươm cho anh, may áo choàng cho anh. Mất ba giây để anh quăng cái lý trí của mình ra sau đầu và ôm lấy cô. Cô vẫn thật nhỏ bé trong vòng tay anh.

– ờ...à... anh ăn thử cái này nữa xem. Có rất nhiều loại đó, cái nào cũng ngon. Anh thử đi.

–

Anh không đáp. Lẳng lặng cho từng cái Dango vào miệng, cảm nhận thứ hương vị quen thuộc nhưng lại xa lạ đến không ngờ ấy. Và có cái gì đó ngọt ngào len vào tim anh.

– Lâu rồi tôi không ăn cái này.

– Tôi biết! nên tôi cất công đi mua cho anh đây!

– Làng thế nào? Susuke về làng chưa?

– Làng tốt lắm, chuyện Sasuke thì tôi không biết.

–

– Sẽ nói cho anh, nhưng không phải bây giờ.

Anh đem toàn bộ dango đều ăn sạch, sau đó, nhìn chiếc bánh gato trên bàn.

– Cô cho tôi ăn chính con mắt của mình luôn à?

– Ồ.... ời trời ời! Itachi biết nói đùa!

– Cô sao thế?

– ờ...mất cái gì mà mắt! anh biết đùa từ khi nào thế?

Anh gờ lên khóe miệng và Ann lại được một phen hết hồn.

- Anh ấy cười! Anh ấy cười!
- Này, cô lại làm sao nữa đây?

Itachi cho một miếng bánh kem vào miệng, liếc nhìn cô đang thờ thần ngắm nghía mình.

- Là cô làm à?
- Ừ.
- Ngon đấy!
- Ừ.
- Tôi không biết cô có thể làm bánh cơ đấy!
- Ừ.
- Cô không thể nói gì khác à?
- Ừ.
- Cô có biết mình đang nói gì không đó?
- Ừ.

Itachi suy nghĩ một chút trước khi tiếp tục vừa ăn bánh vừa nói, quyết định phớt lờ ánh nhìn của cô. Dù sao anh cũng đã quen việc cô cứ nhìn mình như thế này rồi.

- Thật ra cô là người rất tốt bụng.
- Ừ.
- Cũng khá là kỳ lạ.
- Ừ.
- Mặc dù có hơi xấu xí một chút..
- Ừ...hả? Anh nói cái gì? Anh nói ai xấu xí hả? Tôi á? Anh có muốn chết không vậy hả?

–

Itachi khẽ cười trước hành động phồng mang trợn má của cô.

- Đừng có mà lấy nụ cười của anh ra dụ dỗ tôi!
- Dụ dỗ cô?
- Phải!
- Khi nào?
- Vừa này!
- Làm gì có!
- Anh cười!
- Thì sao?
- Anh cười...thật sự....rất đẹp...

–

- Anh không biết à? Người ta nói sắc đẹp có thể thay cơm đó à nha!

Nhìn vẻ ngưng ngừng của Anh, Ann thật sự muốn chạy đi tìm cái Ipad của mình để chụp một tấm. Itachi ngưng ngừng! Trời ạ, có nằm mơ cô cũng không dám nằm mơ chuyện thế này!

Nhìn vẻ mặt của anh, cô khoái chí, chỉ càng muốn chọc ghẹo anh hơn.

– Anh không biết bộ dạng mình rất tuần tú à?

– Cô...

– Tôi thế nào?

– Tránh xa tôi một chút!

– Không thích! Ai bảo anh dụ dỗ tôi!

– Ann...tôi...không đùa với cô đâu đấy...

Anh lấp bắp. Cô dựa vào quá gần, anh có thể ngửi thấy hơi thở thơm ngát mùi bạc hà của cô.

– Chết tiệt, cái cô gái này đang làm trò quỷ gì vậy?

Anh có thể dễ dàng đem cô đây ngã, nhưng không hiểu vì sao anh không làm như vậy, cứ mặc cô đem mình xoay vòng đùa giỡn. Đùa giỡn. Hai chữ gõ mạnh vào đầu anh, làm anh cuối cùng cũng có thể suy nghĩ một chút.

Vòng tay ôm lấy eo cô và kéo cô gần mình hơn nữa. Anh nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô.

– Thế nào? Để xem cô còn đùa với tôi được không!

(itakun, anh trúng kế rồi! hehehehe!- cười gian!)

– Anh...

– Tôi thế nào?

– Anh...

– Từ bao giờ mà cô trở nên lấp ba lấp bắp thế hả?

Ann liếm môi, dựa vào anh khoảng cách quá gần thế này, nó làm cô gần như không thở nổi.

– Mình cần phải làm cái gì đó, làm cái gì bây giờ! Làm cái gì bây giờ.

Ann loay hoay, nhẹ cắn cánh môi mềm, anh ấy cứ nhìn cô thế này, cô thật sự không thở nổi, cố gắng kiềm nén nhịp thở, Ann không muốn anh ấy thấy cô trong tình thế khó khăn như vậy.

– Cô ấy, ôi trời....

Itachi nhìn Ann cắn môi, mặt đỏ tai hồng loay hoay trong lòng mình. Cảm giác như nhiệt độ trong phòng tăng lên đột ngột, cả người anh bắt đầu nóng ran, cảm giác rạo rực khó tả nhẹ nhàng dâng lên trong lòng.

– Có lẽ do ánh nến, có lẽ là mình bị cảm rồi! (chính xác luôn! Anh “cảm” người ta rồi! lại cười gian!)

– anh thả tôi ra đi mà..Ita..

– Nói cái gì đó?

Giờ thì khả năng nghe của anh mất luôn rồi thì phải! Chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc cứ như thế ôm cô và nhìn cô thật gần, đến mức cái mũi cô gần như muốn chạm vào mũi của anh. Mùi nến thoang thoang, ánh lửa ấm áp tí tách cháy, hương hoa hồng nhẹ nhàng bay và một loại không khí mờ ám nào đó phiêu đảng trong phòng.

Anh không thể suy nghĩ, cũng không thể kiểm chế, khuất phục cho bản năng nguyên thủy, anh nhắm mắt lại.

Môi anh chạm vào cái gì đó mềm mại, mềm mại hơn bất cứ thứ gì anh từng chạm vào. Tim anh như hụt mất một nhịp, anh cảm nhận dòng máu đang rạo rực chảy trong người mình, một loại cảm giác như muốn bùng nổ dâng lên trong anh. Anh không biết nó là thứ gì, cũng không có thời gian tự hỏi. Anh cố cảm nhận nó, ấm áp, mềm mại và ngọt ngào.

(vì tác giả chưa hôn lần nào nên hông biết tả ra sao? Nàng nào có kinh nghiệm cứ cho ta vài dòng gợi ý! Hehe-lại cười gian)

Kéo cô vào gần mình hơn nữa, anh siết chặt vòng tay, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cánh hoa của cô, cẩn thận và vụng về.

Ann không có lấy một giây để phản ứng. Điều cô có thể làm bây giờ là đứng yên đấy, cảm nhận anh đang đặt môi trên môi cô, trong cái không khí hết sức lãng mạn mà cô đã cố công chuẩn bị vì anh.

Vòng tay ôm lấy cổ anh, Ann hôn trả.

Anh đã muốn dừng lại, nhưng khi cô vòng tay qua cổ anh, níu giữ anh, anh đã không thể làm điều đó. Nụ hôn của anh sâu hơn và một bàn tay anh luồn vào mái tóc mượt mà của cô. Chúng nó lạnh lạnh, từng sợi từng sợi lướt qua kẽ tay anh. Anh không thể khống chế bàn tay còn lại vuốt ve lưng cô và kéo cô càng gần lại phía mình.

Anh giật mình ngưng lại khi phát hiện tự bao giờ anh đã rời khỏi môi cô và hôn xuống cái cổ yêu kiều của cô. Như thế này hơi quá! Anh không biết rốt cuộc thì anh bị làm sao thế này? Anh không phải là một người lỗ mãng và hành động thiếu suy nghĩ như thế. Không phải, chính xác mà nói thì anh đã làm việc mà không hề suy nghĩ.

Ann khẽ buông một tiếng rên rỉ khi anh liếm hôn cái cổ tuyết trắng của cô. Và ngay lập tức anh dừng lại. Vẫn không buông cô ra, anh tựa đầu vào trán cô, chờ cho nhịp tim hòa hoãn trở lại.

Ann chẳng hiểu nguyên nhân, trái tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực. Cô không phải không muốn bảo nó trật tự một chút, nhưng cái trái tim phản chủ chẳng chịu nghe lời. Cô đành mặc kệ nó, biết làm thế nào với nó cơ chứ!

Itachi cảm nhận mạch đập mạnh mẽ sau gáy cô, tim cô đập thật sự rất mau, cũng giống như anh. Lưu luyến không nỡ buông tay, ngón tay anh khẽ lướt qua đôi môi cô, đầu tựa vào trán cô. Anh chỉ muốn thời gian ngừng lại vào giây phút này. Cứ đứng như thế trong ánh sáng mập mờ của những ngọn nến. Anh thấy lòng bình yên đến lạ. Cô vẫn sẽ ở đây, trong vòng tay anh. Ít nhất là hôm nay, trước khi anh đưa cô về nhà.

Chữ “nhà” một lần nữa làm cảm giác hưng phấn của anh tuột dốc không phanh. Phải rồi, cô phải về nhà.

Luyến tiếc buông cô ra, Itachi đưa tay vuốt lại tóc cho cô.

– Xin lỗi, tôi....

– Đừng nói gì hết.

– ...

– ...

Lại cái không khí ngưng ngừng này, Ann không thích chút nào. Cô lên tiếng.

– Có một người bạn ở Làng Lá tới chơi! Mai cô ấy sẽ đến đây! Và tình hình là có chút vấn đề!

– Vấn đề gì? Cô có chuyện gì sao?

– Không phải, ờ ...mà cũng phải...

– Vậy là sao?

Anh sốt ruột, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khi cô đến Làng Lá?

– Không có gì, mai tôi sẽ nói với anh, được không? Tôi không muốn làm hỏng bữa tối!

–

– Anh nói gì đi!

– Không có gì! Cô làm bánh ngon lắm, cô cũng nên ăn một ít đi!

– Cảm ơn!

– Là tôi nói cảm ơn mới đúng.

– Được rồi, bỏ qua đi!

–

– Anh định nói gì hả?

– Tôi sẽ tìm một công việc!

– Để làm gì?

– Kiếm tiền!

– ...

– Tôi không thể cứ để cô làm hết mọi việc như vậy được!

–

– Tôi sẽ làm bảo vệ cho nhà hàng của cô.

– Cái gì???

Ann hét lên! Tên chết tiệt nào dám bảo Itachi đi làm bảo vệ! Như vậy là hạ thấp anh quá rồi! Anh đồng ý sao? Cô thì không! Không đời nào!

– Tên chết tiệt nào nhận anh vậy hả?

– Rui

– Há? Không được! Anh không thể làm việc đó!

– Vì sao?

– Phí của chứ sao?

– Phí của?

– Đúng vậy!

– Vì sao?

– Anh là thiên tài chứ sao, tài năng của anh đâu phải để làm bảo vệ nhà hàng!

– Chứ cô muốn tôi làm cái gì?

Anh khinh khỉnh hỏi.

– Đội trưởng Anbu hoặc là một trong thập nhị Ninja hộ vệ!

– Bây giờ tôi không thể, cô biết điều đó mà.

– Nhưng mà...

– Ngoài giết chóc ra, tôi chẳng biết làm gì cả, bây giờ, nên học thử một cái gì đó khác. Không phải bảo vệ rất hợp với tôi hay sao?

– Nhưng...

– Mai tôi sẽ đưa cô về nhà.

–

– Chuyện này chấm dứt ở đây, đi ngủ thôi, khuya lắm rồi.

– Nhưng mà...

– Không nhưng gì hết.

Itachi kéo Ann vào phòng ngủ, và quay ra dọn dẹp một số thứ cần dọn dẹp ở phòng khách. Sau đó, quay về và nằm xuống bên cạnh Ann.

Như thường lệ, Ann trùm chăn kín mít, đưa mắt nhìn anh. Anh không biết mình bị cái gì xui khiến, nhẹ nhàng nở ra một nụ cười hiếm hoi. Anh vươn tay.

– Đến đây.

– Há?

– Cô, lại đây.

– Tôi...

– Còn không nhanh lên.

Ann ngập ngừng. Anh không thềm nhiều lời, kéo cô vào ôm trong ngực, vỗ về tấm lưng cô và thông thả nói.

– Ngủ đi.

–

Anh cảm nhận cô cũng vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, cô thủ thủ.

– Thích thật....

– Chuyện gì?

– Được anh ôm thế này.

–

Không thể trả lời, một cổ đắc ý thắng lợi cọ rửa quá toàn thân. Anh hôn lên tóc cô trước khi giả vờ hung ác mắng.

– Cô nhiều chuyện quá, nhanh ngủ đi.

– Cảm ơn anh!

– Được rồi, ngủ đi. Tôi nào tôi không ôm cô như vậy chứ! Cô gái ngốc ạ.

Anh nhắm mắt, cảm giác đôi môi mềm mại của cô không hiểu từ đâu đánh úp tới. Anh bối rối, anh thật hy vọng mình không nghiệm cái cảm giác bùng nổ đó. Nếu không, anh liền thử! Nhưng mà, anh thật sự vui vẻ, đây là sinh nhật hạnh phúc nhất từ trước tới giờ của anh. Và cô, thật sự là một món quà hoàn hảo.

Chương 12: Byakugan Và Sharingan

Hinata gõ cửa căn hộ của Ann vào lúc 6h sáng. Ngoài mong đợi, là một chàng trai ra mở cửa.

– Xin chào! Tôi là Hinata, bạn của Ann.

– Chào! Là Byakugan... cô ta..

– Hinata! Cậu tới rồi! Nào vào ăn sáng nào! Hy vọng là cậu chưa ăn gì!

Itachi chưa kịp hết bất ngờ, thì Ann đã nhảy xổ ra, chen trước anh và cô gái tên Hinata đó. Về mặt hờ hững kéo cô ấy vào nhà.

– Làm sao cô quen biết với một Huynga?

Cố nén một câu thắc mắc. Anh theo sau hai cô gái vào nhà bếp. Ann đã yên vị bên cạnh cô gái Bạch nhãn và đang thì thầm cái gì đó. Nhìn thấy anh, cô cười, vẫy vẫy tay với anh.

– Này! Đây là bạn tôi, cô ấy là Hyunga Hinata.

Anh gật đầu coi như đã nghe.

– Lại không gọi tên mình, chẳng phải mới tới hôm qua còn gọi Ita-kun thân mật như thế! Mà làm quái gì mình lại quan tâm tới việc cô ấy gọi mình như thế nào!

– Này! Anh sao vậy, chào hỏi một tiếng đi chứ.

– Tôi chào khi cô ấy xuất hiện ngoài cửa nhà rồi!

– Anh thật là...

Quay sang Hinata đang nhoẻn cười, Ann nói.

– Xin lỗi cậu, tính anh ấy nó thế, cậu đừng để bụng.

– Không sao, tớ sẽ không để bụng.

Itachi dừng dừng với cuộc trò chuyện của hai cô gái, cho đến khi.

– Xin với thiệu với cậu. anh ấy là Uchi Ita.

– Xin chào Ita-san.

Anh xem chút nữa là sặc chết! Cái gì mà Uchi Ita! Đành rằng cô không muốn người Làng lá biết anh còn sống, cô cũng không nên nói tên anh một cách không suy nghĩ gì hết như thế chứ! Cô không nghĩ được cái tên nào mỹ miều hơn một chút hay sao?

– Này, sao dạo gần đây anh hay thất thần như thế vậy hả?

– Còn không phải vì cô làm hại...

– Này, tính bơ tôi ấy hả?

– Cô lằng nhằng quá! Lo ăn bữa sáng của cô đi.

– Hừ....mặc kệ anh... Hinata này, cậu đang cười gì vậy?

Hinata không muốn cười một cách bất lịch sự thế này, nhưng quả thật, Ita-san làm cô liên tưởng tới một người.

– Tớ xin lỗi, tớ chỉ thấy hai người rất giống với hai người bạn của tớ.

– Ai vậy?

Ann làm một mặt đầy tò mò.

– Naruto và Sasuke.

–

–

Im lặng, Hinata cứ ngỡ là họ tò mò, cô tiếp lời.

– Sasuke luôn ngó lơ Naruto, Naruto lại suốt ngày léo nhéo gây sự với Sasuke. Nhìn thì tưởng hai người rất ghét nhau, nhưng thật ra bọn họ rất thích nhau, họ là bạn tốt.

– Sasuke... cậu ấy về làng rồi à?

– Cậu ấy...

– Anh hỏi ngộ, nhà cậu ta ở đó mà! Mà này Hinata này, cậu với Naruto ý! Có phải cậu thích...

– Tớ...tớ...tớ...

Sau câu hỏi của Ann, gương mặt của Hinata dần chuyển sang màu đỏ, Ann biết mình đã thành công trong việc lái chủ đề câu chuyện sang một hướng khác. Cô cũng không muốn làm khó Hinata, cô biết, Hinata mỗi lần nhắc đến Naruto sẽ lại như vậy.

– Thôi bỏ qua chuyện đó đi! Tụi mình phải nhanh lên, tớ có hẹn với Rui vào hôm nay!

Hinata thở phào nhẹ nhõm khi Ann thôi không nói về Naruto nữa. Phải, cô thích Naruto, từ rất lâu rồi, nhưng cậu ấy vẫn luôn thích Sakura và mãi lo đuổi theo Sasuke, làm gì có thời gian nhìn lại phía sau để thấy cô.

– Tôi sẽ đi chung, hôm nay tôi cũng phải đi làm.

– Ừ, đi chung nào! Hinata, cậu chờ mình một chút nhé! Anh theo tôi một lát đi!

Itachi đi theo cô vào phòng ngủ. Cô túm lấy tay anh và nói nhỏ.

– Anh không được dùng nhẫn thuật, cũng không được dùng Sharingan nhen! Chỉ có thể đánh nhau bằng thể thuật thôi! Mà cũng hạn chế đánh nhau biết không?

– Cô sợ tôi bị phát hiện à?

– Chứ còn gì nữa!

– Vậy tại sao dẫn một ninja về đây làm gì?

– Có chút việc nhỏ ấy mà!

– Việc nhỏ sao?

– Đúng vậy, việc nhỏ, Với lại cô ấy rất lợi hại, anh cẩn thận, nếu cô ấy

dùng Byakugan kiểm tra, sẽ biết anh là Ninja mất!

– Cô việc gì phải nhọc công như vậy, giao nộp tôi cho làng Lá, là cô lập đại công rồi đó!

– Em sẽ giao anh cho Làng, nhưng khi đó, không phải với vị trí là một tội phạm, mà là một anh hùng.

– Cô không trả lời à?

– Tôi không thích trả lời! Nói tóm lại anh làm ơn nghe lời tôi.

– Hôm nay hãy nghỉ việc, tôi sẽ đưa cô về nhà.

– Tôi chưa về được. Có việc tôi cần làm.

– Tôi sẽ làm thay cô. Về nhà đi.

– Anh muốn tôi đi đến thế à? Thật sự hy vọng tôi đi đến thế cơ à?

– Tôi...

– Nếu anh thấy tôi phiền, có thể rời đi, bây giờ anh đã khỏe hẳn rồi, tôi cũng không có năng lực để giữ anh ở lại.

– Không phải tôi nói cô phiền. Tôi biết cảm giác có nhà nhưng không thể về...

– Ai nói anh tôi không thể về, nếu tôi muốn, tôi có thể biến mất khỏi mắt anh ngay lập tức.

Ann đánh gãy lời anh.

–

– Là tôi không muốn về, tôi có việc cần phải làm.

– Cứu tôi là một trong những việc đó hay sao?

– Đúng vậy.

– Cô.. muốn tôi đi, có phải không?

– Là anh! Là anh một mực muốn đem tôi dẫn về nhà, là anh muốn tôi đi!

Còn tôi! Tôi không hề muốn anh đi! Không hề muốn.

Cô gần như là hét lên với anh! Cô không thể ngờ là sau việc anh hôn cô tối hôm qua, anh có thể vô tâm vô tình đuổi cô về nhà như vậy!

Itachi nhìn cô, đôi mắt cô bắt đầu ngấn nước, khi cô nói cô không hề muốn anh đi. Thật sự, anh chịu thua cô rồi.

– Đi thôi, làm việc cô cần làm, Hinata đang đợi.

–,,,,,

Anh bước ra ngoài, mặc kệ Ann đang ngơ ngác nhìn theo phía sau.

– Anh ấy làm gì thay đổi một cách chóng mặt vậy trời.

Ann lững thững theo sau, dõi theo bóng lưng của anh.

Hinata chờ hồi lâu ngoài cửa, cô thắc mắc bọn họ nói chuyện gì lại lâu như thế. Người con trai tên Ita đó, anh ta gọi cho cô một cảm giác rất kỳ quái.

Trực giác cho cô biết phải đề phòng anh ta, nhưng một phần trực giác cũng bảo cô anh ta là người tốt. Ở anh tỏa ra một loại anh khí bức người, nó gần giống với Sasuke. Cảm giác lạnh lẽo trong con mắt anh, cũng chín phần rất giống Sasuke, và cái tên của anh Uchi Ita, nó làm cô liên tưởng Uchiha Itachi, anh trai của Sasuke. Nhưng người đó đã chết. Mặc dù vậy, cô vẫn muốn điều tra anh ta.

– Hinata! Đã bắt cậu đợi lâu!

– Không sao đâu, giờ chúng ta đi đâu đây?

– Hướng này.

Itachi nói và đi trước dẫn đường, hai cô gái theo sau.

– Chào Ita-kun, cậu đi đâu sớm thế?

– Cháu đi làm!

– À, nghe nói cậu làm ở nhà hàng à?

– Dạ.

– Thật tốt, khi có cậu ở đây Ita-kun!

–

– Đây, cho cậu, cầm lấy.

Bà cụ dúi vào tay anh một quả táo, đôi mắt nhăn nheo nhìn anh cười âm áp. Anh sẽ luôn nhận được sự chào đón nồng nhiệt như thế mỗi khi có người nhận ra anh. Ban đầu còn có thể không quen, nhiều ngày trôi qua, anh đã dần quen việc thỉnh thoảng có người nhận ra anh trên phố, chào hỏi anh vài câu hoặc tặng anh vài món đồ nhỏ.

– Ita-san rất được mọi người yêu mến nhỉ?

– Ừ, có lần anh ấy cứu vài người ra khỏi tay bọn bắt cóc ấy mà!

– Bắt cóc hả?

– Ừ, nhìn anh ấy vậy thôi chứ anh ấy giỏi võ lắm á!

Hinata hỏi Ann khi nhìn thấy những nụ cười mà mọi người dành cho anh trên phố. Có lẽ cô đã quá đa nghi. Cô cũng đã dùng Byakugan kiểm tra anh khi anh đang bận rộn đối phó với mấy đứa trẻ cứ xoắn lấy anh đòi anh dạy chúng võ thuật. Hinata thấy con người anh ta cũng không đến nỗi lạnh lùng lắm. Cụ thể là anh không bao giờ la mắng hay bài xích tụi nhỏ, anh thậm chí còn cười cười với chúng. Đoạn đường đến chỗ Ann và Rui làm việc coi bộ khá gian nan, khi anh bị bao vây bởi một đoàn fan hâm mộ.

– Vậy nên anh ấy không thích ra ngoài!

Ann quay qua nói nhỏ với Hinata! Cô thật thích cái khung cảnh trước mắt, nhưng mà có người đang vì nó mà mệt lử! Bình thường thì kiêu lời với cô, giờ thì bị bọn nhỏ nó hành nhé. Ann nhận ra một điểm yếu của anh, đó là

anh vô phương đối phó trẻ con!

Itachi không quay người lại phía sau, nhưng anh nhận được một luồng Chakra tỏa ra. Vẫn tiếp tục vờ như không biết chuyện gì, anh trò chuyện với tụi nhỏ và ngầm thực hiện ảo thuật, bóp méo không gian làm hạn chế tầm nhìn của Byakugan. Cô gái tên Hinata đó, cô ta không tin tưởng anh. Quả đúng như Ann dự đoán, cô ta sẽ dùng Byakugan kiểm tra anh.

Thật may, có vẻ trình độ Byakugan của cô ta chưa đạt tới trình độ thượng thừa. Và lại, cô ta là một Hyunga nhút nhát nhất mà anh từng biết.

– Tới rồi.

Ann reo lên khi ba người cách một gian nhà hàng không lớn lắm khoảng 10 bước chân.

– Irashu Rui làm quản lý ở đây à?

– Đúng vậy, Rui-kun rất giỏi, rất hài hước, và tốt bụng nữa.

– Rui –kun! Gọi người khác thì thân mật thế đấy à! hừ!

Itachi thầm oán trách, mặc dù không biết lý do vì sao anh lại vậy, nhưng anh thật sự không thích cô gọi người khác thân mật như thế, nhất là cái tên Rui đẹp mã đó.

– Vào thôi.

Anh dừng dung nói, và bước vào trước cái nhìn đầy kì quặc của Ann.

– Anh ta lại làm sao nữa vậy.

– Hai người tới rồi à!

Một giọng nam cất lên, Rui xuất hiện.

– Rui –kun!

– Chào em Ann! Đây là..

– Đây là Hinata, cậu ấy có thư của Hokage gửi cho anh về vấn đề của ngài Irashu Konda!

– Làm sao em...

– Chuyện dài lắm, chúng ta từ từ nói!

– Vào văn phòng của tôi đi!

Ann hoàn toàn lơ mắt Itachi, cùng Hinata vào văn phòng của Rui.

– Cái đêch gì thế này!

Itachi văng tục. Cô hoàn toàn quên luôn sự có mặt của anh! Rốt cuộc chuyện quái gì xảy ra khi cô đến làng Lá!

– Ita-kun, anh cứ làm việc của mình, cậu Ayashi sẽ bàn giao công việc cho anh, xin lỗi, lát tôi sẽ giới thiệu anh với mọi người sau.

Rui thò đầu ra khỏi cửa văn phòng, quăng cho anh một câu như thế trước khi đóng cánh cửa lại một cách thô bạo. Anh ta kiểm chế giỏi đấy, nhưng anh

biết anh ta đang rất phần nộ. Vậy cái cô Bạch nhãn ấy đã mang thứ quái quỷ gì đến cho anh ta! Anh thật sự muốn dùng ảo thuật với cô gái ấy, moi một ít thông tin. Chết tiệt, anh có Sharingan và phải nhẫn nhịn một Byakugan. Vì sao ư? Vì cái cô gái ngu ngốc nào đó sẽ nổi điên nếu anh cố tình làm như vậy!

Cuối cùng thì anh vẫn phải ngồi ngoài, gặm nhấm cục tức và chẳng phải biết phải làm gì cho hết buổi sáng!

Chương 13: Ita-Kun Bị Bơ

– Đó là những gì đã xảy ra Rui-san. Bây giờ, tôi phải bảo vệ anh trong khi Hokage Sama tìm cách giải quyết chuyện di chúc của ông Konda. Chúng ta phải cẩn thận, tôi tin rằng Kunda sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Nhất là khi hẳn ta biết được chuyện Ann đã ở đây với anh. Và có lẽ chuyện này đã tới tai ông ta rồi cũng nên.

Hinata trình bày một lượt những thông tin cần thiết cho Rui. Cô nhút nhát trong chuyện tình cảm, nhưng trong công việc, cô rất chuyên nghiệp và nói năng rất phong cách.

– Tôi đã biết chuyện này nhất định sẽ đến. Bác Konda cũng biết chuyện đó, chính vì vậy khi Rangi bị phát hiện đã chết. Bác đã cố không làm lớn chuyện để không làm Kunda nghi ngờ. Thật ra, di chúc của Bác còn một bản nữa, đã được sửa chữa và giấu đi rất kỹ. bác ấy chỉ không ngờ rằng, Kunda ra tay quá nhanh, bác đã không kịp lấy ra bản chúc thư đã được sửa đổi. Trong những năm gần đây, bác ấy bắt đầu liên lạc với tôi và giao cho tôi quản lý khá nhiều chuyện của gia tộc. Bác ấy dự tính khi tới nhiệm kỳ tiếp theo, sẽ giao toàn bộ quyền hành cho tôi. Nhưng tiếc là cho dù đã rất cẩn thận, Bác ấy vẫn không đề phòng nổi em trai của mình.

Rui nói một hơi không ngừng nghỉ. Hai cô gái im lặng lắng nghe. Đó là chuyện gia tộc của họ. Không phải chỉ một vài câu nói là có thể giải bày tường tận.

Hinata chỉ có nhiệm vụ bảo vệ cho họ an toàn, còn Rui, có dành lại được quyền thừa kế hay không, còn trông chờ vào bản thân anh và dĩ nhiên là còn trông chờ vào sự trợ giúp của Tsunade Sama. Nhưng còn Ann, bản thân cô thậm chí chẳng có xíu xiu liên quan gì đến mối thù của gia đình họ, vậy mà phải mắc kẹt ở đây, trong một câu chuyện cô không biết trước được hồi kết.

– Rồi tóm lại là tôi tự nhiên bị lôi vô cái chuyện này.

Ann ngán ngẩm than thở.

– Xin lỗi Ann, anh không biết em lại giống chị họ anh đến thế.

– Anh chưa bao giờ gặp cô ấy?

– Từ nhỏ, anh đã bị đưa đi khỏi gia đình, khi ba mẹ anh đều mất trong một vụ hỏa hoạn.

– Em rất tiếc..

– Không sao, chuyện qua rồi. Bây giờ, chúng ta phải tìm được bản di chúc của bác Konda, hoặc là...

– Thế nào?

Hai cô gái đồng thanh.

– Kunda có một tổ chức bí mật, họ thu tóm những vụ làm ăn của thương đoàn mà không báo với người đứng đầu. Theo luật của gia đình tôi, nhưng thế là sai. Đó được coi như một hành động phản bội và sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc mà không có bất cứ một tài sản nào.

– Chẳng lẽ bác Konda không biết việc này hay sao?

Hinata thắc mắc. Rui đưa mắt nhìn ra phía xa xăm ngoài cửa sổ. Giọng anh nặng nề một cách khó tả.

– Biết, nhưng bác ấy không nỡ, Bác ấy muốn Kunda thay đổi, bác ấy cho ông ta rất nhiều cơ hội, kể cả cơ hội để....giết bác ấy.

– Ý cậu là sao?

Hinata phát hiện trong chuyện này còn điều gì đó ảm khuất.

– Rangi, thật ra không phải con gái ruột của Konda. Cô ấy là con gái của Kunda và vợ của Konda.

– Cái quái gì?

– Bà Yashami từng là người yêu của ông Kunda trước khi trở thành vợ của Konda. Bà đã có thai. Tuy vậy, bác ấy vẫn vờ như không biết và nuôi dưỡng Rangi như con gái ruột. Thật ra, bác ấy định, đến khi ông nội tôi qua đời, sẽ để cho mọi chuyện sáng tỏ, bác ấy chưa bao giờ có ý định tranh giành với Kunda. Bác ấy rất yêu thương ông ta. Nhưng khi ông nội vừa mất, bác ấy cũng không thể thoát khỏi bàn tay Kunda.

Im lặng, không ai nói một lời nào. Hinata không biết bình phẩm chuyện này như thế nào. Gia tộc cô cũng không bình lặng như vẻ bề ngoài. Chẳng qua họ biết cách để che đậy, và cha cô vẫn còn giữ được mọi chuyện trong tầm kiểm soát.

– Anh có biết, di chúc được để ở đâu hay không?

– Ở chỗ tôi.

– Cái gì?

Ann và Hinata hét lên cùng lúc. Chưa kịp bình tĩnh sau tuyên bố gây sốc của Rui. Họ lại bị dọa sợ bởi cánh cửa bật ra và người nào đó xuất hiện.

– Có chuyện gì?

Itachi không thể chờ đợi trong tình trạng như thế này được nữa. Anh đứng dậy. Chợt nghe tiếng cô hét lên trong văn phòng. Không một phút chần chừ, anh đập bay cánh cửa và nhảy vào gần bên cô. Anh gần như là hốt hoảng nhìn cô. Anh chẳng thể giữ vẻ thờ ơ của mình trước cô.

– Có chuyện gì?

Anh cao giọng lặp lại.

– Ita-san!

Hinata lên tiếng chào.

– Này, anh vào đây làm cái gì vậy hả? Tự nhiên đập cửa xông vào! Hết cả hồn!

– Cô còn trách tôi!

– Làm sao?

– Tôi nghe tiếng cô hét.

– Anh nghe hả? Lỗi tại anh tốt dữ!

–

– Rồi, rồi, anh đã thấy tôi không sao rồi đó, giờ ra ngoài được chưa!

– Cô...

– Tôi sao?

–

Anh không thèm trả lời cô, anh quay sang Hinata, và Rui.

– Tôi cho hai người một tiếng đồng hồ nữa để giải quyết chuyện này.

– Ý anh là...

– Tôi sau một giờ nữa tan làm, và tôi, sẽ mang cô gái này đi!

–

Itachi lạnh lùng nhìn Ann một cái trước khi ra khỏi phòng. Tiếng anh đóng cửa làm cả ba người không khỏi giật mình.

– Ann, tính khí anh ta...

– Không sao đâu Rui-kun, anh ấy vậy chứ tốt lắm!

– Chúng ta nên quay lại chủ đề chính thôi. Anh nói đi chúc ở chỗ anh?

Hinata lên tiếng, kéo cuộc trò chuyện về chủ đề chính.

– Đúng vậy.

– Vì sao anh không mang nó đến chỗ gia đình anh.

– Anh sẽ bị giết ngay khi anh xuất hiện Ann ạ. Trong gia đình còn chứa nhiều thế lực, anh không biết ai địch ai thù. Anh định sẽ đến cầu viện ngài Đệ ngũ, bác ấy đã dặn anh, nếu có chuyện gì nhất định phải đem bản di chúc tới cho Tsunade Sama. Nhưng trong làng mấy ngày nay xuất hiện nhiều gia nhân của dòng họ Irashu, anh tưởng họ đến tìm mình, hóa ra lại là vì em.

– Em đến Làng Lá mới bị phục kích. Chắc có lẽ họ tưởng em đã giữ bản di chúc đó.

– Vậy thì mọi việc dễ dàng hơn rồi.

Hinata thở phào.

– Chuyện cần làm bây giờ là phải bảo vệ an toàn cho hai người. Chuyện này, nếu như hai người ở cùng một chỗ, sẽ dễ dàng cho tôi hơn.

– Vậy Ann, em có thể cùng Hinata chuyển đến ở chung với anh. Dù sao

nhà anh vẫn còn phòng trống.

– Vậy tốt lắm Rui-kun, nhưng mà, anh ráng nhìn Ita chút nha.

– Được rồi, em không cần lo chuyện đó đâu.

– Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì hả Hinata.

– Tớ sẽ gửi thư cho Tsunade Sama để xin chỉ thị, trong thời gian này, chúng ta tốt nhất đừng nên tách nhau ra, tớ đoán, chúng ta sẽ có khách tới thăm bất cứ lúc nào.

– Tớ hiểu rồi, nếu có chuyện gì xảy ra, hãy bảo vệ Rui-kun nhé Hinata, tớ có thể cầm cự được, Ita-kun sẽ lo cho tớ.

– Ann, đối phó với Ninja không phải chỉ dựa vào võ thuật là có thể thắng đâu!

– Tớ biết, nhưng Ita-kun anh ấy lợi hại lắm. Đừng lo, với lại, không phải Lee cũng chỉ có thể dùng thể thuật thôi sao.

– Cậu ấy đã đạt đến trình độ thượng thừa của thể thuật, và, chúng tớ luôn hành động theo đội.

– Tớ biết. Chúng ta cũng là một đội mà! Một đội 4 người, không phải sao!

– Anh thích câu đó.

Rui gãi tay tán thưởng câu nói của Ann.

– Chúng ta cũng là một đội, cho dù anh chẳng muốn chung đội với cái tên Ita đó.

– Vậy được rồi, cứ quyết định như vậy đi.

– Tối nay hai người đến luôn nhé! Anh sẽ chuẩn bị bữa tối.

– Thật tốt, cảm ơn anh!

– Hinata, không cần khách khí, tôi còn phải trong chờ nhiều vào....

– Hết giờ.

Lẳng lẳng vào văn phòng hồi nào, không ai hay biết, Itachi đột ngột lên tiếng làm ba người đương trường lâm vào trạng thái cứng đờ vì bất ngờ.

– Tôi đã nói cho anh 1 tiếng. Còn bây giờ.

Anh quay sang nhìn cô với một ánh mắt không mấy thiện cảm.

– Chúng ta cần nói chuyện.

Ann ú ớ cái gì đó, nhưng chẳng ai nghe rõ, cô đã bị người con trai kia lôi xềnh xệch ra khỏi phòng.

Itachi một đường đem cô về nhà, bỏ ngoài tai lời kháng nghị của cô.

Chương 14: Đến Nhà Rui-Kun

– Anh làm sao vậy?

– Cô giấu tôi chuyện gì?

–

– Tại sao không trả lời? Đã xảy ra chuyện gì khi cô tới Làng Lá?

– Nếu anh định hỏi về Sasuke thì....không biết!

– Tôi không hỏi cô chuyện của Sasuke, tôi hỏi, cô đã gặp chuyện gì khi tới Làng Lá?

– Không gì hết!

Ann xoay người quay lưng bỏ đi, Itachi nắm cánh cô kéo mạnh trở lại làm cô suýt chút nữa thì bay thẳng vào lòng anh.

– Cô định phốt lờ tôi như thế tới bao giờ?

– Tôi không phốt lờ anh, chỉ là tôi có việc cần giải quyết riêng với Rui-kun thôi.

– Cô đã nói sẽ cho tôi biết vào ngày mai, cô không muốn làm hỏng bữa tối.

– Anh còn can đảm nhắc đến bữa tối! Sau bao nhiêu đó chuyện xảy ra! Anh lại đuổi tôi về nhà! Anh

– Xin lỗi!

– Xin lỗi là xong sao! Nếu như tôi thật sự về nhà! Cả đời này, tôi không thể nào gặp lại anh nữa!

Ann vùng mình khỏi vòng tay anh, đứng đối mặt và gần như hét lên với anh.

–

Ann thật chẳng muốn đề cập đến việc đó với anh, nhưng không hiểu sao anh cứ cố tình khơi nó dậy! Được rồi, nếu muốn cô đi! Cô sẽ đi! Cho anh vừa lòng!

– Anh muốn tôi đi như vậy, tôi sẽ đi!

– Cô đi đâu?

– Đến ở với Rui-kun.

– Cô nhắc lại xem!

– Anh cứ đi tìm em trai anh đi. Anh đã khỏe hẳn rồi. không cần ở đây nhẫn nại chịu đựng tôi. Tôi có thể tự xoay sở được.

– Bằng cách về ở chung một nhà với tên quản lý đó sao?

– Anh ấy gọi là Rui.

– Tôi cũng có tên, và cô đã bao giờ gọi tên tôi hay chưa?

Itachi bỏ lại một câu rồi đi vào phòng ngủ. Thật là làm anh tức chết. Lại

còn dám bảo anh đi tìm Sasuke để cô vào ở chung nhà với cái tên gì gì đó! Đáng lẽ cô nên biết, anh luôn cố gắng dập đi ý nghĩ đi tìm Sasuke để ở bên cạnh cô chứ? Anh muốn đi tìm Sasuke, để xem nó như thế nào rồi, nhưng anh còn bận tâm về cô. Anh muốn cô an toàn về tới nhà. Sau việc cô mất tích lần trước, nó càng làm anh thấy lo lắng nhiều hơn. Vậy mà cô...Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khi cô tới Làng Lá? Anh nhất định làm cho ra ngô ra khoai chuyện này. Cho dù có phải sử dụng ảo thuật lên cô.

Ann lại không phản ứng kịp trước thái độ của anh. Ai nói đây là một Itachi điềm tĩnh và lạnh lùng. Anh cũng có lúc bốc đồng chứ bộ.

– Mình không muốn anh ấy lo. Khoảng vài ngày nữa anh ấy nên lên đường đi là vừa. Cuộc chiến bắt đầu rồi.

– Ann! Chuyện gì đã xảy ra khi cô tới làng Lá? Vì sao một Byakugan lại theo cô về đây?

– Anh làm tôi hết hồn!

Không biết anh đứng sau lưng mình tự bao giờ, Ann giật mình, xém chút nữa đánh rơi cái cốc cầm trên tay.

– Tôi bị ám sát...

– CÔ NÓI CÁI GÌ HẢ?

Anh gần như là quát lên với cô.

– Từ từ nào, chuyện vốn là như vậy nè.

Anh yên lặng lắng nghe cô nói. Tuy rằng vẫn còn chưa hoàn hồn sau câu nói của cô.

– Nếu Neji-kun không tới kịp lúc, chắc là tôi đi đời rồi.

– Tôi chưa bao giờ có hảo cảm với nhà Hyunga! Nhưng cảm ơn cậu Neji.

– Vậy nên tôi phải làm việc này, và cố gắng cứu lại cậu ấy.

– Cứu cậu ấy? Tại sao cô...

– Ann! Tớ đến giúp cậu dọn nhà.

Tiếng Hinata vọng vào từ ngoài cửa.

– Tớ ra ngay đây.

Ann nói với ra, sau đó, quay lại đối diện Itachi. Cô thật sự nhìn anh một cách quả quyết nhất có thể.

– Đừng phản đối chuyện gì cả, chúng ta sẽ tới nhà Rui-kun. Chỉ cần anh nhẫn nhịn vài ngày thôi. Làm ơn!

– Được rồi.

Ann chạy ra mở cửa cho Hinata và cùng cô ấy dọn dẹp một vài thứ của cô. Nhà cô cũng chẳng có gì nhiều cần phải vận chuyển.

Họ đến nhà Rui lúc sáu giờ tối, và anh chạy ra mở cửa với một chiếc tạp

dề treo lủng lẳng trên người.

– Chào! Mọi người vào đi!

– Wow! Anh nấu ăn à Rui-kun?

– Lại Rui-kun!

Ann phớt lờ sự bức tức của ai đó, tiếp tục hý hửng lôi Hinata vào nhà và không ngớt khen ngợi Rui-kun về khiếu thẩm mỹ của anh.

– Anh bày trí nhà cửa đẹp lắm Rui-kun! Rất có phong cách!

– Thế nào? Phong cách thế nào?

Rui nháy mắt hỏi lại. Ann cười xòa.

– Phóng khoáng, có một chút gì đó nổi loạn và...

– Và sao?

Ann mân mê một cánh hoa sen màu hồng nhạt được đặt trên bàn trà ở phòng khách.

– Tao nhã, thuần khiết, đầy tình yêu.

–Ồ, anh không nghĩ anh là người như vậy!

Rui liếc nhìn vẻ mặt say mê của cô khi đưa tay chạm vào cánh sen mềm mại. Anh bổ sung.

– Thật ra anh cảm nó trong này, vì anh biết em rất thích hoa sen. Anh cũng chẳng tốt đến thế!

– Anh là người ấm áp và nhân hậu Rui-kun à!

Rui cười ngượng trước lời nhận xét của Ann, và ai kia, sau khi nghe xong những lời này của cô, tâm trạng càng thêm khó chịu.

– Đủ rồi, hai người thôi đừng có tình tứ trước mặt chúng tôi nữa. Tôi cần biết các người đã lên kế hoạch gì cho chuyện này?

Itachi bức dọc lên tiếng. Rui và Hinata quay sang nhìn Ann với ánh mắt khó hiểu.

–Ồ thì, tớ chưa có thời gian nói hết với anh ấy!

– Không phải cô không có thời gian, mà bởi vì cô không nghĩ sẽ nói cho tôi biết.

– Tôi nghĩ chúng ta có thể bàn việc này sau bữa ăn tối. Đi thôi, Anh có làm món chả giò mà em thích đấy Ann!

Rui lên tiếng, và ngay tắp lự Ann nhảy cẫng lên vui vẻ.

– Ôi lâu lắm rồi em chưa ăn món đó! Cảm ơn anh Rui-kun!

Và gương mặt ai kia đã dần chuyển sang màu xám.

– Cô chỉ cần bảo vệ tốt cho anh ta, tôi sẽ chăm sóc cho Ann.

Itachi lên tiếng, ngay khi anh nghe được kế hoạch bảo vệ từ cô gái Bạch nhãn. Quả thật, anh chẳng hiểu vì sao mình còn quần quanh ở chỗ này, mà

không phải lên đường tìm kiếm tin tức về đứa em trai của mình. Tổ chức Akatsuki và kế hoạch bắt các Vĩ thú của bọn họ. Anh vẫn còn nhiều chuyện vướng bận. Nhưng tại sao anh vẫn còn ở chỗ này?

– Anh phải cẩn thận, chúng ta rất có thể sẽ phải đối đầu với nhần giả ở cấp bậc cao.

– Tôi sẽ chú ý. Còn giờ, phòng của chúng tôi ở đâu?

– Hinata và Ann sẽ ở một phòng ở chính giữa, kế đó là phòng của tôi, anh sẽ ở phòng đầu tiên sau hành lang.

– Tôi sẽ ở cùng phòng với Ann, Hinata, cô ở phòng của tôi.

Nói rồi, anh kéo Ann rời khỏi bàn trà.

– Này Ita-san, như vậy hình như hơi bất tiện.

Rui đưa tay cản Itachi lại, Itachi nhìn anh một cách thiếu kiên nhẫn.

– Ann không thấy bất tiện, thì sao anh lại phải lên tiếng?

– Tôi...

– Ai nói tôi không cảm thấy...

Itachi quay sang nhìn Ann một cái, và ngay lập tức, cô ngậm miệng.

– Anh ta làm mình thấy nguy hiểm quá!

– Tốt! Vậy, chúng tôi về phòng trước! Xin phép.

Anh cầm tay Ann về phòng trước sự ngỡ ngàng của Rui. Quay sang Hinata với hy vọng nhận được một câu trả lời nào đó trong tình huống này. Nhưng thật thất vọng, cái anh nhận được chỉ là một cái cúi chào và một câu chúc ngủ ngon.

– Tên đó là gì của cô ấy?

Ann yên lặng theo Itachi vào phòng, anh đưa tay bật công tắc đèn, bỏ túi hành lý của cô và anh lên giường, sau đó đẩy cô vào nhà tắm.

– Tắm đi, rồi ngủ.

– Anh phải đưa tôi quần áo chứ!

–

Một vết hồng xuất hiện trên má anh, Anh bối rối, chết tiệt, anh quên mất!

– Cô tự lấy đi!

Anh quảng túi đồ cho Ann rồi khép cửa lại.

– Lúc anh xấu hổ, rất đáng yêu!

Itachi không thể ngờ mình ấu đoạn đến vậy, cứ nhìn cái cách cô rúc rích cười suốt, anh chẳng thể chịu đựng nổi.

– Ann, cô cười cái gì hoài vậy hả?

– Anh cũng có lúc xấu hổ!

– Tôi không phải thần thánh!

– Hehehehe...

– Cô có thể nào ngậm miệng lại được không hả?

– Được rồi, tôi không cười nữa!

Ann trèo lên giường, lăn đến bên chỗ quen thuộc của mình. Bây giờ thì cô thậm chí không thèm giả bộ ngủ nữa.

– Tôi thật sự không muốn như thế này đâu?

– Chuyện gì?

Ann vùi đầu vào ngực anh, khẽ khàng lẩm bẩm. Anh đưa tay mân mê những sợi tóc của cô, mềm mại, lạnh lạnh. Cảm giác vẫn như vậy, trượt vào kẽ tay của anh, những sợi tóc óng ả, lạnh và mềm mại.

– Tôi quen với chuyện này rồi, tôi sẽ không ngủ được khi không có anh mất!

– Tôi cũng vậy.

Đêm đầu tiên của anh ở một căn nhà xa lạ, một căn phòng xa lạ, những con người xa lạ, nhưng bên cạnh cô, tất cả lại trở nên quen thuộc đến không ngờ. Anh cũng đã quen hơi ấm của cô, quen mùi hoa nhài thoang thoảng tỏa ra từ cô, quen với sự hiện diện của cô.

Chương 15: Thư Của Tsunade Sama

“Ann,

Có vẻ cô đã nói đúng về Itachi, mặc dù sự việc đó hầu như không có chứng cứ. Nhưng ta đã điều tra được từ chỗ hai trưởng lão của làng. Dù có hơi tốn công một chút xíu.

Ta không thể hứa với cô là sẽ đem chuyện này phơi bày ra trước mọi người. Có những chuyện không mấy hay ho của nhà Uchiha đã xảy ra. Cô cũng biết, chuyện Sasuke đã trở thành thành viên của Akatsuki. Tiếng tăm của nhà Uchiha gần như đã trở nên tồi tệ và gắn liền với việc phản bội. Sasuke vừa đụng độ với ngài Killer Bee vào tuần trước. Ta cũng vừa nhận được tin tên Naruto đã phát hiện ra việc chúng ta lừa nó, để tách nó ra khỏi cuộc chiến, nó đang xông ra chiến trường cùng với ngài Bee.

Hiện tại, ta đang phải đối mặt với cuộc chiến và ta không thể lo đến chuyện của Itachi vào lúc này. Nhưng ta cam đoan, khi cuộc chiến này kết thúc, ta sẽ tìm cách để trả cậu ấy về đúng vị trí của mình, một Uchiha Itachi của Làng Lá.

Còn về việc của Irashu Kunda, Shikamaru và Ino đã giải quyết xong. Những vụ làm ăn không đúng với luật lệ gia tộc đã được phơi bày. Ta đã gửi cho Hinata một bản thông báo chi tiết. Cô có thể cùng xem với nó.

Vấn đề là Kunda không có ý định từ bỏ việc giết cô và Rui. Ta tin họ sẽ sớm tới tìm các người, vì thế hãy cẩn thận một chút.

Ta rất tiếc chuyện của cô và Itachi, ta hy vọng cô hiểu, để có thể bảo vệ hòa bình, đôi khi sẽ phải trả những cái giá rất đắt. Ta biết thật không dễ chịu gì khi chấp nhận sự thật rằng người mình yêu thương đã chết. Nhưng cô hãy cố gắng vượt qua nó. Hãy sống cuộc sống hòa bình mà cậu ấy đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy. Cậu ấy bảo vệ Làng Lá cũng như bảo vệ Hỏa Quốc và toàn bộ chúng ta. Và cậu ấy đã chết như một anh hùng.

Những lời này tuy có hơi muộn màng, nhưng ta tin, thứ cậu ấy cần, không phải là sự tưởng nhớ hay sự vinh danh dành cho một anh hùng. Vì thế. Ta sẽ tiếp tục hoàn thành những gì cậu ấy còn bỏ dở.

Ta cam đoan với danh dự của một Hokage, ta không bao giờ để sự hy sinh của cậu ấy trở thành vô ích, ta sẽ bảo vệ ngôi làng.

Ann, người hãy cố gắng lo cho bản thân.

Hokage đệ ngữ”

Gấp lại lá thư của Tsunade Sama, Ann buông một tiếng thở dài. Bây giờ, cho anh biết về chuyện của Sasuke được rồi.

– Ann!

–

Ann giật mình nhét lá thư vào túi áo.

– Anh làm tôi giật mình. Sao anh thích bất thành linh xuất hiện vậy chứ?

– Cô đang giấu cái gì đó?

– Không gì cả?

– Thật là không có?

Itachi tiến tới một bước, Ann lùi ra sau một bước. Anh không thích điều đó, nó cứ như là cô đang trốn tránh anh! Đưa tay ôm lấy ngang người cô kéo vào lòng, cúi đầu nhìn gương mặt ửng hồng vì xấu hổ của cô, anh thỏa mãn cười.

– Cuối cùng, thì cô đang giấu cái gì vậy?

– Anh....tránh ra coi!

Ann ngược mắt nhìn gương mặt anh tuấn của anh đang kề sát bên mình, bối rối, ngượng ngùng.

– Tôi đã nói là không có gì mà!

– Cô cứ thích dấu diếm tôi như vậy sao?

– Không phải!

– Không phải chứ thế nào mới là phải?

– Là chưa tới lúc nói cho anh biết!

Ann lí nhí.

– Tôi đã thôi không còn tò mò việc đó nữa.

– Việc gì?

– Cô.

– Tôi làm sao?

– Từ đâu đến, có phải là ninja hay không, vì sao cứu tôi, và rất nhiều cái vì sao khác mà cô không bao giờ cho tôi câu giải thích bởi vì.

– Anh không quan tâm tới nữa, đồng nghĩa với việc anh không bận tâm tôi...

– Phải...tôi không bận tâm nữa, tôi tình nguyện chuyện gì cũng không biết, để có thể giữ cô bên mình. Nếu tôi hỏi, cô sẽ đồng ý đi cùng tôi chứ?

– Tôi biết rồi.

Ann xụ mặt.

– Anh ấy chẳng còn quan tâm tới mình nữa, chỉ là mình tự tưởng tượng anh ấy có tình cảm với mình thôi ư?

– Anh hỏi tôi đang giấu cái gì phải không?

–

Itachi ngạc nhiên trước sự thay đổi của cô, tuy vậy vẫn gật đầu xác nhận.

Ann nhón chân, thủ thủ vào tai anh ba chữ rồi đẩy anh ra và chạy vội ra khỏi phòng. Cùng với tiếng cười ranh mãnh.

Itachi vẫn còn đứng đờ người ra một cách ngớ ngẩn.

Cô ấy nói...

Cô ấy nói...

Cô ấy nói..

Cô ấy nói..băng vệ sinh!

Tại sao cô ấy lại nói với anh cái đó! Chết thật! Đó không phải là do anh yêu cầu hay sao? Và giờ thì anh đang tự trách bản thân vì cái tội tò mò.

Đưa tay bừa quá mái tóc đen dài,Itachi cố điều chỉnh nét mặt trở lại nghiêm túc trước khi ra ngoài hội họp với ba người còn lại. Anh không biết, mình phải đối mặt với cô như thế nào. Cũng như lần trước anh hôn cô. Có lẽ cô sẽ lại phớt lờ anh thôi.

Itachi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại và nhìn thấy một lá thư rơi trên mặt sàn gỗ, ngay trước mắt anh. Lá thư bị vò một cách vội vã.

Chương 16: Hinata ! Xin Hãy Tin Tó

– Cô ấy thế nào rồi.

Rui đứng bên cạnh giường, lo lắng hỏi Hinata.

– Không sao, cậu ấy chỉ mệt do mất máu hơi nhiều thôi. Thể trạng cậu ấy không tốt lắm. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

– May quá!

Itachi ngồi trên bàn, ánh mắt mông lung nhìn sang gương mặt Ann đang tái nhợt và mệt mỏi. Anh có thể tránh đi thanh kunai đó, nhưng anh đã không làm vậy. Từ khi sinh ra tới giờ, đó là giây phút anh mất kiểm soát nhất, khi thấy cô bên cạnh một chàng trai khác, bước qua anh như chưa từng quen biết.

– Này, anh cùng Rui –kun ra ngoài một chút được không, tôi có việc cần nói với Hinata.

Cô còn định giấu diếm tôi chuyện gì! Chết tiệt! Nếu cô không tự nguyện nói, thì đừng trách tôi!

– Ita-san, bình tĩnh một chút!

– Cậu tránh ra, tôi không phải đang nói chuyện với cậu.

Itachi gạt phăng Rui ra một bên và dậm bước tới gần Ann.

– Cô ấy cần nghỉ ngơi, cô ấy vừa vì anh mà bị thương anh không thấy sao hả?

– Nếu không vì cái gia tộc quỷ quái của anh thì cô ấy có bị kéo vào chuyện này hay không?

– Anh...

– Tôi nói sai sao?

– Đó không phải điều tôi muốn.

– Đúng, có thể anh chẳng muốn, nhưng nó đã xảy ra rồi! vậy nên, buông tay tôi ra trước khi tôi nổi nóng!

Rui buông cánh tay Itachi ra, anh ta nói đúng. Cô bị kéo vào cuộc chiến của gia đình anh, và việc cô bị thương, anh cũng có một phần trách nhiệm. Anh quá yếu đuối, anh không bảo vệ được cô. Anh chỉ biết núp sau bóng của một cô gái và cả của tên Ita đó. Dù muốn hay không, anh cũng phải thừa nhận một điều, rằng anh quá kém cỏi, so với tên Uchi Ita ấy.

– Hai người đừng có cãi nhau nữa. Tôi có việc với Hinata thôi. Việc của con gái! Anh làm sao mà nghe được!

– Cô...

Ann phì cười trước thái độ của anh, vừa mới nổi nóng bùng bùng đó, rồi lại ngập ngừng ập ứng như thế.

Itachi và Rui ra khỏi phòng với một tâm thế hết sức bức bối. Một người

bực bội vì những bí mật bị bí kín, một người bực bội chỉ vì có sự hiện diện của người kia.

– Hinata...

– Cậu có chuyện gì cần nói với tớ hả?

– Ừ, nhưng cậu ...

– Cậu cứ nói đi!

– Neji, cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm, trong trận chiến lần này, cậu ấy sẽ chết, bởi những chiếc chôi cắt.

–

– Tớ biết chuyện này rất khó tin, nhưng cậu, xin hãy tin tớ!

– Làm sao cậu biết trước điều đó.

– Tớ có thể thấy tương lai hoặc là quá khứ, mặc dù rất ít khi tớ làm được việc đó, nhưng tớ thật sự đã thấy. Neji cậu ấy, vì che chắn cho cậu và Naruto mà hy sinh. Hinata, không gì có thể nói trước khi chiến tranh xảy ra. Vậy nên cậu, làm ơn hãy tin mình!

Ann nói dối, nói cô có thể thấy được tương lai hoặc quá khứ, còn có vẻ dễ tin hơn so với việc cô tới từ một thế giới khác.

– Chuyện này tớ...

– Cậu, khi thầy Iruka hỏi: “ai là người mà các em muốn ở bên cạnh nhất nếu như ngày tận thế xảy đến?” Câu trả lời của cậu là Uzumaki Naruto đúng không? (cảnh này có trong Naruto the Movie: the Last)

– Làm sao cậu...?

– Tớ nói rồi tớ có thể thấy!

Hinata gần như là hoảng hốt nhìn Ann, chuyện đó, cô chưa từng nói với bất kỳ ai, vậy mà cô gái này lại biết!

– Nghe tớ này Hinata! Cậu phải cứu Neji! Phải cứu cậu ấy.

– Tớ phải làm gì?

– Cho cậu ấy uống thứ này, hãy nhanh chóng rút hết những chôi cắt ghim trong người cậu ấy, và cho cậu ấy uống thứ này. Sau đó giữ cậu ấy tránh xa khỏi cuộc chiến!

– Cái này là...

– Thần dược gia truyền của gia đình tớ, nó có thể chữa lành vết thương trí mạng, nó có thể cứu được cậu ấy.

Ann đưa cho Hinata một chiếc lọ thủy tinh nhỏ xíu với một ít nước màu đỏ.

– Hãy giữ nó cẩn thận cho đến lúc đó. Cậu nhất định phải nhớ lấy lời tớ!

– Tớ...sẽ nhớ...dù tớ không biết chuyện này rốt cuộc là sao, nhưng tớ tin

cậu, Ann.

– Cảm ơn cậu Hinata! Cậu rất mạnh mẽ, hãy tin vào chính bản thân mình, cậu sẽ có hạnh phúc, thật đấy, với người mà cậu luôn yêu!

– Cậu nhìn thấy gì về mình và...Na..

– Bí mật!

– Nói một chút không được sao?

– Mình sẽ chết sớm nếu tiếc lộ quá nhiều thiên cơ đó!

– Thôi được rồi...

Ann nở nụ cười và Hinata cười theo, Hinata phát hiện ở người con gái này một loại âm áp khó nói thành lời, ánh mắt và nụ cười của cô ấy, luôn mang theo một sự chân thành đặc biệt.

– Cậu ngủ một chút đi. Ngày mai sẽ đỡ hơn.

– Tớ không sao! Cậu phải về để gia nhập vào quân đoàn đúng không?

– Ừ, tớ sẽ về. Mọi việc ở đây coi như ổn thỏa rồi.

– Cậu đi đường cẩn thận nhé, mình không tiễn cậu được rồi!

– Cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, khi nào chiến tranh kết thúc, hãy đến Làng Lá tham quan một chuyến nữa nhé!

– Ừ, tớ nhất định tới! Cậu lên đường đi!

– Được rồi, chào cậu, nghỉ ngơi nhé!

Hinata ra khỏi phòng và hai gã con trai ngay lập tức xuất hiện.

– Ann, chúng ta cần nói chuyện.

– Cô ấy cần nghỉ ngơi, tốt hơn chúng ta nên ra ngoài.

– Anh là mới là người cần phải ra ngoài.

Itachi một cước đá bay Rui ra ngoài, đóng cửa lại.

– Này, anh tới đây, đỡ tôi dậy.

Ann gọi, giành quyền mở lời trước cho mình.

– Ngồi phía sau tôi này, cho tôi tựa một chút. Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Itachi cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, ngồi vào phía sau lưng cô.

– Nói đi, tất cả mọi chuyện.

Ann điều chỉnh thân thể, tìm cho mình một vị trí thoải mái nhất.

– Anh muốn biết chuyện gì trước.

–

– Sasuke đúng chứ?

– Không! Tôi biết chuyện của Sasuke rồi, nó đã gia nhập Akatsuki, tôi nhất định là thư cô đánh rơi. Vậy nên hãy nói cho tôi hết tất cả mọi việc.

Ann nhắm mắt, hơi ấm của anh vẫn truyền vào người cô, không nhìn thấy

anh, không biết biểu cảm trên gương mặt anh, điều đó ngược lại làm cho cô can đảm hơn một chút. Anh có thể chấp nhận chuyện này sao?

Chương 17: Bí Mật Của Ann Willy-Itachi Lên Đường

– Anh đi đi, chiến tranh bắt đầu rồi. Kabuto đã thi hành tạp giới chuyên sinh để tạo cho Akatsuki một đội quân bất tử. Chỉ có anh mới có thể hóa giải thuật chuyên sinh. Vì vậy, hãy đến giúp Liên minh nhẫn giã một tay.

– Việc cô cần nói là đuôi tôi đi đó hả?

–

– Thật ra cô là ai? Cô biết những gì về tôi.

– Anh là người không hề có thật trong thế giới của tôi, chúng tôi biết anh qua những nét vẽ của một người có tên là Kishi. Ông ấy sáng tạo ra anh.

– Cô nói cái gì vậy?

Itachi quả thật không hiểu cô đang nói những gì cuối cùng.

– Trong thế giới của tôi, anh là một nhân vật truyện tranh và phim hoạt hình. Rất nhiều người ở đó thích anh, quý mến anh bởi đức hy sinh và tình yêu bao la của anh giành cho em trai mình. Tôi cũng là một người như thế. Rồi tôi bị cuốn tới đây. Gặp anh trọng thương trong trận đấu với Sasuke. Tôi đã để Zetsu mang anh trở về căn cứ của Akatsuki, để bọn họ cấy đôi mắt của anh cho cậu ấy, rồi sau đó trộm anh đi ra.

– Vì sao cô lại để Sasuke cấy đôi mắt của tôi?

– Bởi anh muốn điều đó, không phải sao? Và như vậy, tôi sẽ không làm đảo lộn mọi việc.

Itachi suy nghĩ một chút, quả thật, đó chính là điều anh mong muốn. Nhưng vì sao cô có thể dễ dàng trộm anh từ tay của Akatsuki? Điều đó hầu như là không thể.

– Làm sao cô có thể làm được điều đó?

Ann tháo chiếc nhẫn trong tay mình ra, đưa nó cho anh.

– Nhờ có nó và sợi dây chuyền tôi luôn đeo bên người. Chiếc nhẫn có thể giúp tôi thực hiện nhẫn thuật mà không cần chakra và cũng có thể giúp tôi tàn hình, nhưng tôi không thể phát huy hết năng lực của nó vì tôi không biết cách kết ấn.

Itachi vâng về chiếc nhẫn nhỏ xíu bằng bạc và có một viên đá màu đỏ hình Oval đính ở phía trên trong bàn tay và rồi đeo nó ngược vào tay cho cô.

– Sau đó thế nào?

– Còn thế nào nữa, từ đó đến nay, tôi vẫn luôn ở cạnh anh.

– Vì sao cô có những thứ này? Và vì sao cô có thể cứu sống tôi?

– Tôi có một loại thuốc cứu mạng, chỉ khi anh gần chết, nó mới có thể phát huy tác dụng. Nó và chiếc nhẫn được kết hợp với nhau để mở ra cánh cổng không gian, nó giúp tôi về nhà.

Ann lại giơ lên mặt dây chuyền hình trụ, có một chất lỏng đặc sệt màu máu cho anh xem. Anh không nghĩ cái món đồ trang sức cô đeo trên người đó lại cứu mạng mình.

– Tôi có một người bà. Bà ở cạnh nhà tôi, bà ấy rất thương tôi. Vào năm tôi chuyển đi nơi khác sinh sống, Bà đã tặng chúng cho tôi như một vật kỷ niệm. Vì bà biết, tôi luôn tâm niệm muốn cứu một ai đó trong thế giới ảo tưởng này. Ba tháng sau khi tôi đi, bà ấy qua đời. Tôi không có cơ hội hỏi bà ấy về chúng nó. Tôi hoàn toàn không biết công dụng của chúng nó, cho đến khi bị hút đến đây. Lần đó, khi tôi quay về để thăm người thân, tôi đã ghé viếng mộ bà, ngay khi tôi vừa bước khỏi vạch sơn màu trắng trong vườn nhà bà, tôi liền bị hút đến đây. Khi ấy, một phần linh hồn bà đã hiện ra cho tôi biết làm thế nào để sử dụng chúng. Đó gần giống như việc anh phong ấn Chakra, để đến một lúc nào đó, chúng hiện lên như một ảo ảnh.

– Ý cô nói, đây chỉ là ảo mộng thôi à?

– Không phải, là thật, chỉ là cuộc sống của anh ở đây tồn tại song song với thế giới của chúng tôi, bằng một cách nào đó mà tôi không biết được. Ở chỗ của tôi, quyết định cuộc sống của anh là Kishi, nhưng ở đây, quyền quyết định thuộc về anh!

– Tôi hiểu rồi.

Itachi tám phần có thể hiểu cô đang nói vấn đề gì, cô đến từ một thế giới khác, nơi mà mọi người nhìn ngắm cuộc đời anh như một câu chuyện và bình phẩm về nó. Cũng như việc anh đọc một quyển sách, bình phẩm nhân vật trong đó. Anh chính là nhân vật trong quyển sách đó, cô là độc giả.

– Người cô muốn cứu là ai?

Dù đã biết trước đáp án, nhưng anh vẫn muốn nghe cô thừa nhận.

– Anh! Tôi không muốn anh chết, nên sức mạnh ẩn chứa trong những vật đó đã cuốn tôi đến đây. Tôi vốn chẳng chuẩn bị tâm lý cho việc này. Tôi không muốn anh đưa tôi về, bởi nếu tôi rời đi, rất có thể sẽ không quay lại đây được nữa.

– Vì sao? Không phải chúng nó có thể mở cánh cổng không gian hay sao?

– Tôi không biết, bà tôi đã nói với tôi như vậy. Bà chưa bao giờ thử, nên không dám chắc kết quả. Vẫn còn một sự bí ẩn nào đó mà chúng tôi chưa biết hết về chúng. Bà nói, khi tôi nói ra sự thật này, là lúc tôi hết duyên phận với thế giới ở đây. Có lẽ là lúc tôi phải trở về nhà.

–

– Tôi không phải cố ý giấu anh, chỉ là chờ đến lúc thích hợp mà thôi. Tôi biết sớm hay muộn gì tôi cũng phải rời đi.

– Vậy tại sao còn chần chừ cho tôi? Cô muốn chết ở đây luôn hả?
– Chỉ là phản xạ tự nhiên thôi.
– Phản xạ của cô làm tôi muốn rút ra ngoài, vì vậy nên làm ơn, tuyệt đối không được làm như vậy một lần nữa.

– Lần sau ư? Liệu còn có lần sau ư?

Cô im lặng, anh cũng yên lặng. Nói thật thì anh không thể chấp nhận sự thật này nhanh như vậy được, nhưng như vậy thì có sao? Chỉ cần cô tỉnh nguyện nói ra với anh tất cả, anh đã không còn gì vướng mắc trong lòng. Cô hiểu biết tất cả về anh thì đã sao, cô vẫn bên cạnh anh bất chấp cái quá khứ đầy máu của anh.

– Anh nên lên đường đi thì hơn. Cuộc chiến bắt đầu rồi. Vì mọi người đều nghĩ anh đã chết, nên...

– Tôi biết rồi, tôi sẽ giả trang.

– Vậy anh đi đi.

– Còn cô thì sao? Cô sẽ về nhà ư?

– Không, tôi phải nghỉ ngơi cho đến khi vết thương lành hẳn đã, tôi mà về với bộ dạng này thì không ổn chút nào đâu!

Itachi nhẹ nhàng xoay người cô lại, nhìn sâu vào mắt cô.

– Cảm ơn đã nói cho tôi biết sự thật, tuy rất khó tin, nhưng tôi sẽ cố gắng tin.

– Anh đi đi...tôi biết anh rất lo lắng cho tình hình cuộc chiến, anh mau đi, tôi sẽ không sao.

– Tôi sẽ trở lại.

Itachi đỡ cô nằm xuống, kéo cái chăn cho cô, in xuống trán cô một cái hôn trước khi ra khỏi phòng. Ann ngẩng đầu nhìn anh ra khỏi phòng, anh nói anh sẽ trở lại. Thật sự anh nói anh sẽ trở lại. Chuyện này làm sao có thể?

Phòng khách nhà Irashu Rui.

– Tôi có việc phải đi vài ngày, phiền cậu canh chừng cô ấy dùm tôi. Cấm không cho phép đụng vào cô ấy!

– Không đụng vào cô ấy thì sao thay băng vết thương cho cô ấy, bôi thuốc cho cô ấy!

– Tên chết tiệt nhà ngươi...

Itachi động Rui vào tường, tay anh đè lên cổ Rui, giọng sắc lạnh.

– Cậu còn dám nghĩ đến chuyện đó, tôi sẽ làm thịt cậu! Thuê một người giúp việc nữ cho cô ấy!

– Này ...bỏ..ra..tôi không...thờ được...

Anh hài lòng thấy gương mặt đỏ bừng vì thiếu oxy của Rui.

– Thuê người giúp việc ư? Cậu sẽ trả tiền sao? Còn nữa, cậu định nghỉ việc mà không xin phép đấy à?

– Cô ấy vì vướng vào gia đình cậu nên mới bị thương, và cậu nhắc tôi mới nhớ là tôi cũng vừa mới cứu mạng cậu cách đây không lâu! Vì thế! Cứu được mạng cậu, thì tôi, cũng lấy lại được nó. Cho nên, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi.

Itachi nghiêm túc trả lời Rui, điều đó là Rui cảm thấy không hề thoải mái chút nào. Bình thường người này đã đáng sợ, nghiêm túc lại càng đáng sợ hơn.

– Được rồi, không cần anh phải nhắc, tôi cũng không phải kẻ thừa nước đục thả câu như vậy.

– Cậu không phải thừa nước đục thả câu, mà là thừa nước đục quãng lười!

– Này, anh đừng có suy bụng ta ra bụng người như thế!

Rui bất mãn kháng nghị, làm quái gì anh ta có thể suy nghĩ cả những chuyện như thế!

– Tôi đang chỉ ra cho cậu thấy bản chất thật sự của cậu mà thôi, và cấm không cho phép gọi tôi là Này! Chỉ có cô ấy mới được gọi tôi như thế!

– Biết rồi, Uchi Ita –san!

– Chết tiệt, cô ấy không tìm được cái tên nào hay một chút sao chứ?

– Bảo vệ cô ấy cho tốt, không thì đừng trách tôi.

Itachi cầm thanh gươm và khoác áo choàng của mình của mình vào. Áo choàng cô ấy vì anh mà chuẩn bị.

– Anh là gì của cô ấy?

Rui hỏi, anh dừng lại khi còn đang cách cửa chính chỉ một bước chân. Thật không yên tâm khi để cô ở nhà với cái tên này, nhưng anh cũng không thể không quan tâm đến cuộc chiến đó, cô đã nói, chỉ mình anh ngăn được Tọa giới chuyển sinh của Kabuto.

– Tôi không cần cho cậu biết điều đó.

– Anh có thể không cho tôi biết, nhưng tôi, sẽ không chịu thua anh.

Itachi quay đầu nhìn Rui.

– Cậu muốn đấu với tôi? Tốt thôi, lên đi!

– Tôi không đánh lại anh, nhưng tôi có thể làm cô ấy vui vẻ hơn anh.

Itachi khựng lại. Tên này hẳn nói đúng, hẳn luôn biết cô thích gì, và luôn có thể chọc cho cô cười. Còn anh, ngoài khóc, tức giận, xấu hổ và bây giờ là bị thương, anh đã làm gì được cho cô? Thật đau lòng nhưng câu trả lời là không gì cả.

– Người cô ấy muốn cứu là tôi, dù đổi cả mạng sống cũng muốn cứu là tôi.

Anh bỏ lại một câu trả lời không liên quan gì tới câu hỏi rồi biến mất ở của chính. Rui vẫn còn ngõ ngàng vì câu nói của anh.

– Ý anh ta là gì.

Chương 18: Itachi Vắng Nhà

– Ann, dậy đi em, ăn sáng nào!

– Rui –kun!

Rui bung khay đồ ăn sáng đến bên giường, nâng Ann ngồi dậy, đưa một ly nước cho cô súc miệng và một cái khăn mặt được ngâm qua nước ấm.

– Cảm ơn anh!

– Không khách khí.

– Em thấy thế nào rồi?

– Em không sao, vai trái có đau một chút, nhưng vẫn ổn.

Rui múc một muỗng cháo đưa tới trước miệng Ann.

– Nào, anh đút cho.

Ann ngoan ngoãn mở miệng ra.

– Wow! Ngon thật! Anh nấu à?

– Ừ, anh nấu!

– Anh giỏi thật Rui-kun!

Rui cười trừ, nhìn gương mặt xanh xao của cô, anh cảm thấy đau lòng, cô bé nhỏ như thế, nhưng kiên cường như thế.

– Ita –san lợi hại như vậy, sao em còn chần cho anh ta làm gì?

– Vì em không thấy anh ấy nhúc nhích, là em không cho anh ấy đánh nhau...hết thực lực....

– Như vậy mà còn chưa hết thực lực hả? Muốn thế nào mới gọi là hết thực lực?

– Anh muốn biết sao?

– Ừ!

Rui bực dọc lên tiếng, anh chẳng muốn tìm hiểu sao tên đó lợi hại ra sao, nhưng biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà!

– Anh ấy...

Mắt Ann nhìn ra phía xa ngoài cửa sổ.

– anh ấy đi rồi, có lẽ sẽ không quay trở lại nữa. Anh ấy...

– Ita-san lợi hại ra sao?

Tiếng Rui lại vang lên, kéo Ann ra khỏi mớ suy nghĩ của mình.

– Anh đếm từ một đến ba, là cả đám người hôm qua ngủm hết.

– Dưới tay Ita-san?

– Đúng vậy!

– Không thể nào?

– Có thể đấy! Tại anh chưa thấy thôi, có khi không cần đếm đến ba ấy chứ, chỉ một cái liếc mắt là đã đủ! Một giây thôi đấy!

- Thiệt hay giỡn vậy?
- Đương nhiên là thiệt rồi!

Ann khoái chí nhìn thấy gương mặt méo xệch của Rui.

- Nếu anh mà có ý định đánh nhau với anh ấy thì từ bỏ ngay đi!
- Anh không ngu đến mức dẫn xác đến mời hùm ăn thịt!
- Hehehehehe....anh vui tính quá Rui –kun.

Rui nhìn Ann trong ánh cười rạng rỡ, từ ngày đầu tiên anh gặp Ann, cô đã cười như thế. Nhớ lúc cô lơ ngơ đứng ngã anh ở trước cửa nhà hàng, anh lại không thể kìm nổi nụ cười nở trên môi.

- Anh cười gì vậy Rui-kun?
- Còn nhớ lúc em làm anh ngã nhào trước cửa nhà hàng không?
- Anh còn nhớ chi ba cái chuyện đó!

Ann gãi gãi đầu ngại ngùng. Lần đó, cô vô ý vô tứ làm anh té ngã, tấm rèm che bị thế trọng của anh làm rơi xuống, ngay trên đầu anh. Anh cứ lung tung trong đó không ra được! Vô cùng buồn cười. Mặc dù miệng rớt rít xin lỗi và giúp anh ra khỏi đó, nhưng quả thật, lúc đó, Ann đã cười rất nhiều.

- Em đã cười anh! Làm anh té ngã! Mà còn dám cười anh!
- Tại lúc đó, anh mắc cười quá! Nhìn anh nhảy chơi chơi trong tấm che bụi tổ chẳng và luôn mồm hét: ” thả tôi ra, thả tôi ra” em thiệt không nhịn cười nổi.

Rui cười xòa, đó là lần đầu anh gặp cô. Nụ cười và ánh mắt long lanh của cô, theo anh suốt những ngày sau đó. Anh đã cố không nghĩ về cô khi anh biết trong tim cô đã có người con trai khác. Nhưng anh gặp hấn ta. Một kẻ vô công rồi nghề, và bệnh tật. Anh nhiều lần bắt gặp cô dìu hấn ta đi dạo quanh ngôi nhà của cô. Cô sẽ mắng hấn ta khi hấn ta làm gì đó quá sức, cô sẽ dịu dàng lau đi mồ hôi trên trán hấn, sẽ ân cần đưa nước cho hấn uống, và động viên hấn cho dù hấn lúc nào cũng lạnh lùng và vô cảm với cô.

Anh thấy hấn đứng bên ngoài nhà hàng, có thể là chờ cô. Anh đã cho phép cô về sớm để nghỉ ngơi. Anh hoài nghi hấn ngược đãi cô, không thì sao cô lại te tua tả tơi như thế! (ý anh này là sao đây? Rui-kun: “con nhỏ kia! Đầu óc đen tối! Biến ngay!”)

Anh không muốn nói cho hấn biết. Hấn tiếp tục chờ cô, anh tiếp tục quan sát hấn. Nhà hàng đóng cửa. Hấn vẫn chưa về, vờ như không hề biết, anh hỏi han hấn. Nhưng hấn dường như đang lo lắng chuyện gì đó, hấn bỏ đi. Và ngày hôm sau, anh nghe tin Ann bị bắt cóc! Anh chưa kịp nắm bắt tình hình, chưa kịp tìm người tới giúp thì hấn đã thần không biết, quỷ không hay đem Ann cứu trở về, và cứu luôn những người bị mất tích trước đây. Hấn thành

anh hùng. Đi bên cạnh cô, anh hùng và mỹ nhân.

– Em nghỉ đi, cho mau khỏe, lát nữa sẽ có người tới thay băng vết thương em, cần gì cứ gọi họ, anh đi làm, chiều nay anh sẽ tranh thủ về sớm.

Dứt ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn của mình. Rui bung khay thức ăn ra khỏi phòng, trả lại bầu trong khí yên ắng và tĩnh lặng.

Đã ba ngày từ ngày Itachi ra đi, Ann thật không quen với sự thiếu vắng của anh. Mặc dù bình thường anh cũng rất ít khi nói chuyện, lại không có khiếu khôi hài. Nhưng sự tồn tại lặng lẽ của anh luôn mai lại cảm giác an ổn đến lạ kỳ. Tựa như trời có súp xuống thì vẫn có anh giờ tay chống đỡ. Bất cứ lúc nào.

Ann không biết anh sẽ đi bao lâu. Anh nói anh sẽ trở lại, liệu anh có trở lại hay không? Nếu anh trở lại, cô phải nói gì với anh? Nói rằng cô sẽ về nhà, không bao giờ gặp lại anh nữa. Liệu rằng anh có giữ cô ở lại hay không?

Nếu anh trở về, cô sẽ cho anh xem kết cục.

Buông một tiếng thở dài, Ann nằm xuống giường, ngược mắt nhìn trần nhà. Cô nhớ những ngôi sao trong phòng ngủ, nơi căn hộ cô đã thuê.

+++++

Suốt cả một ngày Rui không thể tập trung được vào việc gì cả. Đám giấy tờ cứ lộn xộn hết cả lên. Anh không ký nhầm chỗ, thì cũng là gửi nhầm thư, không ký nhầm thư thì cũng là viết sai địa chỉ...đầu óc anh bây giờ chỉ bận tâm tới Ann mà thôi.

Từ ngày tên Uchi Ita đó ra đi, cô thay đổi thấy rõ. Cô vẫn sẽ cười, vẫn vui vẻ đùa giỡn và ăn uống. Nhưng anh biết, cô chỉ đang gượng ép bản thân mà thôi. Thỉnh thoảng khi anh thấy anh không để ý, cô sẽ lại nhìn xa xa ngoài cửa sổ, như chờ mong một thứ gì đó, một ai đó.

Anh không hiểu cô vì cái gì mà yêu hắn ta đến như thế, còn hắn, kẻ nhận được tình yêu của cô lại chẳng hề mảy may bận tâm đến. Cô đang bị thương, vậy mà hắn nói đi là đi, đi biệt biệt đã ba ngày.

Những kẻ có hạnh phúc mà không biết níu giữ là những kẻ ngu ngốc.

Nếu hắn không cần cô, vì sao cứ muốn giữ cô bên mình?

Nếu hắn không cần cô, vì sao cô cứ mãi mong chờ hắn như thế?

Nếu hắn không cần cô, vì sao cô cũng chỉ nhìn hắn mà không phải là anh?

Nếu hắn không cần cô, cô có thể cho anh một cơ hội sao?

Mặc dù anh không hề oai phong lẫm liệt như hắn, không phải một anh hùng đi bên cạnh cô như hắn. Nhưng anh đảm bảo anh có thể khiến cô cười vui nhiều hơn, hạnh phúc nhiều hơn là hắn.

Anh biết mình thật thảm hại khi phải núp sau cái bóng của hắn, nhưng thế

thì có làm sao? Anh đâu phải một chiến binh! Anh là một thương nhân và là một người thừa kế. Giờ thì lãnh chúa của Hỏa quốc cũng phải nể anh bảy tám phần. Vì sao người cô chọn không phải là anh?

Tình yêu là một thứ vô cùng kỳ lạ, nó vượt xa khỏi sự phán đoán của con người. Đôi khi người ta phải đau khổ khi bên cạnh một người, nhưng họ chấp nhận sự đau khổ ấy và xem đó là hạnh phúc. Trong tình yêu, ranh giới giữa hạnh phúc và đau khổ rất mỏng manh.

Chương 19: Chàng Trai Bên Ngoài Cửa Sổ

– Mọi người chuyển mấy thứ này thôi, mớ bên đó bỏ lại đi! Không cần đem theo. Nếu may mắn, nơi này có thể không bị ảnh hưởng của chiến tranh. Cứ để đó đi, dù sao cũng không thể mang cả ngôi nhà đi được!

– Chuyện gì vậy Rui-kun?

Tiếng huyền nào ngoài sân nhà làm Ann chợt tỉnh, hôm nay đã là ngày thứ mười một, cô đã gần như là khỏi hẳn.

– Chiến tranh đang diễn ra, chúng ta phải di tản, Anh nhận được thư mời từ Lãnh chúa Hỏa quốc. Họ bảo chúng ta về kinh đô để lánh nạn.

– Ngay bây giờ sao?

– Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi hành. Em sẽ đi với anh!

– Nhưng em,....

– Đừng chờ nữa, anh ta sẽ không trở về đâu.

Rui nhẹ giọng nói, sau đó đi vào nhà. Còn lại một mình Ann, giữa khoảng sân vắng, gió thổi tung tóc cô, thổi tung những lo lắng bồn chồn trong cô. Câu nói của Rui –kun cứ văng vẳng bên tai: ” Đừng chờ nữa, anh ta sẽ không trở về đâu.”

Nhưng cô chợt nhớ lúc anh ra đi, ánh mắt anh tha thiết nhìn cô với một câu chắc chắn: ” tôi sẽ trở lại”. Anh đã nói với cô như thế mà!

+++++

– Ann em còn thức không?

– Chờ em một chút!

Rui gõ cửa phòng Ann vào lúc tám giờ, sau khi dùng xong bữa tối, Ann một mực đòi về phòng, cô ấy thậm chí không thèm ngồi uống trà với anh, như những gì cô đã làm trước đó, có phải vì anh đã nhắc tới tên Ita chết tiệt kia, anh nói hẳn ta sẽ không về.

– Chuyện gì vậy Rui-kun?

– Chỉ muốn nói chuyện với em chút thôi, anh vào được chứ.?

– Đây là nhà anh mà? Anh vào đi!

– Em lại thế, nhà anh nhưng mà phòng hiện tại là của em rồi, và nó sẽ luôn là của em nếu như nơi này không bị chiến tranh phá hủy.

– Rui-kun,....

– Em chuẩn bị xong hết chưa?

– Rồi, nhưng em, em...sẽ không đi với anh...em..sẽ...ờm..về nhà!

– Anh có thể đưa em về!

– ờm...cũng được....em không chắc, nhưng mà em...lúc đó chắc có lẽ anh hơi ngạc nhiên...

- Người ta đòi đưa về thì đồng ý cái rụp như vậy đây hả?
 - Thật ra anh rất tò mò.
 - Về chuyện gì?
 - Cha mẹ em, họ là người như thế nào, con gái của họ xinh xắn và đáng yêu tới như vậy?
 - Arggggg! Biết trước đã cắt lưỡi của người! Đồ mồm mép ba hoa! Chỉ được cái dẻo miệng!
 - Hi hi! Em bắt đầu thích anh rồi đó nha!
 - Lại còn bắt đầu thích anh rồi đó nha, hừ hừ, nghe khen là khoái, cười tít cả mắt!
 - Chỉ là bắt đầu thích hay sao? Anh hơi thất vọng đây!
 - Cái tên kia! Ai cho người nháy mắt kiểu đó với cô ấy! Thật muốn móc mắt hẳn ra!
 - Anh lại trêu em rồi!
 - Anh nói thật đây!
- Ann bỏ qua lời khẳng định của anh, cô biết, anh có tình cảm với cô, nhưng trái tim keo kiệt bủn xỉn của cô chỉ cho phép cô chứa một người trong đó mà thôi. Cô đã lăm lăm năn nỉ nó hào phóng một chút, nhưng vô ích, nó giống cô, cứng đầu như nhau!
- Ba em là một nhân viên vận hành máy móc, mẹ em là một trưởng phòng kinh doanh của một công ty.
 - Bọn họ chắc tự hào về em lắm!
 - Không hẳn. Em là ngoài ý muốn. Cha mẹ em là ngoài ý muốn mà sinh em ra.
 - Chẳng bao giờ thêm đề cập chuyện gia đình với mình!
 -
 - Bọn họ vì em mà sống cùng nhau, cho đến khi em tròn mười tám tuổi. Cha mẹ em ly hôn. Em biết ba và mẹ đều có cuộc sống riêng của mình từ rất lâu trước đó. Nhưng họ nhân nhượng vì em, họ không muốn làm em tổn thương, em rất biết ơn họ vì điều đó.
 - Sau đó em sống với ai?
 - Em vẫn ở với ba, mẹ em đón em khi em học năm thứ hai đại học, bà ấy muốn cho em điều kiện tốt hơn để học tiếp lên cao học nếu em muốn.
 - Cái tên chết bầm này, ai mượn người khơi lại nỗi buồn của người khác hả?
 - Ba mẹ anh mất từ khi anh còn nhỏ, anh cũng chẳng nhớ mặt mũi họ thế nào nữa!

– Em xin lỗi...

– Mặc gì phải xin lỗi? Cô thì có lỗi gì trong chuyện đó chứ?

– Cũng lâu rồi, nhiều khi anh không còn nhớ tới nữa ấy chứ? Rồi tại sao em lại đến đây? Chỉ là một thị trấn nhỏ, em từ bỏ việc học cao học à?

– Không, là em tự nhiên bị đưa đến đây.

– Dễ dàng nói ra mọi chuyện với người khác như vậy đó hả? Mà thế nào là tự nhiên hả?

– Rui-kun, về kinh đô rồi, anh sẽ làm gì?

– Rui –kun, thân mật quá ha! Hừ!

– Tham gia lễ bổ nhiệm chức trưởng tộc, rồi thì ở đó quản lý công việc của gia đình, chắc vậy.

Rui nhún vai tỏ vẻ ngán ngẫm, chức càng cao, trách nhiệm càng lớn. Vậy nên người ta mới gọi là chức trách.

– Chúc mừng anh Rui-kun!

– Thật sự anh không cảm thấy vui lắm, chẳng biết anh có sức để đưa mọi việc vào guồng quay vốn có của nó hay không!

– Anh sẽ làm được mà!

– Không cần an ủi kiểu đó! Bỏ tay cô ra khỏi vai hấn ngay! ARGGG!

Ann đặt tay mình lên vai Rui, nhẹ nhàng vỗ vỗ an ủi anh. Ngay khi Ann định rút tay về, anh nắm lấy tay cô, giữ chặt.

– Teme! Bỏ tay cô ấy ra ngay! Ôi trời ơi! Cô dễ yên như vậy luôn hả?

– Ann...

– Rui-kun à...

Ann cố rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh ấy, nhưng không thể. Anh ấy giữ tay cô chặt quá! Chợt, cô nhớ đến ai đó, có bao giờ người đó giữ chặt tay cô như vậy chưa? Ann mệt mỏi cố nén một tiếng thở dài.

– Em...vẫn còn chờ cậu ta hay sao?

– Tôi có tên, teme! Tại sao không trả lời, hay là thật sự muốn bỏ về nhà?

–

– Tại sao em, không thử chấp nhận anh?

– Cô thử chấp nhận hấn ta đi rồi biết!!!

– Em không thể Rui-kun à. Tình cảm không thể có chuyện thử hay thật được.

– Vậy mới được chứ!

– Anh thừa nhận, anh không có khả năng bảo vệ như cách cậu ta làm, nhưng anh có thể khiến em vui vẻ và hạnh phúc hơn cậu ta! Anh tin mình có thể làm được!

– Anh rất tốt Rui-kun...
– Vậy thì vì sao?
– Còn phân vân! Sao không gặt đầu theo cậu ta về Kinh đô luôn cho rồi!
– Em rất vui về khi ở cạnh anh, em xem anh như một người bạn tâm giao, anh hiểu em thích gì, muốn gì, thậm chí anh biết khi nào em đang cố gượng ép bản thân cười vui. Em biết tất cả những chuyện anh làm vì em. Em rất cảm kích anh!

– Đúng vậy, cậu ta làm rất nhiều thứ cho cô, chăm sóc cô, làm cô cười, nấu món ăn cô thích....

– Chỉ là em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tình cảm như thế với anh! Lý do duy nhất em đến đây là vì người đó, mong muốn của em quá lớn!

– Vì tôi ư?

– Vì cái gì mà em vì hắn ta hy sinh nhiều như vậy? Có đáng hay không?

– Đúng vậy, có đáng hay không, vì một kẻ nhẫn tâm và lạnh lùng như tôi, một kẻ không có tương lai như tôi, xứng đáng sao?

Itachi ngồi trên một nhánh cây cạnh cửa sổ, lắng lắng theo dõi câu chuyện của cô. Anh không định sẽ nghe lén, chỉ tại bọn họ cứ nói văng vẳng bên lỗ tai anh mà thôi.

Trải qua một chuyến đi dài, anh gần như là kiệt sức, vốn định lên vào phòng cô cho cô một bất ngờ. Ai biết được, anh vừa một chân bước vào cửa sổ, tên khốn kiếp đó cũng bắt chước vào theo. Hại anh phải nhảy ra ngoài này.

Anh chờ đợi câu nói của cô. Trong suốt những ngày trên chiến trường, anh luôn luôn nhớ về cô, chỉ có nhớ về cô, ký ức về cô giúp anh che lấp sự tức giận và luôn giữ cho tâm hồn anh thanh thản. Cho nên, dù biết mình ích kỷ và quá đáng, nhưng nhất định, anh sẽ hỏi cô câu đó. Vì thế, anh quay về, chờ câu trả lời của cô.

Và điều anh đang nhìn thấy đây, là cô, đang tay trong tay với cái tên thừa kế đó, và...

– Xứng đáng, vô cùng xứng đáng!

– Cô ấy vừa mới nói cái gì đó!

– Vì sao? Anh ta có gì hơn người?

– Đức hy sinh hơn người. Anh ấy đã chịu quá nhiều đau khổ, em không muốn điều đó, và em không thể bỏ mặc anh ấy khi mà em có thể thay đổi được vận mệnh của anh ấy! Dù chỉ là một lần

– Ann....

– Em có thể sao? Vận mệnh một người đâu phải việc muốn đổi là làm

được.

– Em có thể, chỉ một lần duy nhất! Là bởi vì em xuất hiện đúng thời gian.

– Nếu không có em...

– Nếu không có em, cậu ấy sẽ thế nào?

–

– Sao em không nói?

– Xin lỗi Rui-kun, em không dám nói, chiến tranh đang diễn ra ngoài kia, anh ấy chưa về, em không dám!

– Thôi được rồi.

Rui thở dài, buông tay Ann ra.

– Em có thật sự yêu anh ta không? Hay chỉ vì em cảm kích anh ta? Hay thương hại anh ta?

– Em...

– Em thương hại tôi đúng không? Vì em biết chuyện tôi đã trải qua?

– Ban đầu thì đúng là như vậy...nhưng sau đó, em nhận ra em thật sự yêu anh ấy.

Itachi lặng người trước câu trả lời của cô, không hề ngáp ngừng hay áp úng. Câu trả lời kiên định anh nghe thấy...

– Em biết, anh ấy không có tình cảm với em, em biết anh ấy bảo vệ em là bởi vì anh ấy cảm thấy anh ấy nợ em. Nhưng em không muốn anh ấy cảm thấy như thế! Em chỉ cần anh ấy có thể coi em là bạn, không cần yêu em đâu, chỉ xem em là bạn cũng được rồi, chỉ cần khi anh ấy khổ đau có thể tìm em tâm sự, chỉ cần anh ấy buồn bực có thể nói với em, khi anh ấy hạnh phúc em cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng anh ấy...

Nước mắt Ann rơi xuống tự bao giờ. Rui trở nên luống cuống, Anh vịn về đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng cô cứ khóc mãi không ngừng.

Itachi không còn bất cứ suy nghĩ nào trong đầu, anh chỉ có thể đứng đó nhìn tên Rui an ủi cô, lau nước mắt cho cô. Anh đã làm được gì cho cô, ngay lúc này đây cô còn khóc vì anh.

– Em chỉ muốn bên cạnh anh ấy, cho dù em có phải từ bỏ gia đình mình. Nhưng anh ấy không cần em! Anh ấy cứ một mực muốn đem em đưa về nhà!

Ann cố nén khóc, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. Đã bao lâu rồi, cô giấu tiếng yêu trong lòng mình, chỉ là mây tháng thời mà, tình cảm trong cô đã lớn đến mức cô không kìm chế được được rồi sao. Mọi tình đầu...chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Thậm chí không thể gọi là tình đầu, chỉ là mình cô đơn phương mà thôi.

– Tôi thật sự xứng đáng với tình cảm của em hay sao? Em sẽ từ bỏ người

thân vì tôi sao? Vì một người thậm chí không tự định đoạt được cuộc đời mình, một người chỉ là do trí tưởng tượng sáng tạo ra, trong thế giới của em?

– Anh ta thật ngu ngốc khi không nhận ra tình cảm của em.

Ann cười, đưa tay quẹt đi nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt mình.

– Anh ấy không ngốc, chỉ là anh ấy có nhiều chuyện vĩ đại phải lo hơn là yêu đương mà thôi.

– Em không trách cậu ta sao?

Ann lắc đầu.

– Khi anh yêu một người nào đó, anh sẽ không oán trách người đó, cho dù anh có bị người đó giày vò thế nào đi nữa.

Rui im lặng, anh không biết phải nói gì thêm nữa. Anh biết, tình cảm của Ann không thể nào hướng về phía anh được cả. Cô gái ấy, cứng đầu, lì lợm.

– Anh sẽ tìm được một người xứng đáng hơn em mà Rui-kun.

– Không có người xứng đáng hơn, chỉ có người phù hợp hơn mà thôi Ann à!

Ann cười.

– Rồi ngày đó sẽ tới, người đó sẽ xuất hiện.

– Anh hy vọng vậy!

Rui nhìn ra khoảng không tối đen ngoài cửa sổ, cơn gió đêm luồn vào cửa sổ, thả vào phòng hương vị thanh mát của trời đêm, một chút lành lạnh...

– Em nên đóng cửa sổ lại Ann à, trời có vẻ sắp mưa.

– Vậy à! Hy vọng là không có sấm! Em rất sợ tiếng Sấm!

– Có cần anh ở đây với em không?

– Tôi sẽ phan thây cậu nếu cậu dám làm như vậy!

Rui nói cùng với nụ cười đáng ghét trên môi.

– Rui-kun! Anh lại chọc ghẹo em nữa rồi! Mau mau! Anh mau về phòng ngủ đi! Mai chúng ta phải đi sớm đó!

– Cái gì? Chúng ta? Em vừa mới thừa nhận em yêu tôi! Và giờ lại muốn đi cùng tên chết tiệt ấy!?

– Được rồi! Được rồi! Anh đi ngay!

– Đúng rồi, cậu nên ra khỏi đây trước khi tôi xé xác cậu! Hừ! Chỉ nhờ cậu trông chừng cô ấy vài ngày! Cậu lại dám cưa cẩm cô ấy!

Ann đẩy lưng anh về phía cửa, Rui giơ hai tay đầu hàng. Anh dừng lại trước cửa phòng cô, thả nhẹ một nụ hôn lên tóc cô trước khi nói chúc ngủ ngon và đóng cửa lại trước sự ngỡ ngàng của cô!

– Arggggggggggggggggggggg! Tên kia!! Tôi sẽ giết cậu! Ai cho phép cậu hôn người con gái của tôi hả? Chết tiệt! Chết tiệt!

Itachi thật muốn nhảy vào cho hấn ta một đấm vào mặt khi thấy anh “cường hôn” Ann.

Ann đóng cửa lại, đi về phía cửa sổ, đưa tay ra ngoài, một giọt nước rơi vào tay cô. Trời mưa thật.

– Lần đầu tiên mình thấy anh ấy trời cũng mưa thế này! Lần cuối cùng mình còn ở thế giới này trời cũng mưa!

Ann hấp hấp cái mũi, nước mắt lại tự dưng rơi ra. Cô quay trở lại giường, tay mân mê chiếc Ipad của mình. Trên màn hình dính một miếng giấy dán: ” Tặng anh Itachi-kun, món quà cuối cùng từ Ann”. Cô sẽ về nhà, nếu anh có thể sống sót qua cuộc chiến, Tsunade Sama sẽ giao nó cho anh. Cô sẽ gửi nó đến văn phòng của ngài ấy.

Itachi vẫn ngồi bên ngoài cành cây, cho đến khi cô tắt đèn trong phòng. Anh vẫn nghe thấy tiếng cô thút thít, tiếng khóc nho nhỏ, xuyên qua màn đêm, gõ vào tim anh làm anh đau nhói.

Anh đã bao giờ làm cô hạnh phúc? Anh chưa từng làm được, nhưng anh sẽ làm được.

Itachi bước ra khỏi nhánh cây, chui qua cửa sổ còn mở của cô.

Chương 20: Câu Hỏi Của Itachi

Ann mơ màng mở mắt ra, cô cảm nhận mình đang ôm một cái gì ấm ấm, rắn chắc và phập phồng lên xuống theo từng nhịp, gần giống với nhịp thở của cô. Nhập nhèm chống cự cơn ngái ngủ, cô phát hiện...

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Thăng chân cho người con trai một đạp thật mạnh. Không hề lường trước tình huống này sẽ xảy ra, cậu ta rơi uỵch xuống giường. Và Ann cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, cô cũng rớt xuống giường vì nhận lại phản lực từ đôi chân mình.

– Em làm cái trò gì vậy hả?

–

Giọng nói này...không lẽ...

– Không thể nào...

– Cái gì mà không thể nào? Phải rồi, em mong tôi đừng về để đi với cái tên Rui đó hả?

– Anh...anh...anh....

Itachi đến bên cạnh cô, ôm lấy cô và thả cô trở lại giường.

– Còn sớm lắm, ngủ thêm một chút đi.

– Khoan..khoan ...khoan đã..

Ann có nhòai người ra khỏi vòng tay anh, anh khó chịu nhướng mày nhìn cô.

– Chuyện gì nữa?

– Anh đưa tôi về đây hồi nào? Sao tôi không biết?

Ann đang ở trong ngôi nhà mà cô thuê, căn phòng ngủ với một dải sao trên trần.

– Tối hôm qua, khi em ngủ say và dĩ nhiên tôi có điếm một huyết đạo của em.

– Thật là anh?

– Không là tôi thì là ai! Ngủ đi, tôi vẫn còn mệt lắm.

–

Ann yên lặng ngậm miệng lại, thu mình trong vòng tay anh, cô tưởng niệm hơi ấm của anh, mùi hương trên cơ thể anh. Có thể đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Lần thứ hai Ann tỉnh dậy, mặt trời đã lên khá cao và anh không còn bên cạnh mình nữa. Hụt hẫng ngồi thờ ở trên giường, Đôi mắt lại rung rung muốn khóc.

– Ann, dậy thôi em, ra ăn sáng nào!

Lại giọng nói của anh ấy, vọng lên từ phía ngoài cửa.

– Mình vẫn còn đang mơ hay sao!

Ann lẩm bẩm.

– Tôi giống người trong mơ lắm hả?

Ann giật mình, anh đứng cạnh cô tự bao giờ. Trên người khoác chiếc áo choàng màu xanh biển...

– Anh...

– Đừng có lấp bắp nữa! xuống nhà ăn sáng.

Ann đi theo anh xuống nhà bếp, đánh răng trong khi anh dọn bữa sáng.

– Anh gặp..Sasuke rồi đúng không?

– Gặp rồi! Nó mạnh lên nhiều lắm.

–

– Không muốn biết vì sao tôi đi lâu như vậy sao?

Ann chỉ nhìn anh, không trả lời.

– Tôi không yên tâm lắm về nó, nhãn lực của tôi dường như đã tăng lên sau khi em chữa mắt cho tôi thì phải, cụ thể là tôi dùng ảo thuật lên nó mà nó không biết.

Ann không bắt ngờ việc của anh và Sasuke, Ann bắt ngờ vì cách anh gọi cô. Anh gọi cô là “Em”...

– Tôi phải đảm bảo rằng nó không có ý định hủy diệt làng Lá vì bây giờ hầu như mọi người trong làng đều đã ở ngoài chiến trường và...

– Anh ghé qua chiến trường một chút, giúp mọi người một chút...đúng không?

– Câu chuyện của tôi ở thế giới của em viết như vậy hả?

– Không. Không có.

– Vậy, vì sao em biết?

– Chỉ là tự nhiên biết như vậy thôi.

– ...

Ann đứng dậy, đến bên bồn rửa chén, thả cái đĩa mình vừa dùng xong vào, cô giả vờ lau chùi gì đó và hỏi.

– Vậy, sao anh quay về? Anh không thể bỏ mặt cuộc chiến mà.

– Tôi quay về khi tôi thấy tên Hyunga Neji ấy ngã xuống.

Ann vội quay lại về phía anh. Hoảng hốt.

– Neji, cậu ấy...Hinata...cậu ấy có sao không? Tôi đã cho Hinata thuốc rồi mà.

– Cậu ấy không sao. Hinata đã cho cậu ấy uống thứ nước đó.

– Thật may quá!

Ann nhẹ nhõm.

Anh đứng dậy, kéo cô đến trước mặt mình. Anh nói.

– Tôi thấy hẳn ta ngã xuống, trong giây phút đó, tôi biết, nếu tôi đứng ở đây, trong chiến trường, tôi cũng sẽ phải chấp nhận chuyện đó, chấp nhận hy sinh. Nhưng tôi chưa sẵn sàng.

– Vì..vì sao?

– Em từng nói với tôi: ” Anh không còn là Uchiha Itachi của Akatsuki nữa, người đó đã chết rồi”, đúng vậy, tôi đã chết một lần. Tôi không muốn mình chết đi lần nữa, mà vẫn mang theo nhiều điều tiếc nuối.

– Anh tiếc chuyện gì?

– Tôi cần hỏi em một câu hỏi?

– Hỏi...hỏi..tôi..sao?

– Phải?

– Là gì...?

– Em sẽ ở lại chứ?

– Hả?

– Em sẽ ở lại đây chứ? Vì tôi?

–

– Dù cho có phải từ bỏ gia đình mình, em cũng sẽ ở lại đây chứ?

–

Ann lui một bước về phía sau. Biểu cảm trên gương mặt anh lúc này vô cùng nghiêm túc. Ann không biết trả lời anh thế nào, cô muốn trốn tránh, nhưng con đường trước mặt hình như không qua được.

– Dù cho tôi lạnh lùng với em, em cũng ở bên cạnh tôi chứ?

– ...

– Dù cho tôi chỉ là một tên lang bạt không có tương lai, em cũng ở bên cạnh của tôi chứ?

–

– Dù cho tôi chưa bao giờ làm cho em hạnh phúc cười vui, em cũng ở lại bên tôi chứ?

–

Ann lui một bước, anh lại tiến lên một bước. cho đến khi cô đụng vào tường. Anh giơ tay giam cô trong không gian chật hẹp. Nhìn vào đôi mắt đen của cô, thâm tình hỏi.

– Em sẽ ở lại chứ?

–

– Tôi biết tôi rất ích kỷ khi hỏi em câu đó, nhưng em, có thể trả lời tôi

không?

— ...

Ann nhìn Anh, đôi mắt anh phản phát sự buồn bã và thất vọng. Anh không tin cô có thể ở lại đây bên cạnh anh, anh không tin cô từ bỏ cuộc sống của mình để ở lại cái thế giới đang chiến tranh kịch liệt như thế này. Anh không tin cô thật sự yêu anh...

— Tại sao em không trả lời?

— ...

— Trả lời tôi.

— ...

Anh nhìn Ann im lặng mím môi, cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng. Đáng lẽ anh nên biết chuyện này là không thể.

Anh bỏ hai tay mình xuống, trả lại cho cô một không gian thoáng đãng. Anh chẳng biết nói gì với cô.

Anh đã nhắm mắt làm ngơ với sự sống chết của đồng đội để về đây hỏi cô câu hỏi ấy. Anh nhận ra rằng thứ cô muốn ở anh chính là sự tự trọng bản thân của anh. Cô muốn anh hãy suy nghĩ cho bản thân một chút, hãy sống vì mình một chút. Nên anh quay về, vì anh muốn, một lần thôi trong đời, hãy để anh có thể nắm giữ hạnh phúc của mình. Anh biết anh không đáng sống trong hạnh phúc vì những tội ác anh đã gây ra, nhưng sâu thẳm trong tim anh, anh vẫn xa cầu điều đó. Nhưng bây giờ...

Anh buông lỏng cánh tay mình, Ann bắt lấy. Cô không chắc sau này mình có hối hận về việc mình đã làm hôm nay hay không. Nhưng hôm nay, giờ phút này, cô chắc chắn sẽ hối hận nếu như cô không làm như vậy.

Itachi không có thời gian để tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Anh chỉ biết, cô gái ấy đang nhón chân và hôn lên môi anh, một nụ hôn âm ỉ và nóng bỏng.

— Thế này...đủ là câu trả lời...chưa?

—

Anh nhìn vào mắt cô, không đáp. Chỉ khẽ vuốt sợi tóc xòa xòa trước mắt cô trước khi chủ động hôn cô lần nữa. Anh ghi chặt lấy Ann, cả đời này, anh tuyệt đối không để Ann tuột mất khỏi tay mình.

— Em...sẽ lấy anh chứ? Ngay sau khi cuộc chiến tranh kết thúc?

— Anh nói thật hả? Anh sẽ không hối hận.

— Anh sẽ hối hận, nếu không nói với em điều đó! Em nghĩ vì sao anh giữ em ở lại.

—

— Anh muốn sống cùng em, muốn có một gia đình với em. Thứ anh chưa

bao giờ dám mơ tưởng đến, nhưng em làm nhen nhóm ngọn lửa đó trong người anh, nên em phải có trách nhiệm giữ nó luôn cháy! Biết chưa!

– Dù không có em thì trong người anh cũng có lửa rồi!

Ann phụng phịu.

Anh tựa đầu vào trán cô, ngón cái qua lại vỗ về môi cô, chúng nó thật mềm mại và ngọt ngào.

– Anh yêu em, Ann!

– Anh vừa mới...

– Anh nói, anh yêu em.

– Như một Uchiha Itachi của làng Lá, anh nói anh yêu em sao?

– Đúng vậy!

– Em cũng yêu anh!

Anh cười, suốt ngần ấy năm anh đã bao giờ cười hạnh phúc như thế! Anh không biết, có thể là không, có thể là có một đôi lần. Nhưng từ bây giờ anh có thể.

– Anh này!

– Chuyện gì?

– Nếu em...em nói là nếu thôi nhen..nếu em không ở lại thì sao?

– Anh sẽ ra đánh nhau với con quái đó, cứ thế mà đánh thôi, không cần bận tâm gì cả.

– Vậy bây giờ anh...

– Vẫn sẽ ra đánh nhau với con quái đó, có điều, sẽ phải tìm mọi cách giữ lại cái mạng nhỏ để về với em!

Anh chạm hai ngón tay lên trán cô và cười một cách thật dịu dàng với cô. Điều đó gần như là làm cho cô mê mẩn.

– Anh lại muốn dụ dỗ em nữa hả?

– Anh không có!

– Anh vừa cười!

– Vậy anh sẽ cười nhiều hơn.

Itachi nói trước khi lại cho cúi đầu hôn cô lần nữa.

– Em thích anh cười nhiều hơn.

Ann thì thầm trên môi anh, khi anh mang cô trở về phòng ngủ và đặt cô trên giường.

Anh cảm nhận sự mềm mại ấm áp của cô, cô cảm nhận sự khát khao và hơi ấm của anh. Lần đầu tiên họ thuộc về nhau, trọn vẹn và chân thành.

o0o

Giật mình thức dậy bởi cái gì đó lạnh lạnh đang di chuyển trên gương mặt anh, Itachi nắm lấy tay cô và mở mắt ra.

– Em lại đang khiêu khích anh à?

– Anh rất đẹp! Con người đẹp, tâm hồn đẹp, trái tim cũng đẹp luôn!

Ann trả lời một câu chẳng ăn nhập gì hết, và câu trả lời đó làm anh đỏ mặt, không cần khen anh thẳng thắn thế! Anh sẽ ngại ngùng!

– Em thật...

– Em làm sao? Có sao nói vậy thôi!

– Ann, anh xin lỗi, nhưng anh sẽ phải đi...anh...

– Em biết! Nhưng nếu em xin anh đừng đi, anh có thể ở lại, vì em không?

– Anh...

– Anh trả lời đi?

Itachi không thể bỏ qua đôi mắt tràn đầy mong chờ của cô. Anh có thể ở lại sao? Anh có thể bỏ mặc hết tất cả mọi chuyện mà ở lại sao? Anh đã có thể làm tất cả những gì anh có thể, đã đến lúc thế hệ sau phải gánh vác trách nhiệm của mình. Một lần thôi, hãy để anh ích kỷ một lần. Vì bản thân chân chính sống một lần.

– Ừ, anh sẽ ở lại.

– Thật?

– Thật!

– Vì sao?

– Vì anh yêu em!

– Nhưng anh cũng yêu gia đình mình!

Itachi khựng lại.

– Thời thế thay đổi rồi Ann, với lại đây là hai chuyện hoàn toàn trái ngược nhau.

– Em xin lỗi....

– Anh đã làm những gì có thể....

– Em biết, chuyện anh cần làm bây giờ là phải bảo vệ em khỏi ảnh hưởng của Nguyệt mộng. Susano của anh là thứ duy nhất có thể chống lại ánh sáng đó!

– Sao em biết?

– Em tự nhủ, khi nào anh về, em sẽ cho anh coi kết cuộc. Nếu anh không về, em sẽ gửi lại nó cho anh trước khi em về nhà.

– Cái này à?

Itachi lấy chiếc Ipad của cô ra khỏi ngăn tủ, thả nó vào tay cô.

– Cái này của anh đúng không?

– ...

– Em muốn cho anh xem gì nào?

– Cái này.

Gối đầu trên khuôn ngực trần rắn chắc của anh, Ann cùng với Itachi xem kết cuộc của trận chiến đang diễn ra.

– Em không chắc mọi chuyện xảy ra y hệt như vậy, nhưng mà 99% là như vậy, nên anh cứ ở đây với em đi! Em trai anh và Naruto lo được ngoài đó mà! Dù có hơi gian nan một chút!

– Thật là không thể tin nổi.

Anh thốt lên khi xem xong mớ phim hoạt hình của cô.

– Em biết, nhưng không phải mọi việc đều tốt đẹp hay sao?

– Ừ! Thật tốt!

Anh vòng tay ôm lấy cô, kéo cô gần sát vào mình, cảm nhận sự mềm mại vài tinh tế của cô.

Anh sẽ ở đây bên cạnh cô, bảo vệ cô, anh sẽ giao lại mọi việc cho thế hệ sau tiếp nối. Anh đã chết đi một lần. Lần này anh sẽ sống vì anh.

Ann nằm trong lòng anh, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Cô dựa đầu vào ngực anh, thỏa mãn nở một nụ cười.

Cô biết, ba mẹ và mọi người sẽ lo lắng cho cô, sẽ vì cô mà đau lòng. Nhưng cô không thể rời đi anh! Không thể sống một cuộc sống thiếu anh.

– Ba mẹ, con xin lỗi, hãy tha lỗi cho con!

– Anh này!

– Hừm..

Ann tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, đeo nó vào cho anh.

– Chúng là một bộ, không thể tách rời nhau. Giữ nó, như lời hứa anh sẽ luôn bên cạnh em. Không bao giờ rời xa em.

Itachi đưa tay nắm chặt tay cô và kiên định nói.

– Sẽ không bao giờ anh buông tay em ra.

Ánh sáng khác lạ nào đó chiếu rọi muôn nơi, Nguyệt mộng bắt đầu. Ann yên vị bên cạnh anh trong vị thần Susano màu đỏ rực. Màu như màu mắt của anh, màu máu, và màu con tim anh.

Chương 21: Bình Minh Trên Làng Lá

– Chú Itachiiiiiiiiiiii! Đánh với cháu một trận đàng hoàng đi nào?

Thằng nhóc tóc vàng với mấy cái vết râu mèo xuất hiện và xông thẳng vào anh khi anh đang cúi hái lá cho bụi sen trước nhà.

Anh xoay người, tránh sang một bên, thằng nhóc không kịp điều chỉnh tốc độ và bay thẳng xuống ao sen, mũi nó chạm vào mặt nước. Anh đã giữ chân nó lại trước khi nó kịp phi thân xuống đó mò cá!

– Oaaaaaaa! Chú Itachi! Chú có thể nhận cháu là đệ tử được không.

Vừa mới thả nó xuống, nó lại xun xoe chạy tít tởn theo anh, chớp cặp mắt xanh trong veo y hệt cha nó nhìn anh lấy lòng.

– Boruto! Về mà kêu ba cháu làm sự phụ ấy!

– Cháu không thích! Cháu muốn đánh bại cha! Vì vậy cháu phải tìm đối thủ của ông ấy để học hỏi!

– Chú đâu phải đối thủ của cha cháu! Chú Sasuke mới phải?

– Nhưng chú lợi hại hơn chú Sasuke! Ba cháu nói, chú Sasuke chẳng là cái đinh gì so với chú cả!

– Chú Sasuke nghe được sẽ giận lắm đấy!

Anh cười cười xoa đầu thằng bé. Cậu trai nhà Uzumaki hiểu động đến không ngờ, anh thật sự đang lo lắng về cậu nhóc Iashi của anh cứ tối ngày đu đeo theo thằng bé, nó mà trở thành một Boruto thứ hai thì khổ lắm.

– Cháu không sợ! Cháu chỉ nói sự thật thôi!

– Boruto, cháu nên tìm chú Sasuke ấy!

– Chú ấy sẽ không chịu đâu! Chú ấy ghét cháu lắm!

– Chú ấy không ghét cháu, là chú ấy không biết thể hiện tình cảm thôi!

– Nhưng cháu...

– Chú sẽ chỉ cho cháu một cách! Cứ nói thế này với chú ấy...

Boruto hý hửng cúi chào anh rồi lên đường đi tìm đối thủ của cha nó. Itachi nhìn bóng thằng bé khuất sau cánh cửa nhà, nó bước về phía ánh mặt trời đang rực rỡ.

Bình minh trên Làng Lá.

Ngôi làng thân thương của anh. Mà anh đã dùng một lần sinh mạng để đánh đổi. Tsunade Sama đã nói gì ấy nhỉ, trong cuộc họp với các trưởng lão. Sau khi chiến tranh kết thúc, bà cho người tới làng Gió tìm anh và Ann trở về, triệu tập một cuộc họp.

– Các người tự nghĩ xem các người đã làm việc tốt đẹp gì!

– Cô không hiểu tình hình lúc đó Tsunade à.

– Đúng là tôi không hiểu tình hình lúc đó, nhưng tôi hiểu tình hình hiện

tại. Người này vừa góp sức cứu cái mạng nhỏ của các người đấy! Vậy nên hai người hãy liệu hồn đừng có xía vào chuyện của tôi! Tôi sẽ cho hai người biết tay! Tôi cũng chẳng cần một cái danh nghĩa Hokage hữu danh vô thực!

Bà nói và hùng hổ bước ra khỏi văn phòng, trước khi hoàn toàn bước ra ngoài, bà bỏ lại một câu: – Tôi sẽ trả cậu ấy về đúng vị trí của mình, Uchiha Itachi của Làng Lá, hãy cứ thử phản đối chuyện này xem.

Rồi bà biến mất sau cánh cửa, mọi người đi theo phía sau bà mà đều im lặng, ngoại trừ....

– Yeah! Đi ăn ramen để ăn mừng Itachi-senpai trở lại nào! Dattebayo!

–

–

–

– Này! Sao im lặng quá vậy hả? Dattebayo!

– Cậu thôi đi, Naruto, ngài Đệ ngũ đang không vui kìa!

– Sakura – chan! Bà già giả bộ thôi!

– Baka Naruto, người nói ai đang giả vờ hả? Sasauke, người dẫn nó đi ăn ramen đi, cấm không cho nó vào tòa tháp Hokage nghe lén! Ann, Itachi, hai người theo ta.

Sasuke và Sakura hộ tống Naruto đến quán mì.

– Teme! Cậu im lặng đi, không thì đừng trách.

Sasuke hậm hực, bà Tsunade muốn nói gì với anh Itachi và chị dâu của anh kia chứ?

+++++

– Chào mừng cậu về nhà Itachi.

– Cảm ơn người.

– Ta không biết mọi chuyện lại tệ đến thế, nhưng ta đảm bảo, ta nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cậu. Cậu còn có trách nhiệm khôi phục lại danh dự cho dòng họ Uchiha.

– Vâng.

– Ann, cảm ơn cô đã cứu Neji, nó rất muốn gặp cô để nói lời cảm tạ. Chẳng qua là ta không biết nó vì cái quỷ gì lại bị thương và phải nhập viện nữa rồi.

– Vâng, tôi sẽ đến thăm cậu ấy.

– Tốt. Bây giờ, đây, Đây là toàn bộ tài sản của Uchiha đã bị niêm phong từ sau khi Sasuke bỏ làng ra đi, ta giao lại cho cậu. Hãy cố phục hưng gia tộc và hàn gắn tình cảm với em trai cậu.

– Tôi sẽ làm, cảm ơn người Hokage Sama.

– Ta sẽ không làm hokage nữa, hiện tại đương nhiệm là Hatake KaKashi.
Cậu có còn muốn làm ninja nữa không?

Anh quay sang nhìn Ann, trước khi đưa ra câu trả lời của mình.

– Tôi muốn làm giáo viên ở học viện.

– Rất tốt, hiện tại chúng ta cũng thiếu khá nhiều giáo viên. Ta sẽ bảo Kakashi bổ nhiệm cậu dạy ở học viện.

+++++

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Anh quay đầu, thấy cô đang cầm ly nước cam bước về phía anh.

– Uống nước cam đi này anh.

– Chỉ là nhớ chút chuyện xưa thôi!

– Chuyện gì?

– Ngày đầu tiên của chúng ta!

– Anh này...

Mặt cô đỏ ửng vì xấu hổ.

– Thật tốt quá đúng không, mọi chuyện.

– Ừ, tốt thật!

Ann tựa đầu vào vai anh, nhìn ngắm những cánh sen còn đọng sương sớm.

Hạnh phúc thật sự khiến cô có chút không dám tin. Ngày ấy, khi cô và anh vừa về làng, mọi người không ai biết cô và cũng không ai biết anh, nhưng chỉ sau một đêm, không biết Tsunade làm thế nào, mà anh trở thành tâm điểm của mọi người. ” anh hùng thầm lặng”, đó là từ mà mọi người dùng để gọi anh. Mọi người chào đón anh, hoan nghênh anh, như đón một người thân quay về sau bao nhiêu năm xa cách.

Điều đó làm cô cảm động.

– Em đã giao anh cho Làng Lá, em vẫn lập được đại công, nhưng anh không phải được giao ra với tư cách là tội phạm mà với tư cách là một anh hùng. Cảm ơn em, Ann.

Đó là những gì anh nói trong hôn lễ của hai người, khi anh lồng chiếc nhẫn có khắc gia huy của Uchiha vào tay cô và hôn lên nó một cách tôn thờ.

Trong giây phút ấy, cô biết, cô sẽ mãi mãi hạnh phúc, bên cạnh anh.

Anh ôm lấy người con gái như một kỳ tích ấy vào lòng trong sân nhà đầy nắng. Cuộc sống của anh bây giờ không khác gì thiên đường, có cô, có Iashi, có Sasuke...có mọi người. Cuộc sống như vậy, anh chỉ dám nghĩ đến trong mơ mà thôi.

Anh về Làng tiếp nhận tài sản của gia tộc và bảo vệ nó khi Sasuke lên

đường đi chu du khắp nơi. Anh biết, anh nên nhận một phần trách nhiệm cho việc nó lao vào bóng tối như thế, nhưng nó không muốn anh cùng đi, nó muốn chiêm nghiệm thế giới này qua con mắt của chính nó, nó muốn nhìn những điều anh nhìn thấy bằng chính đôi mắt của nó. Anh không thể làm gì hơn ngoài trừ việc ủng hộ nó và chăm sóc con gái nó khi nó vắng nhà. Con bé giống hệt nó hồi còn bé, và cũng có một mối nhân duyên với nhà Uzumaki như nó.

Nhiều lúc anh muốn nắm cổ Sasuke quay về vì không thể chịu nổi cảnh Sakura có một mình nuôi nấng đứa bé! Nhưng Sakura không cho phép anh làm điều đó. Con bé muốn nó được tự do và hơn hết, nó có thể được thanh thản trong tâm hồn.

Anh vui vì em trai mình tìm được một người phụ nữ tốt, anh bực bội vì nó không biết trân trọng người đó và không biết nắm bắt hạnh phúc.

Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao cô muốn anh sống vì mình một chút, sống hạnh phúc và vui vẻ một chút. Bởi vì, từ rất lâu rồi, cô đã yêu anh. Anh mất quá nhiều thời gian để nhận ra điều đó, anh là một tên ngốc!

Và còn có kẻ ngốc hơn cả anh, nhưng không chịu nghe lời khuyên bảo của anh, nên anh, cho nó một bài học xứng đáng, vào ngày đầu tiên nó về làng. (vâng, hai anh em mấy người ngốc y chang nhau!) Công làng Lá.

– Teme, cái tên ấy làm gì mà giờ này còn chưa xuất hiện.

– Thôi mà, Naruto, có thể cậu ấy còn bận mua quà cho Sakura cũng nên. Đi xa về, người ta thường sẽ mua quà.

Sai cười nói với Naruto, cậu chàng lúc nào cũng giữ nụ cười ở trên môi.

– Sai-kun, Sasuke mà biết mua quà, trời sẽ sập.

Ino chen vào.

– Phiền phức quá!

Shikamaru lên tiếng.

– Cậu còn giữ câu đó sao? Tớ tưởng cậu truyền nó lại cho Shikadai rồi chứ?

– Hờm...

Choji mĩa mai, Shikamaru không đáp, chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Thằng bé Shikadai có khi còn lười hơn anh hồi trước!

– Chú Susukeeeeeeeeeeeeeeeeeee! Hãy nhận cháu làm đệ tử!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Boruto!

Naruto choáng váng khi thấy cậu quý tử nhà mình chạy như bay về một người đàn ông dày dạn phong trần vừa xuất hiện ở cổng Làng.

Sasuke đưa tay chặn lại cậu bé trước khi cậu bé đâm sầm vào người mình.

– Này nhóc, bao nhiêu lâu mà cháu không trưởng thành nổi, y hết tên ngốc ấy! Không muốn đánh nhau với ta nữa mà muốn nhận ta làm sư phụ sao?

– Dạ vâng!

– Vì sao?

– Bởi vì chú là đối thủ của ba cháu! Cháu muốn đánh bại ông ấy!

– Oy! Baka Naruto! Cậu làm gì để con trai mình muốn dần cậu một trận vậy hả?

– Im đi, Sasuke chết tiệt!

Mọi người cười vang trước câu hỏi của Sasuke.

– Tại sao ta phải giúp cháu đánh bại cha cháu?

– Vì cháu có một bí mật có thể trao đổi với chú!

– Bí mật gì?

Thằng bé kề sát miệng vào tai Sasuke và nhỏ giọng:

– Cháu biết chú đã hôn ba của cháu, không phải một, mà những hai lần!

–

Không ai biết Boruto đã nói gì với Sasuke, chỉ thấy Sasuke tím tái mặt mày, siết chặt thanh Kasunagi, đứng thẳng người dậy, bước về phía dinh thự Uchiha với một tiếng hét đầy phần nộ.

– Itachi! Em sẽ giết anh!

Hết!!!